

การแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว
ของนักเรียนที่มีภาษาอีสานเป็นภาษาถิ่น

ปริญญานิพนธ์

ของ

กาญจนา สังสอาด

20 ส.ค. 2541

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการประถมศึกษา

กันยายน 2540

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

6116496

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการประถมศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์กรรณิการ์ พวงเกษม)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์พวงรัตน์ ทวีรัตน์)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์กรรณิการ์ พวงเกษม)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์พวงรัตน์ ทวีรัตน์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์รังสี เกษมสุข)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการประถมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ดร.สิริยุภา พูลสุวรรณ)

วันที่ 19 เดือน ... 2546 พ.ศ. 2546

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้โดยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจากรองศาสตราจารย์กรรมการ
พวงเกษม ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์พวงรัตน์ ทวีรัตน์ กรรมการควบคุม
ปริญญานิพนธ์ ที่ให้ความกรุณาชี้แนะแนวทางในการวิจัย พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น ช่วยเหลือ
และให้คำแนะนำ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องของปริญญานิพนธ์ ตั้งแต่ต้นจนจบ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ
เป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และผู้ช่วยศาสตราจารย์รังสี
เกษมสุข ซึ่งได้กรุณารับเป็นกรรมการสอบปากเปล่าและกรุณาให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ในการทำ
ปริญญานิพนธ์เป็นอย่างดียิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ชนวดี ชีระภัทรสกุล อาจารย์ผจงจิตต์ กษมากรณ
อาจารย์ยุพิน โภณฑา ที่กรุณาตรวจแก้ไขเครื่องมือ ทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี
และขอขอบพระคุณอาจารย์สมสรรค์ มีสุวรรณ ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านวังตะเฒ่า อาจารย์ชิตขโม
ไตรสูงเนิน อาจารย์พรทิพย์ ทองกาสิ ตลอดจนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้ให้ความ
สะดวกและร่วมมือเป็นอย่างดีในการศึกษาทดลองครั้งนี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์สมยศ สังสอาด ผู้ช่วยผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านวังตะเฒ่า
ที่เป็นกำลังใจ และให้ความช่วยเหลือตลอดมา และจะลืมเสียมิได้ คือเพื่อนที่แสนดีคอยให้
คำปรึกษา สนับสนุนในเรื่องมาโดยตลอด คือ อาจารย์สุจิตรา วีระยุทธศิลป์

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของ
คุณพ่อทองหล่อ และคุณแม่สุทัศน์ อินทร์กลับ ที่อบรมเลี้ยงดู และชี้นำชีวิตของผู้วิจัย

กาญจนา สังสอาด

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	6
ความสำคัญของการวิจัย	7
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยาในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ...	11
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความรู้เบื้องต้นของการอ่านและการเขียน	16
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาคะวนกล้ำและการอ่านออกเสียงควมกล้ำ ..	39
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียน	47
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะภาษาไทยของนักเรียนที่พูดสองภาษา	56
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก	60
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะภาษาไทยของนักเรียนที่พูดสองภาษาทั้งใน	
ประเทศและต่างประเทศ	67
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกแก้ปัญหาการอ่านและการเขียน	
คำควมกล้ำ ร ล ว ทั้งในประเทศและต่างประเทศ	69
สมมติฐานในการวิจัย	71
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	72
ประชากร	72
กลุ่มตัวอย่าง	73
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	73

บทที่	หน้า
การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	74
วิธีดำเนินการทดลอง	77
การวิเคราะห์ข้อมูล	79
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	80
 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	 82
 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	 110
ความมุ่งหมายของการวิจัย	110
วิธีดำเนินการวิจัย	110
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	112
อภิปรายผล	113
ข้อเสนอแนะ	116
 บรรณานุกรม	 118
 ภาคผนวก	 129
 ประวัติย่อของผู้วิจัย	 297

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงคะแนนการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ก่อนได้รับ การฝึก	83
2	แสดงค่าที่นักเรียนอ่านผิดตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป	84
3	แสดงค่าที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 73.3	84
4	แสดงค่าที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 66.7	84
5	แสดงค่าที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 60.0	85
6	แสดงค่าที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 53.3	86
7	แสดงค่าที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 46.7	86
8	แสดงค่าที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 40.0	87
9	แสดงค่าที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 33.3	87
10	แสดงค่าที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 26.7	88
11	แสดงค่าที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 20.0	88
12	แสดงค่าที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 13.3	88
13	แสดงค่าที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 93.3	89
14	แสดงค่าที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 86.7	89
15	แสดงค่าที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 80.0	90
16	แสดงค่าที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 73.3	90
17	แสดงค่าที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 66.7	91
18	แสดงค่าที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 60.0	91
19	แสดงค่าที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 53.3	92
20	แสดงค่าที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 46.7	92
21	แสดงค่าที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 40.0	93
22	แสดงค่าที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 33.3	93

22	แสดงค่าที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 26.7	94
22	แสดงค่าที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 20.0	94
23	แสดงค่าที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 13.3	95
24	แสดงค่าที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 6.7	95
27	แสดงค่าที่เรียนอ่านผิดตั้งแต่ร้อยละ 50 ขึ้นไป	96
28	แสดงค่าที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 46.7	96
29	แสดงค่าที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 40.0	97
30	แสดงค่าที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 33.3	97
31	แสดงค่าที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 26.7	98
32	แสดงค่าที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 20.0	98
33	แสดงค่าที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 13.3	99
34	แสดงค่าที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 6.7	99
35	แสดงค่าที่นักเรียนอ่านไม่ผิด	100
36	แสดงค่าที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 66.7	101
37	แสดงค่าที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 53.3	101
38	แสดงค่าที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 40.0	102
39	แสดงค่าที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 46.7	102
40	แสดงค่าที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 33.3	103
41	แสดงค่าที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 26.7	103
42	แสดงค่าที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 20.0	104
43	แสดงค่าที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 13.3	104
44	แสดงค่าที่นักเรียนเขียนไม่ผิด	105
45	แสดงผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่าน	106
46	แสดงผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียน	107

47	แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำระหว่าง หลังการฝึกกับก่อนการฝึก	108
48	แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำระหว่าง หลังการฝึกกับก่อนการฝึก	109
49	แสดงการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดการอ่าน	248
50	แสดงการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดการเขียน	253
51	แสดงคะแนนการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ก่อนได้รับการฝึก ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวนทั้งหมด 70 คน	258
52	แสดงค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว	262
53	แสดงค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว	263
54	แสดงคะแนนการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว ก่อนได้รับการฝึกและหลังได้รับ การฝึกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 15 คน	264
55	แสดงคะแนนการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ก่อนได้รับการฝึกและหลังได้รับ การฝึกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 15 คน	265
56	แสดงจำนวนคนที่อ่านคำควบกล้ำผิด คิดเป็นร้อยละจากมากไปหาน้อย ก่อนได้รับการฝึก จำนวนนักเรียน 15 คน	266
57	แสดงจำนวนคนที่เขียนคำควบกล้ำผิด คิดเป็นร้อยละจากมากไปหาน้อย ก่อนได้รับการฝึก จำนวนนักเรียน 15 คน	271
58	แสดงจำนวนคนที่อ่านคำควบกล้ำผิด คิดเป็นร้อยละจากมากไปหาน้อย หลังได้รับการฝึก จำนวนนักเรียน 15 คน	276
59	แสดงจำนวนคนที่เขียนคำควบกล้ำผิด คิดเป็นร้อยละจากมากไปหาน้อย หลังได้รับการฝึก จำนวนนักเรียน 15 คน	281

60	แสดงคะแนนที่ได้จากการทดสอบการอ่านคำควบกล้ำ จากการทบทวน ฝึกหัดท้ายแบบฝึก จำนวนนักเรียน 15 คน	286
61	แสดงคะแนนที่ได้จากการประเมินการอ่านคำควบกล้ำ หลังการฝึก จำนวนนักเรียน 15 คน	287
62	แสดงคะแนนที่ได้จากการทดสอบการเขียนคำควบกล้ำ จากการเขียน ตามคำบอกท้ายแบบฝึก จำนวนนักเรียน 15 คน	289
63	แสดงคะแนนที่ได้จากการประเมินการเขียนคำควบกล้ำ หลังการฝึก จำนวนนักเรียน 15 คน	290
64	เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนการอ่านคำควบกล้ำก่อนฝึกและหลัง การฝึก	292
65	เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนการเขียนคำควบกล้ำก่อนฝึกและหลัง การฝึก	293

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แสดงลักษณะการออกเสียง ร	43
2 แสดงลักษณะการออกเสียง ล	44
3 แสดงลักษณะการออกเสียง ว	44

ภูมิหลัง

การศึกษาในระดับประถมศึกษาจำเป็นต้องมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นการจัดการศึกษาเพื่อคนส่วนใหญ่ของประเทศ เป็นการศึกษาภาคบังคับ ซึ่งรัฐจัดให้แก่เยาวชน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข (รัตนกร สายแก้ว. 2534 : 1 ; อ้างอิงมาจาก กมล ดิฐกมล. 2521 : 29)

ในส่วนของการทบทวนศึกษาศึกษา (2532 : 7) ได้เล็งเห็นความสำคัญของภาษาไทย จึงได้กำหนดหาวิชาภาษาไทยเป็นกลุ่มทักษะที่เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ โดยได้กำหนดจุดประสงค์ในการสอนภาษาไทยไว้ในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ดังนี้

1. มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยมีความรู้ความเข้าใจหลักเกณฑ์อันเป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา
2. สามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสาร ทั้งการรับรู้และถ่ายทอดความรู้สึนึกคิดอย่างมีประสิทธิภาพ และสัมฤทธิ์ผล
3. สามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะ และบุคคล ตลอดจนสามารถใช้ภาษาในเชิงสร้างสรรค์ได้
4. มีนิสัยรักการอ่าน รู้จักเลือกหนังสืออ่านและใช้เวลาว่างในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากหนังสือ สื่อมวลชน และแหล่งความรู้อื่น ๆ
5. สามารถใช้ประสบการณ์จากการเรียนภาษาไทยมาช่วยในการคิด ตัดสินใจแก้ปัญหา และวินิจฉัยเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล
6. มีความรู้ ความเข้าใจ และเจตคติที่ถูกต้องต่อการเรียนภาษาไทยและวรรณคดีทั้งในด้านวัฒนธรรมประจำชาติ และการสร้างเสริมความมั่งคั่งงามในชีวิต

จากจุดประสงค์ทั้ง 6 ประการดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา มุ่งเน้นให้นักเรียนมีทักษะในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ และการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

ภาษาไทยเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมของชาติ มีคุณค่าในการเป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสารที่บ่งบอกความเป็นไทยร่วมกัน คนไทยทุกคนควรภูมิใจและช่วยกันธำรงภาษาไทยไว้เพื่อสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนในชาติ การอ่านออกเสียงและการพูดที่ถูกต้องชัดเจน ก็เป็นการอนุรักษ์ภาษาไทยทางหนึ่งที่ไม่ยาก จนเกินความสามารถ หากออกเสียงอ่านหรือพูดภาษาไทยด้วยความระมัดระวัง และตระหนักถึงความสำคัญในการออกเสียงที่ถูกต้องชัดเจน ปัจจุบันมีคนไทยเป็นจำนวนมากที่อาจไม่เห็นความสำคัญในเรื่องนี้ และมักออกเสียงภาษาไทยผิดเพี้ยนไป

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว องค์พระประมุขของประเทศได้พระราชทานข้อสังเกตเกี่ยวกับเรื่องนี้แก่พสกนิกรที่เข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทในวโรกาสเฉลิมพระชนมพรรษา ปีพุทธศักราช 2535 ณ ศาลาดุสิดาลัย พระราชวังดุสิต และได้มีพระราชดำรัสกับ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี นายชวน หลีกภัย ตอนหนึ่งเกี่ยวกับภาษาไทย ความว่า ปัจจุบันนี้ภาษาไทยเปลี่ยนแปลงไปมาก เสียงพูดก็เปลี่ยนแปลงไป ผู้ประกาศข่าวทางวิทยุ โทรทัศน์ ก็ออกเสียงเพี้ยนไปจากเดิม มีการเปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ เสียงจะสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ เสียงทอดลงกลายเป็นเสียงตรี

พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ องคมนตรี และรัฐบุรุษ ได้แสดงปาฐกถาที่ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2537 ความตอนหนึ่งว่า เข้าวันหนึ่งผมเปิดวิทยุได้ยินข้าราชการระดับสูงคนหนึ่งให้สัมภาษณ์ว่า "ต้องสืบ ช่วยเหลือภาคอีสานเป็นการด่วน เพราะขาดแคลนมาก" ผมโทรศัพท์ไปเรียนปลัดกระทรวงให้ช่วยซักเดือน ปลัดกระทรวงได้รายงานกลับมาว่า ไปบอกข้าราชการผู้นั้นแล้วว่าให้ระมัดระวังแล้วเล่าต่อไปว่า ข้าราชการผู้นั้นบอกว่า "ผมเสียใจวันนั้นผมพูดปากเปล่า ไม่มีสติ" ผมจึงล้อกลับไปว่า ภาคอีสานไม่ขาดแคลนหรอก ภาคอีสานเป็นภาคที่มีแคลนมากที่สุด คนภาคอีสานเขาเป่าแคนกันทั้งเมือง มีครูคนหนึ่งพูดกับนักเรียนว่า "ให้นักเรียนมาโยนใกล้ ๆ "อู" จะได้ยินคำอธิบายชัดเจน" (สุจินต์ ศิริกันต์. 2538 : 60 - 61)

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2512 : 42 - 59) แสดงความคิดเห็นไว้ว่า ภาษาไทยกำลังสูญเสียพยัญชนะไปจากภาษา คือ เสียง ร มีน้อยคนที่ใช้เสียง ร เป็นเสียงที่ใช้ตามปกติ ในเวลาพูดจะใช้เมื่อระมัดระวังเป็นพิเศษ ดังที่ ใสว สุทธิพิทักษ์ (2533 : 19) รองประธาน

คณะกรรมการคัดเลือกครูภาษาไทยดีเด่น กล่าวว่า ภาษาไทยไม่เคยวิบัติในตัวเอง หากแต่วิบัติเพราะคนใช้ไม่รู้จริง ใช้ภาษาอย่างผิด ๆ ถูก ๆ จะทำให้ภาษาวิบัติจึงเป็นเหตุให้การใช้ภาษาขณะนี้ไม่มีปัญหาอย่างมากคือ การพูด และการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำ ซึ่งจะพบได้ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ ประจักษ์ ประสารนภา (2533 : 32) ที่ว่าคนไทยส่วนใหญทั้งเด็กและผู้ใหญ่ง่ายใช้ภาษาทั้งพูดและเขียนจัดกับอักษรวิธี ยังเขียนผิด พูดผิด คือ ออกเสียงคำควบกล้ำผิด เช่น ความจริง เป็น พามจริง ขวามือ เป็น ผามือ และสนั่น บัษมะทิน (2532 : 11) ได้แสดงความคิดเห็นว่า ภาษาไทยมีแนวโน้มที่จะเป็นภาษาลาวมากยิ่งขึ้นเนื่องจากคนไทยในปัจจุบันมักจะพูดเสียงที่มี ร ล ว ควบกล้ำ ไม่ได้เช่น พูดคำว่า น้ำปลา เป็น น้ำปา, คุณครู เป็น คุณกู, ดีกว่า เป็น ดีผา ส่วนเบญจ ฃ นคร (2521 : 38) ยังให้ทัศนะว่า อีกส่วนหนึ่งของภาษาที่รู้สึกเสื่อมไปมาก คือ การออกเสียงที่ออกไม่ชัดตามอักษร เช่น เสียง ร ล และเสียงควบกล้ำ มีการออกเสียงผิดมากขึ้นทางวิทยุโทรทัศน์ และการพูดในที่ต่าง ๆ

สุรศักดิ์ กาญจนการณ (2531 : 2) แสดงความคิดเห็นไว้ว่า การอ่านมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อเด็กในโรงเรียน เพราะกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ในโรงเรียนนั้นต้องอาศัยทักษะการอ่านเป็นส่วนใหญ่ เพราะฉะนั้นการอ่านจึงสำคัญที่สุดในหลักสูตรทุกระดับ ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับมหาวิทยาลัย จึงจำเป็นที่ครู ผู้ปกครอง ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องจะได้เห็นความสำคัญของการอ่าน เอาใจใส่ต่อการอ่านอย่างแท้จริง โดยเฉพาะการอ่านของเด็กในระดับประถมศึกษา ซึ่งจะเป็นรากฐานสำหรับการอ่านในระดับสูงต่อไป

ในด้านการเขียน เมื่อพิจารณาแล้วจะพบว่า เป็นทักษะการแสดงออกแทนคำพูดเป็นการบันทึกถ้อยคำ และความคิดมาให้สูญหาย เราใช้การเขียนเพื่อประโยชน์ในชีวิตประจำวันหลายอย่าง เช่น การเขียนจดหมาย การจดบันทึก ฯลฯ การเขียนเพื่อประโยชน์ในชีวิตประจำวันไม่ว่าจะเป็นเขียนข้อความ ประโยค กลุ่มคำ วลี จะต้องเขียนให้ถูกต้องตามอักษรวิธี ถ้าหากเขียนคำผิดพาดคละเคลื่อน หรือบกพร่องไปจะทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไป ผู้สื่อและผู้รับไม่สามารถสื่อความหมายได้ตรงกัน และบางครั้งทำให้เข้าใจความเข้าใจไขว่ไขว่ไปได้ การเขียนให้ดีและมีประสิทธิภาพนั้น ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการฟัง การพูด และการอ่านด้วย ทางด้านการพูดและการเขียน พูดได้ดี พูดได้ถูกต้องก็มักจะเขียนได้ดี และต้อง

ถูกต้องด้วย ส่วนทางด้านการอ่านกับการเขียนก็เช่นกัน ผู้อ่านได้ดีก็มักจะจำรูปแบบที่ดีจากหนังสือที่อ่าน (มัลลิกา ภักดิ์วงศ์. 2531 : 2)

ฮอน (Horn) ได้เขียนไว้ว่า การเขียนผิดหรือการสะกดผิดเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงในเรื่องการออกเสียง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสียงสระและการเปลี่ยนแปลงอื่น ๆ ดังต่อไปนี้ (อนันต์ ทิพย์รัตน์. 2514 : 8 ; อ้างอิงมาจาก Ernest Horn. 1960)

1. ความเปลี่ยนแปลงเรื่องเสียงรัว
2. ภาษาถิ่นหรือภาษาเฉพาะถิ่น
3. การเพิ่มหรือการเลิกใช้ภาษาบางตัว
4. นักเขียนและสิ่งพิมพ์มีอิทธิพลต่อการสะกดคำ
5. หลักการสะกดซึ่งเป็นที่ยอมรับตามกาลเวลา

การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนในบางท้องถิ่นยังมีปัจจัยที่เป็นอุปสรรคอยู่มาก โดยเฉพาะการพูดภาษาถิ่นในชีวิตประจำวันของนักเรียน และเป็นอุปสรรคอย่างหนึ่งที่มีผลต่อการฝึกทักษะการอ่านและการเขียน เพราะเด็กที่พูดภาษาถิ่นจะหัดอ่านและเขียนได้ช้ากว่าเด็กที่พูดและอ่านภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาแม่ของเขา (สุรศักดิ์ กาญจนการุณ. 2531 : 2)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ได้ทำการวิจัยในปี พุทธศักราช 2517 เกี่ยวกับองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนประถมศึกษา พบว่า ภาษาถิ่นเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เพราะภาษาไทยกลางเป็นภาษาที่กำหนดให้ใช้ในการเรียนการสอนในโรงเรียน เด็กที่พูดภาษาไทยกลางอยู่เสมอจึงสามารถใช้ภาษาในการพูด การเขียน การฟัง และการอ่านได้ดีกว่าเด็กที่พูดภาษาถิ่น (สุรศักดิ์ กาญจนการุณ. 2531 : 2 - 3 ; อ้างอิงมาจาก สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2520 : 84)

ในปีพุทธศักราช 2530 ศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ ได้ทำการประเมินผลการใช้หลักสูตรภาษาไทย ในท้องถิ่นที่นักเรียนพูดภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย สำหรับนักเรียนที่พูดภาษาไทยอีสานได้คะแนนเฉลี่ย 30.58 (สุรศักดิ์ กาญจนการุณ. 2531 : 3 ; อ้างอิงมาจาก กรมวิชาการ. 2530 : 58)

ในจังหวัดชัยภูมินั้น หลักสูตรกำหนดให้นักเรียนต้องเรียนภาษาไทย แต่อิทธิพลทางภาษาถิ่น มีความสำคัญมาก กล่าวคือ นักเรียนพูดภาษาไทยกลางน้อยหรือบางคนไม่พูดเลย จะพูดแต่ภาษาถิ่น ตลอดทั้งวัน จึงทำให้เด็กพูดภาษาไทยกลางไม่ได้ อีกประการหนึ่ง เด็กไม่คร่ำได้ฟังภาษาไทยกลางบ่อยนัก และตัวเด็กเองไม่ยอมพูดภาษาไทยกลางเพราะกระดากอาย เพราะกลัวจะพูดผิดจาก ประสบการณ์การสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา และจากแบบสอบถามปัญหาการสอนภาษาไทย ที่ผู้วิจัยได้รับจากครูผู้สอนภาษาไทยพบว่า มีปัญหาในเรื่องคำควบกล้ำ ร ล ว เด็กที่พูดภาษาถิ่นไทยอีสานจะไม่ออกเสียงควบกล้ำเลย ทั้งนี้ อาจไม่ได้รับการฝึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำมาตั้งแต่ เด็กทำให้เด็กล้มเชิงอีกประการหนึ่ง เกิดการเอาอย่างที่ผิด เด็กเอาอย่างผู้ใหญ่

วิจัย เพ็ชรเรือง (2531 : 4) ได้กล่าวว่า ครูที่สอนในโรงเรียนที่มีเด็กพูดภาษาถิ่น นั้นมีภาระมากกว่าครูที่สอนในโรงเรียนที่เด็กพูดภาษาไทย ดังนั้น โรงเรียนที่มีเด็กพูดภาษาถิ่นจำเป็นต้องมีเครื่องมือในการสอนที่มีลักษณะ เฉพาะ เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระครู และเหมาะสมกับเด็กที่พูดภาษาถิ่นด้วย

จากอุปสรรคที่กล่าวมานี้มีอิทธิพลต่อทักษะการอ่านและการเขียนของนักเรียนเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะเด็กที่ใช้ภาษาถิ่นไทยอีสานในชีวิตประจำวันก็เป็นอุปสรรคสำคัญที่มีผลต่อการฝึกทักษะการอ่านและการเขียนและเป็นปัญหามากคือเรื่องคำควบกล้ำ ร ล ว ไม่ว่าจะเป็นการอ่านหรือการเขียนถ้าผิดพลาดไม่ชัดเจนเป็นประจักษ์แล้ว จะทำให้เสียบุคลิกลักษณะ ผู้ฟังเกิดความรำคาญ ทั้งยังเกิดผลเสียในด้านการสื่อความหมาย อาจทำให้เข้าใจผิดไปได้ ครูจึงควรแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่าน การเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ของเด็กตั้งแต่ระดับประถมศึกษา เพื่อเป็นการจัดปัญหาตั้งแต่ระยะเริ่มต้นก่อนจะติดเป็นนิสัย และเป็นการวางรากฐานในการใช้ภาษาไทยอันเป็นภาษาประจำชาติให้ถูกต้องด้วย

อย่างไรก็ดี เราสามารถแก้ไขข้อบกพร่องในด้านการอ่าน ด้านการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ที่ไม่ชัดเจนนี้ได้ด้วยการจัดกิจกรรมการสอนเป็นพิเศษ การสร้างหรือปรับปรุงแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับสภาพของนักเรียนแต่ละท้องถิ่นเพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาไทยกลางในการสื่อสารระหว่างกันให้มากขึ้น ฉะนั้นเพื่อให้การแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เราสามารถแก้ไขข้อบกพร่องได้ด้วยวิธีใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียน

คำควบกล้ำ ร ล ว เนื่องจากการอ่านและการเขียน เป็นทักษะอย่างหนึ่ง ฉะนั้นการฝึกทักษะ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยแบบฝึก เพราะแบบฝึกจะช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้น (นิภา ชวนะพานิช. 2518 : 33) การอ่านและการเขียนเป็นทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกหัดหรือได้ทำซ้ำ ๆ เพราะถ้านักเรียนได้ฝึกอ่านบ่อย ๆ จะช่วยสร้างความรู้ความเข้าใจที่แน่นอนและแม่นยำได้

ศรียะระภา ปาลสุทธิ (2523 : 44) ได้สร้างแบบฝึกการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทดลองใช้กับนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านออกเสียงคำ ควบกล้ำ ปรากฏว่า นักเรียนสามารถอ่านคำที่ใช้อักษรควบกล้ำได้ถูกต้องมากขึ้นหลังจากการฝึกแล้ว

ยุพา ยิ้มพงษ์ (2522 : 40 - 42) ได้สร้างแบบฝึกหัดการเขียนคำที่ใช้อักษร ควบกล้ำ ร ล ว สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า หลังจากทำแบบฝึกหัด นักเรียนสามารถเขียนคำที่ใช้อักษรควบกล้ำได้ถูกต้องมากขึ้น

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้สำรวจข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนคำ ควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยอีสานเป็นภาษาถิ่นและสร้างเครื่องมือเพื่อแก้ไข ข้อบกพร่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่นักเรียนที่จะได้พัฒนา การอ่าน และเขียน คำควบกล้ำ ร ล ว และใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสื่อสารในการดำรงชีวิต ประจำวันได้ดี ช่วยรักษาเอกภาพของภาษาไทยและชาติไทยในโอกาสต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. ศึกษาความสามารถในการอ่านและความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ก่อนการรับแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านวังตะเฆ่
2. สำรวจข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านวังตะเฆ่
3. สร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึก เพื่อใช้ในการแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่าน การเขียน คำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้ภาษาไทยอีสานเป็น ภาษาถิ่น

4. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน และความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านวังตะเฒ่า ก่อนและหลังการใช้แบบฝึก แก้วข้อบกพร่อง

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้าจะช่วยให้ทราบข้อเท็จจริงซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนภาษาไทย ดังนี้

1. ทำให้ทราบข้อบกพร่องในการอ่านและความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้ภาษาไทยอีสานเป็นภาษาถิ่น
2. ได้แบบฝึกที่มีประสิทธิภาพ เพื่อใช้ในการแก้ข้อบกพร่องให้กับนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 โรงเรียนบ้านวังตะเฒ่า สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอหนองบัวระเหว จังหวัดชัยภูมิ ประชากรที่มีข้อบกพร่องในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว จำนวน 67 คน และประชากรที่มีข้อบกพร่องในการเขียนคำควบกล้ำ 68 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนที่กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 ของโรงเรียนบ้านวังตะเฒ่า สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอหนองบัวระเหว จังหวัดชัยภูมิ ที่มีข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว และแบบทดสอบวัดความสามารถใน

การเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น (Independent Variable) ได้แก่ สถานภาพของการใช้แบบฝึก ซึ่งแบ่งเป็นก่อนกับหลังใช้แบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่อง

3.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. คำควบกล้ำ หมายถึง คำที่เกิดจากพยัญชนะที่ควบหรือล้ากับตัว ร ล ว เมื่อควบหรือล้ากันจะต้องออกเสียงพร้อมกัน คำควบกล้ำที่นำมาศึกษาในครั้งนี้ มีเกณฑ์ในการเลือกโดยถือหลักว่าคำ ๆ นั้นจะต้องอยู่ในแบบเรียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

2. ความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว ได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน ซึ่งวัดได้จากคะแนนที่ได้จากการอ่านคำดังกล่าวจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว

3. ความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ได้ถูกต้อง ซึ่งวัดได้จากการเขียนคำตามคำบอก ซึ่งนำคำเหล่านั้นมาจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว

4. แบบทดสอบความสามารถในการอ่านและการเขียน หมายถึง แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากคำศัพท์ที่อยู่ในแบบเรียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยนำมาเรียบเรียงเป็นเรื่องราวทั้งร้อยแก้ว และร้อยกรอง

5. แบบฝึก หมายถึง กิจกรรม บทเรียน ข้อคำถาม ข้อความ เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียน ซึ่งผู้วิจัยปรับปรุงแบบฝึกการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว มาจาก วิไลวรรณ วิเศษน้อย แล้วนำแบบฝึกไปหาประสิทธิภาพก่อนนำไปใช้

6. ข้อบกพร่องในการอ่าน หมายถึง คะแนนความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ
ร ล ว ที่นักเรียนสอบได้ไม่ถึงเกณฑ์ 80 %

7. ข้อบกพร่องในการเขียน หมายถึง คะแนนความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำ
ร ล ว ที่นักเรียนสอบได้ไม่ถึงเกณฑ์ 80%

8. การแก้ไขข้อบกพร่อง หมายถึง การนำแบบฝึกการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ
ร ล ว ไปใช้ฝึกกับนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ซึ่งวัด
ได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนคำ
ควบกล้ำ ร ล ว

9. ภาษาถิ่น หมายถึง ภาษาพื้นเมืองที่ประชาชนในท้องถิ่นใช้เป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสาร
ระหว่างคนในท้องถิ่นเดียวกัน ซึ่งเป็นภาษาที่แตกต่างไปจากภาษาไทยกลาง ในที่นี้คือ ภาษาถิ่นอีสาน
ซึ่งเป็นภาษาที่นักเรียนในท้องถิ่นโรงเรียน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอหนองบัวระเหว
จังหวัดชัยภูมิ ใช้ในชีวิตประจำวัน

10. นักเรียน หมายถึง นักเรียนที่พูดภาษาถิ่นไทยอีสาน เป็นภาษาพูดในชีวิตประจำวัน
ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 โรงเรียน
บ้านวังตะเฒ่า อำเภอหนองบัวระเหว จังหวัดชัยภูมิ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยาในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย

1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความรู้เบื้องต้นของการอ่านและการเขียน

- ความหมายของการอ่าน
- ความสำคัญของการอ่าน
- ความมุ่งหมายของการสอนอ่านในระดับประถมศึกษา
- ทฤษฎีการอ่าน จิตวิทยาการอ่านและแนวความคิดของนักจิตวิทยาต่อ

การอ่าน

- หลักและขั้นตอนในการสอนอ่าน
- ประเภทของการอ่าน
- ความมุ่งหมายของการอ่านออกเสียง

1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาคะวนกล้ำ และการอ่านออกเสียงควบกล้ำ

- วิธีการสอนอ่านออกเสียงควบกล้ำ

1.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียน

- ความหมายของการเขียนคำ
- จุดมุ่งหมายของการสอนเขียน
- หลักการสอนเขียนคำ

1.5 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะภาษาไทยของนักเรียนที่พูดสองภาษา

- ปัญหาของนักเรียนที่พูดสองภาษา
- หลักการและวิธีการแก้ไขปัญหานักเรียนที่พูดสองภาษา

1.6 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

- ความสำคัญของการใช้แบบฝึกสำหรับนักเรียนที่พูดสองภาษา
- ลักษณะแบบฝึกที่ดี
- หลักการที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก
- ประโยชน์ของแบบฝึก
- การทดสอบประสิทธิภาพของแบบฝึก

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะภาษาไทยของนักเรียนที่พูดสองภาษา

- งานวิจัยในประเทศ
- งานวิจัยต่างประเทศ

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกแก้ปัญหาคำอ่านและการเขียน

คำควบกล้ำ ร ล ว

- งานวิจัยในประเทศ
- งานวิจัยต่างประเทศ

3. สมมติฐานในการวิจัย

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

1.1 หลักจิตวิทยาในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย

การจัดการเรียนการสอน สำหรับเด็กระดับประถมศึกษาตอนต้นนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องอาศัยหลักทางจิตวิทยามาเป็นพื้นฐาน เพื่อให้เกิดประโยชน์กับผู้เรียนให้มากที่สุด ในเรื่องนี้ กรรณิการ์ พวงเกษม (2535 : 35 - 38) ได้กล่าวถึงหลักจิตวิทยาในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยว่าประกอบด้วย

ความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Different)

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

มาก เพราะนอกจากการใช้ภาษาของเด็กจะแตกต่างกันแล้ว สภาพแวดล้อมของเด็กมีส่วนสำคัญยิ่งต่อการเรียนภาษา เพราะเด็กบางคนเติบโตมาในกลุ่มที่มีได้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลักในการดำรงชีวิตประจำวัน หรือเด็กบางกลุ่มใช้ภาษาถิ่นเป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ต่างกันไป และมีความสามารถในการรับรู้ที่ต่างกัน การสอนภาษาไทยควรจะได้มีการทดสอบความรู้พื้นฐานของผู้เรียนเสียก่อนสอน การสอนโดยการแบ่งกลุ่มละเด็กเก่งกับเด็กอ่อนไว้ด้วยกัน เพื่อให้เด็กเก่งได้ช่วยเหลือเด็กอ่อน และเด็กอ่อนได้ดูแบบอย่างเด็กเก่ง

ความพร้อม (Readiness)

ความพร้อม คือสภาพการเจริญเติบโตของร่างกาย ความรู้สึกรู้สีกพื้นฐาน และความสนใจที่จะรับรู้สิ่งที่ครูสอนให้ ซึ่งองค์ประกอบของความพร้อมของเด็กมีหลายประการ ได้แก่

1. วุฒิภาวะ (Maturation) ความพร้อมที่รับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ตามอายุของเขา เด็กยังมีอายุมากขึ้นความพร้อมที่จะรับรู้ก็จะมากขึ้น
2. ประสบการณ์เดิม (Experience) หมายถึง ประสบการณ์ที่เด็กมีอยู่ก่อนที่จะรับรู้สิ่งที่ครูสอนให้ใหม่ ถ้าประสบการณ์เดิมเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ใหม่ที่ครูสอนให้ เด็กจะรับรู้ประสบการณ์ใหม่ได้รวดเร็ว
3. ความสัมพันธ์ของบทเรียนกับตัวเด็ก หมายถึง จัดบทเรียนที่มีธรรมชาติสัมพันธ์กับความสนใจของเด็ก เด็กจะรับรู้ได้เร็วขึ้น

กระบวนการเรียนรู้ (Learning Process)

การเรียนรู้คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมซึ่งมีผลมาจากการที่บุคคลได้รับประสบการณ์ที่มีผลต่อความเจริญงอกงามของบุคคล ทั้งในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา บุคคลจะสามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้

เป้าหมายของการเรียนรู้ (Purposeful Learning)

การตั้งเป้าหมายของครูก่อนสอนเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อจะได้ดำเนินการสอนให้เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ เป็นการกระตุ้นความสนใจในบทเรียนให้มากขึ้น เมื่อนักเรียน

รู้ว่า จุดหมายของการเรียนคืออะไร เรียนแล้วจะได้รับสาระประโยชน์อย่างไร ดังนั้น ครูผู้สอน ต้องตั้งจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมไว้ในบทเรียน วิธีที่ดีที่สุดอีกประการหนึ่ง คือ ให้นักเรียนช่วยกัน ตั้งเป้าหมายในการเรียนแต่ละเรื่องไว้

การเรียนรู้โดยการฝึกฝน (Law of Exercise)

การฝึกหัดบ่อย ๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ผลเร็วยิ่งขึ้น ธอร์นดิค (Thorndike) ให้เห็นว่า การกระทำซ้ำ ๆ จะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น วิชาภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ การฝึกฝนบ่อย ๆ จะทำให้เกิดความแม่นยำขึ้น เนื้อหาดีขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องการอ่าน การเขียน การอ่านต่าง ๆ ถ้าได้ทำบ่อย ๆ ความชำนาญก็จะเกิดขึ้น เขียนคำผิดน้อยลง ออกเสียงได้ถูกต้อง ชัดเจนยิ่งขึ้น

การเรียนรู้โดยการลงมือกระทำด้วยตนเอง (Learning by doing)

การได้ทำกิจกรรมเองจะเกิดการเรียนรู้ เพราะมีประสบการณ์ตรง

กฎแห่งผล (Law of Effect)

ธอร์นดิค (กรณีการ พวงแหวน. 2535 : 37 ; อ้างอิงมาจาก Thorndike. 1961) ได้กล่าวว่า "ผลแห่งพฤติกรรมตอบสนองใดเป็นที่พอใจ บุคคลย่อมกระทำกิจกรรมนั้นซ้ำอีก แต่ผลจากพฤติกรรมใดที่ไม่เป็นที่พอใจ บุคคลจะหลีกเลี่ยงไม่ทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีก หากเชื่อตามกฎข้อนี้ การเพื่อกำหนดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนส่วนใหญ่ย่อมเกิดจากวิธีสอน และการจัด กิจกรรมไม่สนใจอารมณ์ของผู้เรียน นั่นคือ เด็กไม่พอใจเรียนภาษาไทย ทำให้เกิดข้อบกพร่องขึ้น ทางแก้หนึ่ง คือ การตรวจผลงานของนักเรียนให้นักเรียนได้รู้ผลการกระทำของตนเองอย่างสม่ำเสมอ

กฎแห่งการนำไปใช้ (Law of Use and Disuse)

การเรียนรู้จะเกิดผลดีก็ต่อเมื่อ นำความรู้ที่นำไปใช้ วิชาภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ ความแน่นแฟ้นในเนื้อหาวิชาขึ้นอยู่กับฝึกฝนและการนำไปใช้ ถ้าฝึกฝนไว้ดีแล้วแต่โอกาสที่จะใช้ไม่มี

ไม่ซ้ำก็ลืม ในการจัดการเรียนการสอนครูควรให้โอกาสฝึกฝนบ่อย ๆ เพราะเมื่อนักเรียนฝึกฝนได้บ่อยจะเกิดความคล่องแคล่วหรือเกิดทักษะ เช่น ให้นักเรียนฝึกพูดข้อความสั้น ๆ บ่อย ๆ นักเรียนจะเป็นคนที่กล้าพูดและพูดให้ผู้อื่นฟังรู้เรื่อง

กฎแห่งแรงจูงใจ (Law of Motivation)

ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะการที่นักเรียนให้ความสนใจน้อยมาก เพราะนักเรียนต่างก็คิดว่า เป็นเรื่องที่รู้อยู่แล้วและเข้าใจเป็นประจํา ดังนั้นการสอนที่จะให้ผลต้องอาศัยแรงจูงใจเป็นสำคัญ แรงจูงใจที่สำคัญที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้คือ

1. บุคลิกภาพของครู
2. วิธีการสอน
3. ความสำเร็จผลในการเรียนของผู้เรียน
4. การยกย่องชมเชยหรือการตำหนิ
5. สื่อการเรียน
6. การได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรม
7. การได้มีโอกาสเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่ผู้อื่น
8. ผลงานมีโอกาสได้รับการเผยแพร่

การเสริมกำลังใจ (Reinforcement)

การเสริมกำลังใจเป็นการทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจที่ตนจะทำอะไรถูกต้องเหมาะสมแล้วได้รับคำชมเชย การเสริมกำลังใจทำได้โดยการพูดคุยยกย่องชมเชย การให้รางวัล การให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม และการสนับสนุนให้ทำเมื่อทราบว่านักเรียนมีความสามารถ

การนำความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยามาใช้ในการสอนภาษา

กรณีการ พวงเกษม (2535 : 43) ได้กล่าวเกี่ยวกับเรื่องการนำความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยามาใช้ในการสอนภาษาว่า ปัจจัยสำคัญในการที่จะทำให้เกิดการสอนของครูและการเรียนของนักเรียนบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย อยู่ที่การวางแผนการสอน และการเลือกวิธีสอนที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ นักการศึกษาเชื่อว่าหลักทางจิตวิทยาที่ครูควรนำมาใช้เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้มีดังนี้

1. ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เมื่อบทเรียนสอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจและสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวของผู้เรียน

2. ครูควรจะเริ่มสอนจากระดับความรู้ของนักเรียน

3. นักเรียนแต่ละคนมีความสามารถในการเรียนและวิธีการเรียนต่างกัน

4. กิจกรรมที่นักเรียนทำจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้

5. การฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ และคล่องแคล่ว

ในบทเรียนที่กำลังเรียนอยู่

6. ครูจะต้องจัดการฝึกให้ซ้ำกันเป็นช่วง ๆ ที่ห่างกันนานพอสมควร

7. แต่ละครั้งที่ผู้เรียนฝึกบทเรียน จะต้องรู้ว่าตนกำลังทำอะไรที่ถูกต้อง เพื่อจะได้เกิดความแน่ใจ เมื่อทำพฤติกรรมนั้น ๆ ซ้ำ ๆ จะมีการเสริมแรงของพฤติกรรมเกิดเป็นนิสัยอย่างมั่นคง

8. ผู้เรียนจะต้องรู้ว่าบทเรียนที่ตนกำลังฝึกอยู่นั้นมีความหมายว่าอย่างไร

9. ในขณะที่ฝึก ผู้เรียนควรจะรู้ว่ามีกฎเกณฑ์อันใดที่จะยึดถือได้เพื่อตนจะได้สร้างพฤติกรรมใหม่ขึ้นอย่างถูกต้อง

10. การเรียนนั้นจะต้องนำไปใช้ได้จริง และสามารถสนองความต้องการของผู้เรียนได้

11. การถ่ายทอดความรู้ มิได้เกิดขึ้นเป็นอัตโนมัติในทุกรณี ครูจะต้องช่วยแนะหรือ

อธิบาย

12. บทเรียนที่ต่อเนื่องกันเป็นบ่อเกิดของการเรียนรู้

หลักการจัดการเรียนการสอนภาษา

การเรียนการสอนวิชาใดก็ตามจะต้องมีหลักการสอนเพื่อเป็นแนวทางในการจัด
ประสบการณ์ให้เด็กเกิดการเรียนรู้ และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทิศทางที่พึงประสงค์
จากแนวคิดดังกล่าว การจัดการเรียนการสอนภาษาของ วิลลาต (Willard. 1969 :
41 - 47) จึงได้ให้หลักการไว้ดังนี้

1. การสอนภาษาต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล
2. การสอนภาษาควรหาโอกาสสร้างความสนใจในตัวเด็กให้เกิดขึ้นเพื่อให้เด็กมีส่วน
ร่วมในการเรียนภาษา ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการสร้างความเจริญทางภาษา
3. การสอนภาษาต้องหาหนทางสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาให้เกิดขึ้นให้ได้
เพราะว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้
4. การฝึกทางภาษาถือว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่ง การฝึกควรมีขั้นตอนดังนี้
 - 4.1 ขั้นแรก แนะนำว่าการฝึกเป็นจุดหมายที่สำคัญของการเรียนภาษา ควร
ยึดตามช่วงเวลาที่เหมาะสมกับแต่ละคน
 - 4.2 ขั้นสอง การฝึกควรจะทำให้ทำในสิ่งที่ใกล้ตัวและเป็นจริงในชีวิตประจำวัน
(Closely and Possible)
 - 4.3 ขั้นสาม ต้องฝึกให้เขาได้แสดงความคิดเห็นทางทักษะด้านต่าง ๆ อย่าง
ชัดเจนและถูกต้องตามหลักภาษา
5. การสร้างความเข้าใจทางภาษาจะขึ้นอยู่กับเคยเห็น ได้กระทำ ได้ยิน ได้พูด
6. การสอนต้องใช่วิธีแตกต่างกันออกไปตามลักษณะของผู้เรียน จุดประสงค์และเนื้อหา
7. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทางภาษาจะต้องจัดเป็นหน่วยการเรียนรู้

1.2 เอกสารที่เกี่ยวกับความรู้เบื้องต้นของการอ่าน

ความหมายของการอ่าน

ชวาล แพร์ตูล (2507 : 228 - 240) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า
คือ การทำให้เกิดความเข้าใจ ซึ่งเป็นพื้นฐานของปัญหาและของคุณภาพสมองที่พิสดารขึ้นอื่น ๆ ที่
เหนือขึ้นไป ซึ่งประกอบด้วย

การแปลความ (Translation) คือ การแปลเรื่องราวเดิมให้ออกมาเป็นคำใหม่ ภาษาใหม่ หรือรูปแบบใหม่

การตีความ (Interpretation) คือ การเก็บความเดิมมาเรียบเรียงใหม่ เป็นการมองเรื่องราวเดิมในแง่ใหม่ ค้นหาแล้วเปรียบเทียบทั้งความสำคัญและความสัมพันธ์กับหน่วยย่อย ๆ ภายในเรื่องราวนั้น ๆ ย่อเรื่องจนเป็นข้อสรุปได้

การขยายความ (Extrapolation) คือ การอนุมานหรือขยายความคิดให้กว้างลึกหรือไกลกว่าข้อเท็จจริงที่ประจักษ์อยู่ในเรื่องนั้น

ก่อ สวัสดิทานิชย์ (2509 : 3) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า "เป็นการแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิด และนำความคิดนี้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ตัวอักษรเป็นเครื่องหมายแทนคำพูด และคำพูดก็เป็นเพียงเสียงที่จับทนของจริงอีกทีหนึ่ง เพราะฉะนั้นหัวใจของการอ่านอยู่ที่การเข้าใจความหมายของคำ"

จุฑามาศ สุวรรณเศรษฐ (2519 : 27) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง การรับรู้ข้อความหรือสิ่งพิมพ์หรือสิ่งที่เขียนขึ้นหรือการรับรู้เครื่องหมายสื่อสารซึ่งมีความหมายและสามารถสร้างความเข้าใจแก่ผู้อ่าน โดยอาศัยประสบการณ์ที่ผ่านมาของผู้อ่านประกอบด้วย

รัญจวน อินทรคันทะ และคนอื่น ๆ (2519 : 15) กล่าวถึงความหมายของการอ่านไว้ว่า หมายถึง "การแปลสื่อความหมายจากตัวหนังสือหรือภาพให้เป็นเรื่องราวที่เป็นแนวคิด โดยให้มีความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งชัดเจน การอ่านต้องจับใจความสำคัญ และสามารถพูดเป็นเรื่องราวได้ถูกต้อง ผู้อ่านจะต้องสร้างมโนภาพขึ้นมาพร้อมกับการอ่าน"

บันลือ พงษ์พานิช (2522 : 80) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า หมายถึง "การแปลตัวอักษร (สัญลักษณ์) ออกมาเป็นคำพูด (เสียง) และมีความหมายที่ใช้สื่อความคิดระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน (ผู้ฟัง) ซึ่งบางครั้งไม่จำเป็นต้องออกเสียงก็เข้าใจความหมายกันได้"

รัชมิ บุญตะสิทธิ์ (2523 : 29 - 30) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า หมายถึง กระบวนการที่รับข้อสื่อความหมายให้ผู้อ่านเกิดการเรียนรู้และเข้าใจตัวอักษรออกมา เป็นความคิด ความรู้สึกและจินตนาการแล้วนำความคิดนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์

อักษร รุ่งมณี (2524 : 15) กล่าวว่า การอ่านคือ การใช้สายตาดูแล้วแปลความหมายของภาพหรือตัวอักษรออกมาเป็นความคิดหรือเรื่องราว การอ่านจึงไม่ใช่เป็นเพียงการออกเสียงพูดตามสัญลักษณ์ที่ผู้เขียนเท่านั้น แต่รวมถึงความเข้าใจในสิ่งที่อ่านด้วย

สุนันทา ทองซอน (2525 : 9) ได้สรุปความหมายของการอ่าน = การมองดูตัวอักษรให้ชัดเจน + การเข้าใจความหมายของคำ + การพิจารณาเลือกเอาความหมายที่ดีที่สุด ซึ่งเหมาะสมกับข้อความและเนื้อเรื่องตรงนั้น + การใช้ความหมายให้เป็นประโยชน์

ทัศนีย์ ศุภเมธี (2527 : 64) กล่าวว่า การอ่าน คือ การแปลสัญลักษณ์ที่เขียนหรือพิมพ์ที่มีความหมายออกมา ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายและนำไปใช้ได้

วันเพ็ญ สุรียกิจย์ (2528 : 9) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การอ่าน เป็นกระบวนการติดต่อสื่อสารความคิดจากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน เป็นการแปลความ สัญลักษณ์หรือตัวอักษรที่แทนคำพูดให้ได้ความหมายอย่างแจ่มชัดสมบูรณ์ โดยนำไปสัมพันธ์กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน หัวใจที่สำคัญของการอ่าน คือ การเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน

พูนศรี อัมประไพ (2530 : 19) ได้สรุปไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการเริ่มตั้งแต่สายตากระทบตัวอักษรแล้วแปลงตัวอักษรนั้นเป็นภาษาพูดอย่างถูกต้อง ชัดเจนตามอักษรวิธี โดยใช้น้ำเสียงเหมาะสมตามเรื่องราวที่อ่าน ทำให้ผู้อ่านและผู้ฟังเข้าใจเรื่องราวตามความหมายของอักษรนั้นด้วย

กู๊ดแมน (Goodman. 1967 : 126 - 135) กล่าวถึงการอ่านว่าเป็นกระบวนการที่มีแบบแผนประกอบด้วยความต้องการ รายละเอียดเป็นความเข้าใจที่เป็นไปตามลำดับขั้น และยังหมายถึง การพิจารณาตัวอักษร คำสะกด และหน่วยของภาษาที่กว้างออกไป

แฮร์ริส และสมิท (พรทิพย์ สิมโรน. 2536 : 11 ; อ้างอิงมาจาก Harris and Smit. 1976 : 14) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า เป็นรูปแบบของการสื่อความหมาย แลกเปลี่ยนความคิดและข่าวสาร ความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน นั่นคือ ผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็นของตนเองบนกระดาษด้วยการที่เป็นไปตามลักษณะของการเขียนแต่ละคน และผู้อ่านก็พยายามอ่านเอาความหมายที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ ความสามารถในการรู้ความหมายของสิ่งที่อ่านนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

ธอร์นไคค์ และเบตส์ (พรรณธิดา อ่อนแสง. 2531 : 17 : อ้างอิงมาจาก Thorndike. 1968 : 489 . Betts. 1986 : 454) กล่าวไว้สอดคล้องกันว่า การอ่าน เป็นกระบวนการของความคิด

จากความหมายของการอ่านดังกล่าวข้างต้น พอสรุปใจความได้ว่า การอ่าน หมายถึง การใช้สายตาดูตัวอักษรแล้วแปลตัวอักษรออกมาเป็นคำพูดหรือเสียงและมีความหมายทำให้เกิด การสื่อความหมายระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียนขึ้น การอ่านจึงมิใช่เป็นเพียงการอ่านออกเสียงเท่านั้น แต่มีความหมายรวมถึงความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกและจินตนาการ แล้วนำ สิ่งเหล่านั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์

ความสำคัญของการอ่าน

สภาพสังคมปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านวัตถุ วิทยาการ และเทคโนโลยีใหม่ ๆ จึงจำเป็นที่คนในสังคมต้องสนใจการอ่าน เพื่อติดตามความเคลื่อนไหวความก้าวหน้าต่าง ๆ ให้ทันต่อเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา การอ่านเป็นเครื่องมือที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่ง เกรย์ และรีส กล่าวว่า ในสังคมประชาธิปไตย ประชาชนต้องรู้เรื่องราวและ ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับตัวเองด้วยการอ่าน ซึ่งดีกว่าการฟังวิทยุ และโทรทัศน์ เพราะถ้าไม่เข้าใจ คอธินายก็มีโอกาสอ่านเข้าใจได้ (ภาสไนย์ รักษาพรหมณ์. 2524 : 4 : อ้างอิงมาจาก Gray and Reese. 1957 : 9 - 11)

ฮอฟเนอร์ และเฮย์เดน (สะอาด บุญยงค์. 2527 : 12 : อ้างอิงมาจาก Hafner and Hayden. 1972 : 7) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่า เป็นประโยชน์ ต่อผู้อ่านเป็นอย่างมาก เพราะช่วยแก้ไขปัญหามาก ๆ ได้ได้รับความรู้เพิ่มเติมเสริมสร้างประสบการณ์ ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

วิจิตรา แสงพลสิทธิ์ (2522 : 76) ให้ความเห็นว่า การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญ ที่สุดในการแสวงหาความรู้ในการเรียนทุกระดับ จำเป็นต้องใช้ความสามารถในการอ่านเป็น เครื่องมือในการศึกษา

ประเทิน มหาจันทร์ (2523 : 161) ได้สรุปความสำคัญของการอ่านเป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. ช่วยให้ได้รับความรู้หรือสนองในสิ่งที่อยากรู้ การอ่านจะทำให้ได้รับความรู้ ข้อมูลแจ่มแจ้งและชัดเจนกว่าการฟัง
2. ช่วยในการพัฒนาตนเองทั้งทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม โดยนำความรู้ที่ได้จากการอ่านมาปรับปรุงพัฒนาชีวิตของตนเองให้ดีขึ้น
3. ช่วยปรับปรุงสภาพภาพของตนให้ดีขึ้น พัฒนาอาชีพของตนให้ก้าวหน้าจากการอ่าน
4. ช่วยให้เกิดความเพลิดเพลิน ช่วยผ่อนคลายอารมณ์
5. ช่วยให้มีชีวิตปลอดภัยและพัฒนาประเทศให้ก้าวหน้า เพราะถ้าประชาชนอ่านหนังสือได้จะปฏิบัติตามกฎหมายได้ถูกต้อง เกิดความสงบสุขในบ้านเมือง

เสริมศรี หอทิมาวาทกุล (2526 : 348) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่าเป็นทักษะสำคัญของการแสวงหาความรู้แล้ว การอ่านยังมีความสำคัญแง่อื่น ๆ ต่อไปนี้

1. การอ่านเป็นพื้นฐานของการเรียนวิชาอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะการหาความรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ จำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านเป็นเครื่องมือ
2. การอ่านเป็นกระบวนการถ่ายทอดความรู้สู่ใจและความต้องการระหว่างบุคคลกับบุคคล
3. การอ่านเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เป็นผู้ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ เพราะได้อ่านเอกสารที่ให้ความรู้ในการปรับปรุงงานของตนเองอยู่เสมอ
4. การอ่านเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้การดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข เพราะถ้าเราอ่านได้ก็สามารถทำความเข้าใจร่วมกับคนอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี ตลอดจนสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นให้ผ่านไปได้อย่างราบรื่น
5. การอ่าน เป็นเครื่องมือในการรับทอดมรดกทางวัฒนธรรมของคนไทยสู่คนรุ่นหลังต่อไป
6. การอ่าน เป็นเครื่องมือที่ก่อให้เกิดความเพลิดเพลิน ความรู้ และมีประสบการณ์กว้างขวาง

สำหรับในระดับประถมศึกษา นั้น การอ่านยิ่งมีความสำคัญและจำเป็นในการศึกษาหาความรู้ เพราะเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการแสวงหาความรู้ ไม่ว่านักเรียนจะเรียนวิชาใดก็จำเป็นต้องใช้

ประโยชน์จากการอ่านไม่มากนักน้อย เช่น ในวิชาคณิตศาสตร์ จำเป็นต้องอ่านสัญลักษณ์และโจทย์ปัญหา ในการทำแบบฝึกหัดวิชาต่าง ๆ ก็ต้องอ่านคำสั่ง เป็นต้น เมื่อเรียนชั้นสูงขึ้น นักเรียนก็ต้องอ่าน หนังสือมากขึ้น ทั้งหนังสือเรียนที่ครูมอบหมายและหนังสือที่ต้องศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม (มุสดี กุญอินทร์. 2526 : 422)

ฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่า การอ่านมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของบุคคลในทุกสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียน นักศึกษา เพราะทักษะการอ่านเป็นทักษะที่นักเรียนต้องใช้ในการ แสวงหาความรู้และเพิ่มทุนประสบการณ์ ผู้ที่อ่านมากย่อมมีความฉลาดรอบรู้ และมีความคิดที่ กว้างไกล ผลการเรียนรู้และความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนทุกคนล้วนขึ้นอยู่กับ การอ่านทั้งสิ้น

ความมุ่งหมายของการสอนอ่านในระดับประถมศึกษา

หลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ.2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) กำหนดจุดประสงค์ การอ่านไว้ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2520 : 52 - 54)

1. อ่านได้ถูกต้อง คล่องแคล่ว รวดเร็ว
2. อ่านจับใจความและเข้าใจถูกต้อง
3. อ่านได้โดยไม่ต้องอ่านย้อนหน้าย้อนหลัง
4. เข้าใจความสัมพันธ์ในเนื้อเรื่อง รวบรวมละเอียดสามารถขยายความได้
5. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้
6. วิเคราะห์เรื่องที่อ่าน
7. เข้าใจความรู้สึกและอารมณ์ในเรื่องที่อ่านได้
8. อ่านในใจได้โดยไม่ต้องพาดพิงปากขมุขมิบ
9. เข้าใจจุดประสงค์และเจตคติของผู้เขียนได้

จากจุดประสงค์ของการอ่านในระดับประถมศึกษาดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การสอนอ่าน ก็เพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะในการอ่านและสามารถอ่านได้ถูกต้องและเข้าใจเรื่องที่อ่านได้

สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้กำหนดจุดมุ่งหมายเฉพาะหรือจุดประสงค์การอ่านวิชา ภาษาไทยไว้ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2532 : 16)

1. ฝึกปฏิบัติให้ถูกต้องในการอ่านและฝึกจนเป็นนิสัย รวมทั้งการจำพจนานุกรมและ ห้องสมุดในการเพิ่มพูนความรู้

2. ฟังอ่านออกเสียงคำ วลี ประโยคและข้อความตามที่กำหนดให้ตามหลักเกณฑ์ การอ่านเกี่ยวกับคำสุภาพ คำราชาศัพท์ สำนวนภาษา ภาณิต คำพังเพย คำคม คำขวัญ คติพจน์ เครื่องหมายวรรคตอน อักษรย่อ เครื่องหมายและสัญลักษณ์ที่ใช้ในการอ่าน แผนที่ แผนที่ผัง กราฟและสถิติ การอ่านบทหรือกรอนเป็นทำนองเสนาะโดยเน้นการอ่านได้คล่องแคล่ว รวดเร็วถูกต้องตามอักขรวิธี มีวรรคตอน ใช้น้ำเสียงได้เหมาะสมกับเรื่องที่อ่าน

3. ฟังอ่านออกเสียงและอ่านในใจ เรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรม สถานที่สำคัญของท้องถิ่น หรือของชาติ ชีวประวัติของบุคคลในท้องถิ่นและชาติ แนวคิดในการประกอบอาชีพแนวคิดในการ พัฒนาตนเอง เศรษฐกิจและสังคม นิทาน นิยาย และเรื่องสั้นสำหรับเด็ก บทหรือกรอน เรื่องจาก วรรณคดี สารคดีเชิงความรู้และความบันเทิง บทความ ความเรียง ประกาศ โฆษณา คำชี้แจง แผนที่ แผนที่ภูมิ และกราฟที่ประกอบบทความหรือเรื่องราวที่นำมาอ่าน สารานุกรมสำหรับเด็ก หนังสือพิมพ์ นิตยสารและวารสารจากห้องสมุด โดยเน้นการอ่านได้รวดเร็วตามเวลาที่กำหนด อภิปรายซักถามเกี่ยวกับรายละเอียด ความคิดเห็นและใจความสำคัญ สรุปหลักการเจตนารมณ์ และนัยของข้อความและเรื่องที่อ่าน

4. ให้ความรู้เกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการอ่าน มีทักษะในการอ่านในใจ และอ่าน ออกเสียงได้ถูกต้อง คล่องแคล่ว รวดเร็วสามารถอ่านทอดอารมณ์ความรู้สึกจากเรื่องราวที่อ่าน ได้สามารถจับใจความสำคัญ คิดเชิงวิจารณ์ และวิเคราะห์ใจความสำคัญ ปฏิบัติตนจนเป็นนิสัย ที่ดำเนินการอ่านหนังสือ การใช้พจนานุกรม การเลือก การใช้ การเก็บรักษาหนังสือและการใช้ ห้องสมุดในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมและหาความเพลิดเพลินในยามว่างและรักการอ่าน

พระอภิปรัชญา (2526 : 107) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ 2 ประเภทดังนี้

1. เพื่อารู้ การอ่านไม่ว่าเรื่องเล็ก เรื่องน้อย หรือเรื่องใหญ่ ๆ จุดประสงค์ที่มาก่อนก็คือ เพื่อารู้ เช่น การอ่านสลากยา เพื่อที่จะได้กินยาถูก

2. เพื่อให้เกิดความบันเทิง

วันเพ็ญ สุวิทย์ (2528 : 10) ได้สรุปจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ว่า

1. อ่านเพื่อให้เกิดความรู้

2. อ่านเพื่อให้เกิดความคิด

3. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน

คูลเนอร์ (Cullner. 1959 : 4 - 8) และมิลเลอร์ (Miller. 1972 :

15) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้สอดคล้องกันคือ

1. อ่านเพื่อจับใจความต่าง ๆ (Scanning or Skimming reading)
2. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ (Idea reading)
3. อ่านเพื่อสำรวจรายละเอียดและใจความสำคัญโดยทั่วไป (Exploratory reading)
4. อ่านเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้ (Study reading)
5. อ่านเพื่อใช้วิจารณ์ตามข้อความที่อ่าน (Critical reading)
6. อ่านเพื่อการวิเคราะห์ข้อความหรือแนวความคิดในเรื่องที่อ่าน (Analytical reading)

กล่าวโดยสรุปแล้วจะเห็นว่า จุดมุ่งหมายของการอ่าน คือ อ่านเพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด และอ่านเพื่อให้เกิดความเพลิดเพลินหรือให้เกิดความบันเทิงนั่นเอง

ทฤษฎีการอ่าน จิตวิทยาการอ่าน และแนวความคิดของนักจิตวิทยาต่อการอ่าน

ทฤษฎีการอ่าน

นักการศึกษาหลายคนได้กล่าวถึงทฤษฎีการอ่านไว้ ซึ่งได้แก่ ทฤษฎีการจัดอันดับข้อความ และวิเคราะห์เชื่อมโยงข้อความ เป็นทฤษฎีที่มีผลต่อการอ่าน ซึ่ง แลปป์ และฟลูต (วิชัย เพ็ชรเรือง. 2531 : 29 ; อ้างอิงมาจาก Lapp and Flood. 1978 : 289 - 290) ได้รวบรวมไว้ดังนี้

1. ทฤษฎีเน้นการจัดลำดับข้อความ ทฤษฎีนี้เน้นว่าการอ่านเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับหลักจิตวิทยา 2 ประการคือ การรับรู้ข่าวสาร และเมื่อรับรู้ข่าวสารแล้วนำไปเปรียบเทียบกับประสบการณ์เดิมแล้วจะเกิดความรู้ใหม่ โดยที่ผู้อ่านรับรู้ข่าวสารแล้วจะนำไปเปรียบเทียบกับประสบการณ์เดิม ของจริง หรือภาพที่ไม่ตรงกับข้อมูลดังกล่าวก็จะอ่านข้อความซ้ำ ถ้าข่าวสารที่อ่านให้ความรู้สึกทางลบจะต้องใช้เวลาในการรับรู้มากกว่าข่าวสารที่ทำให้ความรู้สึกทางบวก จากนั้นสมองก็จะบันทึกความเข้าใจเกี่ยวกับรูปร่างของคำและความหมายของประโยคไว้

2. ทฤษฎีการวิเคราะห์การเชื่อมโยงข้อความ ทฤษฎีนี้เน้นว่า ผู้อ่านมีวิธีการที่จะดึงข้อความที่มีความหมายคล้ายกันมาเกี่ยวข้องกัน หรือจัดข้อความที่ไม่ต้องการออก ข้อความที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วจะมีความสัมพันธ์เป็นบทความความสัมพันธ์คือความเกี่ยวข้องของความหมายในแต่ละประโยค

นอกจากนั้น สุมิตรา อังวัฒนกุล (2527 : 108 - 110) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่านที่เน้นพฤติกรรม การเรียนรู้เป็นการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง โดยให้การเสริมแรงที่เหมาะสมขณะที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าจะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น ดังนั้น การอ่านจึงเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ที่มีการจัดลำดับไว้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งหมายถึงการอ่านต้องประกอบด้วยทักษะเบื้องต้นและทักษะที่มีความซับซ้อน แต่ทักษะที่เป็นพื้นฐานก็จะถูกหลอมรวมเข้าด้วยกัน โดยผ่านกลวิธีการฝึกให้นักเรียนแยกแยะได้ว่าส่วนใดเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอักษรและส่วนใดเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา

2. การอ่านที่เน้นความรู้ความเข้าใจ ทฤษฎีความรู้ความเข้าใจมีแนวคิดว่าการเรียนรู้ทุกอย่างต้องประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ประการคือ ประสบการณ์ในการเรียนรู้ ความรู้จักสะสมความรู้ และการนำความรู้ไปใช้ ดังนั้นทฤษฎีความรู้ความเข้าใจจึงเป็นหน้าที่ของสมองส่วนกลางในการตีความตัวแปรต่าง ๆ การเรียนรู้จึงขึ้นอยู่กับความรู้จักเชื่อมโยงความรู้ใหม่เข้ากับประสบการณ์เดิม และแสดงออกอย่างเหมาะสม

3. การอ่านที่เน้นทฤษฎีพัฒนาการ มีแนวคิดว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นตั้งแต่วัยที่ต้องพึ่งผู้อื่น และจะพัฒนาไปตามความเจริญของแต่ละวัน สิ่งสำคัญที่สุดของช่วงอายุคือ จะมีการเรียนรู้หรือทักษะเฉพาะอย่างในแต่ละช่วงอายุ ถ้าหากในช่วงนั้นไม่เกิดการเรียนรู้ที่เหมาะสม พัฒนาการการเรียนรู้ในช่วงนั้นก็จะเป็นการพร่องไป และจะมีผลกระทบต่อการเรียนรู้ในส่วนนั้นภายหลัง ดังนั้นการอ่านจึงเป็นกระบวนการรับรู้ซึ่งมีพื้นฐานมาจากช่วงพัฒนาการต่าง ๆ ความสามารถที่นักเรียนแสดงออกในการอ่านเป็นเครื่องชี้ให้เห็นระดับพัฒนาการของนักเรียน

ทฤษฎีการอ่านดังที่มีผู้กล่าวไว้นั้นมีทฤษฎีการอ่านที่เน้นการจัดลำดับข้อความ เน้นการวิเคราะห์และเชื่อมโยงข้อความ นอกจากนี้มีทฤษฎีการอ่านที่เน้นพฤติกรรม เน้นความรู้ความเข้าใจ และเน้นทฤษฎีพัฒนาการ ซึ่งทฤษฎีเหล่านี้สามารถนำไปใช้เป็นหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอ่านให้เกิดผลดี

จิตวิทยาการอ่าน

จิตวิทยาการอ่านมีความสำคัญต่อการอ่านมาก ดังที่ได้มีผู้กล่าวถึงจิตวิทยาการอ่านไว้ดังนี้

ก้อ สวัสดิทาณีย์ (2509 : 9 - 10) ได้กล่าวว่า การเคลื่อนไหวสายตา

แยกเป็นหลายตอนดังนี้

1. การจับตา (Fixation) ได้แก่ ตอนที่สายตาของเราจับเป็นจุด ๆ การจับตานี้สายตาเราจับเป็นเวลาเพียงเล็กน้อย แล้วก็เคลื่อนที่ต่อไป คนที่อ่านหนังสือชำนาญจะจับตาน้อยครั้งในบรรทัดหนึ่ง ๆ คนที่อ่านไม่ได้ดีจะจับตาหลายหน
2. ช่วงสายตา (Eye Span) ได้แก่ ระยะจากจุดที่สายตาจับจุดหนึ่งไปยังจุดที่สายตาจับในคราวต่อไป ช่วงสายตานี้เขาวัดกันเป็นช่วงอักษร คนที่ชำนาญจะมีช่วงสายตากว้างกว่าคนที่ไม่ชำนาญ
3. การย้อนกลับ (Regression) บางทีเราอ่านหนังสือไป เกิดไม่แน่ใจว่าคำที่อ่านไป แล้วหมายความว่าอย่างไร เราย้อนกลับมาอ่านกันใหม่ คนอ่านหนังสือที่ชำนาญจะย้อนกลับมาน้อย ส่วนคนที่อ่านไม่ชำนาญจะย้อนกลับมามาก ๆ
4. การเปลี่ยนบรรทัด (Back Sweep) เมื่ออ่านจบบรรทัดแล้วเราต้องกวาดสายตากลับมาทางซ้ายมืออีกเพื่อขึ้นบรรทัดใหม่ การกระทำตอนนี้เรียกว่าการเปลี่ยนบรรทัด คนอ่านที่มีความชำนาญจะเปลี่ยนบรรทัดอย่างถูกต้องและแม่นยำ

ประเทิน มหาจันทร์ (2523 : 31) ได้กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการสองกระบวนการได้แก่ 1) กระบวนการทางกาย เมื่อร่างกายตอบสนองต่อสัญลักษณ์ที่สายตามองเห็นซึ่งประกอบด้วย ทักษะแห่งการเคลื่อนไหวด้านต่าง ๆ มีการเคลื่อนไหวของสายตาแล้วส่งผ่านข้อมูลที่ได้รับไปยังสมอง 2) กระบวนการทางสมองซึ่งมีความหมายต่าง ๆ ของสัญลักษณ์ จะได้รับการรับรู้และแปลความหมายในขณะที่สายตากวาดไปอย่างมีจังหวะตามเส้นบรรทัดของตัวอักษร และสมองก็แปลความในทันที ทั้งกระบวนการทางกายและกระบวนการทางสมองมีความสำคัญเท่าเทียมกัน การรับรู้ทางสายตาเป็นการเริ่มต้นของกระบวนการในการอ่าน

ฉวีลักษณ์ บุณยะกาญจน (2524 : 36) ได้กล่าวถึงความเกี่ยวพันของสมองกับดวงตา ซึ่งทำให้เกิดการอ่านไว้ว่า สมอง เป็นแหล่งรวบรวมความรู้และจะรับรู้ได้โดยผ่านประสาทสัมผัสจาก

อวัยวะสัมผัส เช่น หู ตา จมูก เป็นต้น เมื่อเราอ่านหนังสือตัวหนังสือที่ผ่านเข้าไปในดวงตา โดยตาจะเคลื่อนไหวเป็นระยะเพื่อรับรู้ตัวหนังสือนั้นนำไปสู่สมอง ซึ่งเมื่อตัวหนังสือผ่านตาไปสู่สมอง สมองก็จะเก็บสิ่งที่สนใจไว้ สมองจะบังคับให้ตาเคลื่อนไหวในการอ่าน ถ้าตาไม่เคลื่อนไหวแสดงว่า สมองไม่ทำงาน หรือสมองล้า ตาเป็นประตูแรกของการอ่านที่จะนำความรู้ที่ได้จากการอ่านการเห็น ไปสู่สมอง

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2527 : 63) ได้กล่าวถึงจิตวิทยาการอ่านไว้ว่า การอ่านเกี่ยวข้องกับกระบวนการ 2 อย่างคือ กระบวนการทางด้านกลไกซึ่งเกี่ยวข้องกับ การนำ สิ่งเร้าสู่สมอง และกระบวนการรับรู้ซึ่งเกี่ยวข้องกับ การตีความสิ่งเร้า หลังจากที่ได้เข้าสู่สมองแล้ว

จิตวิทยาการอ่านที่มีผู้กล่าวถึงไว้นั้นพอสรุปได้ว่า การอ่านเกิดจากการทำงานเกี่ยวพันกัน ของสมองกับตา ตารับรู้แล้วส่งผลต่อไปยังสมองเพื่อสมองจะได้รับรู้แล้วแปลความออกมาจึงจะครบ ขั้นตอนการอ่าน

ทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนอ่าน

คานาแวน และเฮชแมน (วิชัย เพ็ชรเรือง. 2531 : 51 ; อ้างอิงมาจาก Canavan and Hechman. 1966 : 121) กล่าวถึง วิธีการอ่านว่ามี 5 ขั้นตอน หรือ "The five steps in SQ3R Method" ของ Robinson

1. ขั้นสำรวจ (survey) คือผู้อ่านจะต้องสำรวจรายละเอียดต่าง ๆ ของหนังสือ เช่น หัวข้อใหญ่ หัวข้อย่อย ตัวพิมพ์เอน ตัวอย่าง เป็นต้น
2. ขั้นตั้งคำถาม (Question) ผู้อ่านจะตั้งคำถามจากเนื้อหาที่อ่าน เช่น อาจ ดัดแปลงจากหัวข้อเป็นรูปคำถาม
3. ขั้นอ่าน (Read) ขั้นนี้เป็นการอ่านแบบเข้ม (Intensive reading) คือ อ่านให้เข้าใจในสาระสำคัญ และรวบรวมข้อเท็จจริงของสิ่งที่อ่านได้ครบถ้วนถูกต้องและรวดเร็ว ตลอดจนสามารถถ่ายทอดความคิดของผู้เขียนออกมาได้อย่างแจ่มแจ้ง เป็นขั้นอ่านเพื่อหาคำตอบในเนื้อหาที่อ่าน ผู้อ่านจะทำให้ดินสอหรือปากกาขีดเส้นใต้ หรือทำเครื่องหมายกำกับเนื้อหาที่อ่านและบันทึกย่อ
4. ขั้นระลึก (Recall) เมื่อได้ข้อเท็จจริงและสาระสำคัญแล้ว ผู้อ่านต้องนำไปใช้ในการรายงานหรือการสอบ ดังนั้น จึงควรจะได้มีการระลึกถึงสาระสำคัญของสิ่งที่อ่านบ่อย ๆ เพื่อป้องกันการลืม

5. **ขั้นตอนทวน (Review)** ก่อนจะไปรายงานหรือเข้าสอบควรจะได้มีการทวนทวนจากบันทึกย่ออีกครั้งหนึ่ง เพื่อความมั่นใจ

เครดเลอร์ (Kreidler. 1975 : 181) ได้กล่าวถึงทักษะสำคัญในการใช้อ่านคือ

1. การเคลื่อนสายตาในการอ่าน
 2. ความสามารถที่จะจำแนกความแตกต่างระหว่างตัวอักษรตัวหนึ่งกับอักษรอีกตัวหนึ่ง คำหนึ่งกับอีกคำหนึ่ง และกลุ่มคำหนึ่งกับอีกกลุ่มคำหนึ่ง
 3. ความสามารถเชื่อมโยงคำและความหมายได้ทันทีที่เห็นกลุ่มตัวหนังสือ นั้น ๆ
 4. ความสามารถในการตีความคำศัพท์ที่ตนไม่รู้จักจากความสัมพันธ์ในเนื้อหา
- วาสนา เกตุนาถ (2521 : 50 - 51) ได้สรุปขั้นตอนในการอ่านดังนี้
1. กำหนดวัตถุประสงค์ในการอ่าน คือ ถามตนเองก่อนที่จะอ่านว่า จะอ่านเพื่ออะไร เช่น
 - 1.1 อ่านเพื่อให้ทราบข้อเท็จจริง
 - 1.2 อ่านเพื่อความรู้
 - 1.3 อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน
 2. รู้จักลักษณะเนื้อหาที่ตนอ่าน คือรู้ว่าตนกำลังอ่านอะไร ทั้งนี้ เพราะเนื้อหาหรือหนังสือแต่ละประเภทย่อมมีลักษณะแตกต่างกันในแง่วงศัพท์ เทคนิคการเขียน ฯลฯ
 3. สืบจลรายละเอียดหรือส่วนประกอบของหนังสือ เพื่อผู้อ่านจะได้ทำความเข้าใจกับหนังสือและสามารถอ่านได้อย่างสะดวกรวดเร็ว
 4. อ่านอย่างมีสมาธิ คือตั้งใจอ่านเพื่อให้ได้ผลดังวัตถุประสงค์ในอัตราความเร็วที่เหมาะสม
- หะอบ โพษะกฤษณะ (2522 : 113) ได้เสนอข้อปฏิบัติในการอ่านไว้ดังนี้
1. สืบจลดูก่อนว่าหนังสือนั้นกล่าวถึงอะไรบ้าง ดูได้จากสารบัญ
 2. สืบจลว่าเรื่องใดตรงกับสิ่งที่เราต้องการ จะทำให้ย่นเวลาในการอ่านได้มาก เพราะตรงกับจุดประสงค์
 3. ตั้งจุดประสงค์ให้แน่วแน่ว่าต้องการอะไรจากเรื่องที่เรากำลังอ่าน เช่น
 - 3.1 อ่านเพื่อต้องการสาระสำคัญ
 - 3.2 อ่านเพื่อเก็บรายละเอียด
 - 3.3 อ่านเพื่อต้องการฟังความคิดเห็น

3.4 อ่านเพื่อวิจารณ์

3.5 อ่านเพื่อศึกษาตนเองเขียน

จากหลักและทฤษฎีที่กล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า การอ่านที่ดีต้องมีทักษะที่จำเป็น เช่น รู้จักคำ การเคลื่อนสายตาในการอ่าน การนำประสบการณ์ที่ตนเองได้รับเข้ามาตัดสินเรื่องราวที่อ่าน รู้ขั้นตอนและวิธีอ่าน มีความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่าน

หลักการและขั้นตอนการสอนอ่าน

แฮร์ริส และซีเพย์ (Harris and Sipay. 1979 : 141 - 142) กล่าวว่า ในการสอนอ่านนั้นครูผู้สอนควรยึดหลักการสอนดังนี้

1. การสอนอ่านต้องพยายามสร้างกิจกรรมที่สนุกสนาน
2. การสอนอ่านที่เป็นระบบนั้น ต้องให้ทักษะการอ่านที่เหมาะสมเจาะจงใด อย่างหนึ่ง เช่น ระดับประถมฝึกอ่านเพื่อพัฒนาด้านคำศัพท์ ทักษะการค้นหาความหมาย เป็นต้น
3. กิจกรรมที่ใช้ในการสอนเปิดโอกาสให้มีกิจกรรมต่าง ๆ อย่างเพียงพอ เช่น ฝึกอ่านออกเสียง อ่านในใจ หรือฝึกผู้เรียนอ่านด้วยตัวเอง ครูเป็นผู้ฝึกให้ก็ควรฝึกให้ผู้เรียนหัดอ่านด้วยตัวเองอย่างละเท่า ๆ กัน
4. บทเรียนและกิจกรรมสนองความแตกต่างแต่ละบุคคล เพราะแต่ละคนมีพื้นฐานความสามารถในการอ่านไม่เท่ากัน
5. ให้ความเอาใจใส่ผู้เรียนที่มีปัญหา ต้องใช้เวลาและช่วยพัฒนาการอ่านของเขาเหล่านั้น
6. ควรมีแผนงาน เพื่อสนับสนุนการอ่านของผู้เรียนตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงมัธยม

ปัจจัยอื่น ๆ ที่มีผลต่อการอ่าน

ความสามารถในการอ่านนั้น นอกจากจะขึ้นอยู่กับการศึกษาแล้ว ยังต้องมีปัจจัยอื่น ๆ มาเกี่ยวข้องด้วย เช่น ความพร้อมในการอ่าน จุดมุ่งหมายของการอ่านและอัตราเร็วในการอ่าน ดังจะกล่าวต่อไปนี้

ความพร้อมในการอ่าน

สิ่งสำคัญที่จะช่วยให้การอ่านประสบผลสำเร็จได้อย่างดียิ่งก็คือ "ความพร้อม" เพราะถ้านักเรียนถูกบังคับให้เรียนทักษะใดทักษะหนึ่งโดยที่ยังไม่มีวุฒิภาวะเพียงพอ นั้น ย่อมก่อให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดี ดีเรค (Derek) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความพร้อมในการอ่านไว้ดังนี้

1. ความพร้อมทางด้านร่างกาย ซึ่งประกอบด้วย วุฒิภาวะ ความเจริญทางสมอง ประสาทตา การได้ยิน และอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูด เป็นต้น
2. ความพร้อมทางด้านสติปัญญา ซึ่งหมายถึงความสามารถทางสมอง ซึ่งแต่ละคนมีไม่เหมือนกัน
3. ความพร้อมทางด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งประกอบด้วยพื้นฐานภาษาจากทางบ้านและประสบการณ์ทางสังคมที่ได้รับ (สะอาด บุญยงค์. 2527 : 25 ; อ้างอิงมาจาก Derek. 1971)

ลักษณะของเด็กที่มีความพร้อมในการอ่าน จะต้องมีส่วนประกอบที่สำคัญ 3 ประการ คือ

1. พัฒนาการทางร่างกาย เช่น ความเป็นปกติของสายตาดำเนินการมองเห็น หูสามารถจะแยกเสียงที่ใกล้เคียงกันได้หรือยัง มือแข็งแรงพอจะจับและเปิดหนังสือโดยไม่ทำให้หน้ามือขาดแล้วหรือยัง เป็นต้น
2. พัฒนาการทางสติปัญญา ได้แก่ ความสามารถด้านสติปัญญาในการสัมพันธ์ความรู้ต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ประกอบด้วยความสามารถด้านความเข้าใจ แปลความหมายและอื่น ๆ เช่น ความจำ สามารถจำคำที่ครูจัดไว้ให้ได้หรือไม่
การฟัง ฟังแล้วทวนประโยคที่ครูหรือเพื่อน ๆ พูดได้ ฟังเรื่องที่ครูอ่านแล้วสามารถตอบคำถามได้ ลำดับเหตุการณ์ของเรื่องได้ เมื่ออ่านแล้วสามารถลำดับเรื่องราวที่อ่านได้ต่อเนื่องกัน
3. พัฒนาการทางอารมณ์และสังคม เช่น เด็กเลือกหรือทำงานร่วมกับเพื่อนได้หรือไม่ รู้จักแบ่งปันสิ่งของให้เพื่อนแล้วหรือยัง และมีอารมณ์คงที่มากน้อยเพียงใด เป็นต้นว่า ครูเห็นแสดงบทบาทสมมุติจากเรื่องที่อ่านร่วมกัน เด็กยอมรับที่จะเล่นด้วยกันหรือไม่ มีการเกียจฉาน หรือแสดงความไม่พอใจหรือไม่ (เสริมศรี หอทิมาวารกุล. 2526 : 361)

หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ได้ให้ความสำคัญเรื่องการพัฒนาความพร้อมในการอ่าน จะเห็นได้ว่าคู่มือการสอนภาษาไทยได้จัดกิจกรรมเตรียมความพร้อมเพื่อการเรียนอ่าน ครูและผู้ปกครองควรจะได้เอาใจใส่เรื่องความพร้อมในการเรียนอ่าน เพื่อเป็นการพัฒนาการเรียนอ่านให้ได้ผลดีและมีประสิทธิภาพ

หลักเกณฑ์การสร้างเรื่องเพื่อฐานการอ่าน

การสร้างเรื่องให้นักเรียนอ่านนั้นควรจะมีหลักเกณฑ์การสร้างมาซึ่งนักอยากจะทำสร้างก็เขียนเรื่องทันทีโดยไม่คำนึงถึงอะไร เพราะถ้าทำเช่นนั้นแล้ว คงจะไม่เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนอย่างแน่นอน ดังนั้นการสร้างเรื่องเพื่อให้นักเรียนอ่าน ควรคำนึงถึงหลักเกณฑ์การสร้าง ซึ่งมีผู้ให้หลักเกณฑ์ไว้หลายท่าน คล้าย ๆ กัน ดังนี้ หทัย ดันหยง กล่าวว่า การเขียนเรื่องควรจะทำให้ตรงกับความต้องการของเด็กอย่างแท้จริง ผู้เขียนควรตั้งปัญหาถามตนเองก่อนว่า

1. เรื่องนั้นเขียนให้ใครอ่าน ซึ่งหมายถึง เด็กวัยใด
2. เด็กชอบอะไร ผู้เขียนต้องรู้และเข้าใจโลกของเด็กอย่างลึกซึ้งว่าเด็กวัยนั้น ๆ ชอบหรือสนใจอ่านเรื่องแบบใด เพื่อที่จะได้สร้างเรื่องให้สนองความต้องการของเด็กมากที่สุด
3. เด็กไม่ชอบอะไร เพราะถ้าเขียนเรื่องที่เด็กไม่ชอบหรือ ไม่ถูกกับรสนิยมของเด็ก เด็กก็ไม่อยากอ่าน เด็กไม่ชอบเรื่องที่สยองขวัญ ความพิศหวัง ความตาย ความทารุณโหดร้าย ความคลั่งไคล้ และไม่ชอบตัวละครซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องประเภทที่เล็กลงว่า ด้อยกว่าตัวเด็กผู้อ่าน ตัวละครเด็กชอบประเภทมีชีวิตเคลื่อนไหวได้มากกว่าสิ่งไร้วิญญาณ (หทัย ดันหยง, 2525 : 22 - 24)

ณรงค์ ปานทอง (2526 : 73 - 77) ได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์ในการเขียนเรื่องสำหรับเด็กไว้ว่าก่อนที่จะลงมือเขียนควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. เขียนเพื่อให้เด็กฟังหรือให้เด็กอ่าน ถ้าเป็นการเขียนเพื่อให้เด็กอ่าน จะต้องนึกถึงความสามารถของผู้อ่านด้วยว่า ผู้อ่านมีอายุอยู่ในกลุ่มใด มีความสามารถในการอ่านมากน้อยแค่ไหน เข้าใจเรื่องเพียงใด มีความรู้เรื่องศัพท์เท่าใด
2. จิตวิทยาที่ควรคำนึงในการสร้างเรื่องสำหรับเด็ก เช่น ความเจริญของภาษา ความเจริญทางร่างกาย ความสนใจในการอ่าน
3. เรื่องที่ใช้เขียนจัดอยู่ในประเภทใด เช่น นิยาย นิทาน ธรรมชาติศึกษา เป็นต้น วางแผนการเขียนให้ชัดเจนดังนี้

3.1 กำหนดขอบเขตของเรื่องที่จะเขียน เช่น เรื่องจากประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน นิทานคติสอนใจ ทำนองอีสาน นิทานเกี่ยวกับสัตว์ นิยายเกี่ยวกับสัตว์ที่ให้สัตว์มีพฤติกรรมเหมือนคน

3.2 กำหนดแก่น แนวคิด หรือสาระของเรื่อง คือ เมื่อเลือกเรื่องประเภทใดได้แล้วก็ต้องพิจารณาว่าเรื่องนั้นมีจุดประสงค์จะให้เด็กได้รับอะไร มีอะไรเป็นสาระสำคัญ เช่น ความกล้าหาญ ความสามัคคี เป็นต้น

3.3 ตั้งชื่อเรื่องให้เหมาะสม

3.4 วางโครงเรื่องควรมี 3 จุดคือ จุดเริ่มต้น จุดกลางเรื่อง และจุดจบหรือตอนจบเรื่อง

4. การใช้ภาษา ควรใช้ภาษาง่าย ๆ เข้าใจได้ทันที สูกภาพ ระดับภาษาเหมาะสมกับวัย

ปราณี เชียงทอง (2526 : 134) ได้ให้หลักเกณฑ์การเขียนเรื่องสำหรับเด็กไว้ดังนี้

1. ต้องทำความเข้าใจผู้อ่านคือเด็กก่อน ต้องรู้จิตวิทยา ความสนใจ และความชอบของเด็กวัยต่าง ๆ เด็กโตมักเอาตัวเองเข้าไปเปรียบเทียบกับตัวละครในเรื่อง เรื่องที่เขียนจึงต้องสมเหตุสมผล ตัวละครมีลักษณะที่น่าสนใจของเด็กทำให้มีคุณธรรม และจริยธรรม เมตตา กรุณา กล้าหาญ มีความสามารถในการผจญภัย และเอาชนะอุปสรรค

2. การเขียนเรื่อง สำหรับเด็กไม่ควรเป็นเรื่องสั่งสอนโดยตรง เพราะจะทำให้เด็กเกิดความรู้สึกต่อต้าน ไม่อยากอ่าน การเขียนจึงควรเขียนตนเองสอดแทรกคุณธรรม และค่านิยมที่ดีต่าง ๆ อย่างแยบยล โดยไม่ให้เด็กรู้ตัวว่าเป็นการสั่งสอน

3. ข้อความแต่ละตอนจะต้องมีค่าสำหรับเด็ก คือ ต้องให้อ่านเพลิดเพลิน สนุกสนาน ตื่นเต้น แทรกอารมณ์ขัน การดำเนินเรื่องรวดเร็ว

จากหลักเกณฑ์ในการสร้างเรื่องเพื่อใช้ในการอ่านพอสรุปเป็นแนวทางการสร้างเรื่องสำหรับเด็กไว้สำหรับการสร้างแบบทดสอบในการอ่านดังนี้

1. รวบรวมคำศัพท์ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ไว้เป็นหมวดหมู่ เพื่อสะดวกในการเลือกใช้คำ

2. เลือกคำศัพท์ที่รวบรวมไว้มาสร้างเป็นเรื่องโดยคำนึงถึง

2.1 ประเภทของเรื่องที่เด็กวัย 10 - 12 ขวบ สนใจและชอบอ่าน

2.2 ความสามารถของผู้อ่านใช้คำศัพท์ที่เคยเรียนมาแล้ว

2.3 การสอดแทรกคุณธรรมและค่านิยมที่ดีไว้ในเรื่อง

2.4 การใช้ภาษาให้เหมาะสมกับวัย

ประเภทของการอ่าน

วาสนา เกตุนาถ (2529 : 1 - 2) ได้แบ่งประเภทของการอ่านไว้ดังนี้คือ

1. อ่านออกเสียง คือ การว่าตามตัวหนังสือให้ผู้อื่นฟัง เช่น การอ่านข่าว อ่านประกาศ เป็นต้น การอ่านออกเสียงนั้นผู้อ่านจะต้องอ่านได้ชัดเจนถูกต้องตามหลักภาษาและความนิยมในการใช้ภาษาที่ผู้อื่นฟังจะต้องคำนึงถึงระดับเสียง วั้ดังพอที่จะได้ยินอย่างทั่วถึง ถ้ามีเวลาเตรียมตัวล่วงหน้าก็ควรจะได้อ่านในใจซักเที่ยวหนึ่ง เพื่อให้เข้าใจเนื้อเรื่องจะได้แบ่งข้อความจังหวะวรรคตอนได้เหมาะสม สามารถออกเสียงคำได้ชัดเจน ถูกต้อง และใส่อารมณ์ให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง

2. การอ่านในใจ คือ การทำความเข้าใจต่อตัวอักษร เป็นการอ่านเพื่อตัวผู้อ่านเอง ผู้อ่านจะได้รับประโยชน์มากหรือน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับระดับความสามารถของผู้อ่านแต่ละคน

เพ็ญฯ สุภิกิตย์ (2526 : 10) ก็ได้แบ่งชนิดของการอ่านออกเป็น 2 ชนิดคือ

1. การอ่านออกเสียง (Oral Reading)

2. การอ่านในใจ (Silent Reading)

ความมุ่งหมายของการอ่านออกเสียง

การเรียนการสอนอ่านออกเสียงนั้นถือว่าเป็นกิจกรรมระหว่างครูกับนักเรียน ไม่ว่าระหว่างนักเรียนกับนักเรียนด้วยกัน เพราะถ้าเป็นกิจกรรมระหว่างนักเรียนแล้ว ก็กลายเป็นเรื่องของการประกวดประชันกันไป ดังนั้น ถ้าจะมีการกำหนดให้นักเรียนคนใดคนหนึ่งหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งอ่านออกเสียงให้เพื่อนในห้องฟัง จะต้องมีการตั้งจุดมุ่งหมายอย่างแน่นอนไว้ว่าเป็นการอ่านออกเสียงเพื่ออะไร เพราะการเรียนการสอนอ่านออกเสียง จำเป็นต้องมีการตั้งจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกับการเรียนการสอนวิชาอื่น ๆ

ประภาศรี สีหอำไพ (2524 : 335) ได้สรุปความมุ่งหมายของการอ่านออกเสียงไว้ว่า การอ่านออกเสียงมุ่งหมายเพื่อ

1. ให้มีทักษะการอ่านอย่างคล่องแคล่ว ชัดเจน และถูกวรรคตอน
2. ให้เกิดความรื่นเริงและเพลินเพลิน
3. สังเกต จังหวะและลีลาการอ่าน ทำให้รู้จักรสไพเราะของวรรณคดียิ่งขึ้น
4. เผยแพร่เนื้อหาให้ทราบทั่วกัน
5. มุ่งการอ่านออกเสียงเป็นสำคัญ การจับใจความหรือจำเรื่องราวได้มากน้อยเป็น

สิ่งรองลงมา นักเรียนอาจนำไปอ่านในใจทบทวนได้เองต่อไป

6. ฝึกอ่านให้เหมือนเสียงพูด เพื่อให้ผู้ฟังสนใจ ไม่เบื่อหน่าย

อย่างไรก็ตาม จุดประสงค์ของการอ่านออกเสียง นอกจากเพื่อเป็นการอ่านให้ถูกต้อง ความอักษรวิธและความนิยมแล้ว ยังเป็นการตรวจสอบการอ่านออกเสียงเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง การอ่านประเภทต่าง ๆ จะได้นำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตในโอกาสต่อไป

กระบวนการอ่านออกเสียง

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช (2529 : 384) ได้รวบรวมขั้นตอนในกระบวนการอ่านออกเสียงไว้ดังต่อไปนี้

1. ตามองเห็นข้อความหรือประโยค
2. จากคำหรือข้อความที่มองเห็น เด็กจะอ่านคำนั้นในสมอง
3. เมื่ออ่านคำได้จะรู้ความหมายของคำ โดยเลือกความหมายที่ถูกต้อง
4. ระบบประสาทและกล้ามเนื้อของอวัยวะในการออกเสียงบังคับการออกเสียงหรือ

ข้อความหรือประโยคให้ถูกต้อง

5. เด็กอ่านคำ ข้อความ ประโยคได้ถูกต้อง

การฝึกทักษะในการอ่านออกเสียง

ในการฝึกทักษะการอ่านออกเสียงนั้น ครูจะต้องเป็นผู้ที่หากลวิธีการฝึกมาใช้ เพื่อมิให้เด็กเกิดความเบื่อหน่าย และผลของการฝึกมีสัมฤทธิ์ผล มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช (2527 : 385) ได้เสนอแนะในการฝึกการอ่านออกเสียงดังนี้

1. ในการฝึกอ่านครั้งหนึ่ง ๆ ครูควรตั้งความมุ่งหมายไว้เพียงอย่างเดียว เช่น ฝึกให้อ่านออกเสียงคำถูกต้อง หรือให้อ่านออกเสียงตามเนื้อเรื่อง (ละคร)

2. ควรฝึกบ่อย ๆ ในระยะเวลาสั้น ๆ เพราะการใช้เวลาฝึกในแต่ละครั้งนานเกินไปจะทำให้เด็กเกิดความเบื่อหน่ายที่จะอ่าน ขณะที่ฝึกควรให้เด็กจับหนังสือให้อกวิธีด้วย

3. การสอนให้อ่านคำยากนั้น ครูควรหาทางแทรกหลักเกณฑ์การอ่านตามอักขรวิธี ให้เหมาะสมกับวัยและโอกาส เพราะนักเรียนจะได้รู้อย่างมีหลักเกณฑ์ ซึ่งจะช่วยให้จำได้แม่นยำ การสอนคำยากในแต่ละบทเรียน ครูควรให้เด็กศึกษาก่อนแล้วจึงให้อ่าน

4. ข้อความที่เป็นร้อยแก้ว ควรให้เด็กฝึกอ่านเดี่ยว เพราะในชีวิตประจำวันเด็กจะต้องพบกับการอ่านด้วยตนเอง ส่วนร้อยกรองให้อ่านได้ทั้งเดี่ยวหรือเป็นกลุ่มก็ได้ แล้วแต่ครูจะเห็นสมควร ในขณะอ่านเด็กจะต้องอ่านให้ฟังได้ยินทั่วถึงกัน

5. ข้อความที่เด็กอ่านควรเป็นข้อความทั้งที่เด็กเคยเห็นและไม่เคยเห็นด้วย เพื่อเด็กจะได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ถูกต้อง

6. ให้ตอบคำถาม สรุป เพื่อจับใจความของเรื่องที่อ่านไปแล้ว

ข้อดีของการอ่านออกเสียง

1. คุณค่าด้านการตรวจสอบข้อบกพร่อง

การอ่านออกเสียงจะเปิดโอกาสอย่างดีให้แก่ครูในการตรวจสอบปัญหา การอ่านของนักเรียน ในกระบวนการของการอ่านออกเสียง คำพูดทุกคำจะต้องถูกเปล่งเสียงออกมา การชี้คำ การสื่อความหมาย เช่น การแบ่งวรรคตอน น้ำเสียง การออกเสียง และการถ่ายทอดความรู้สึกจะแสดงออกมาให้ได้ยินอย่างชัดเจน จึงง่ายแก่การตรวจสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องในปัญหาการอ่านและสิ่งที่ปรากฏดังกล่าวนี้จะเป็นหลักฐานในการพิจารณาปัญหาของความเข้าใจในการอ่านได้

2. คุณค่าด้านการสอน

ข้อมูลที่ได้จากการวินิจฉัยปัญหาการอ่านออกเสียง จะเป็นประโยชน์สำหรับครูในการวางแผนปรับปรุงการสอนอ่านให้ดีขึ้น รวมทั้งการจัดหาหนังสือการสอนอ่านที่เหมาะสมกับความสามารถและความต้องการของเด็กด้วย จัดการสอนซ่อมเสริมเด็กที่มีปัญหาการอ่านเป็นรายบุคคล หรือกลุ่มย่อย

3. คุณค่าในทางแรงจูงใจ

นักเรียนจะเพิ่มชั่วโมงอ่านมากขึ้น เมื่อเขาได้อ่านหนังสือที่เขาสนใจ ถ้าหากครูอนุญาตให้เขาเลือกหนังสือเอง หรืออ่านเรื่องราวที่เขาเขียนขึ้นเองจะทำให้เขาสนใจการอ่านมากขึ้น

4. คุณค่าทางความคิด

การที่ครูอ่านนิทาน สารคดีที่น่าสนใจให้เด็กฟัง แล้วตั้งคำถามให้เด็กคิดเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่าน สามารถช่วยให้เด็กฝึกการคิด และรู้จักประเมินสิ่งที่อ่าน

5. คุณค่าทางด้านสุนทรียะ

การให้เด็กอ่านบทประพันธ์ประเภทร้อยกรองทั้งชั้น หรือเป็นเทป จะช่วยให้เด็กได้รับรสของวรรณคดีได้ บางครั้งครูอาจจะชี้แนะให้เด็กเห็นว่า ภาษากวีมีอารมณ์ขันอย่างไร เศร้าอย่างไร สิ่งเหล่านี้เมื่อเด็กอ่านออกเสียง เด็กจะเกิดประสบการณ์ทางสุนทรียะ (วรรณพรภิรมย์ รื่น. 2522 : 1 - 3)

จากข้อดีของการอ่านออกเสียงที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า การอ่านออกเสียงนั้นจะเปิดโอกาสให้ครูได้ตรวจสอบปัญหาการอ่านของนักเรียนในกระบวนการของการอ่านออกเสียงเพื่อจะได้วางแผนปรับปรุงการสอนอ่านให้เหมาะสม อีกทั้งยังให้คุณค่าทางด้านสุนทรียะ

ปัญหาในการอ่านออกเสียง

ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม (2520 : 113 - 114) กล่าวว่า ปัญหาในการอ่านออกเสียงก็คือ ความล้มเหลวในการอ่าน และได้สรุปสาเหตุใหญ่ ๆ ได้ 2 ประการ คือ

1. ความบกพร่องด้านพันธุกรรม หรือร่างกาย ได้แก่ ความบกพร่องทางสายตา การได้ยิน ความล้าสน้ำมือซ้าย - ขวา ความพิการทางสมอง เป็นต้น สาเหตุเหล่านี้ ทำให้นักเรียนอ่านช้า สะกดตัวไม่ถูก แปลความไม่ได้ ออกเสียงไม่ชัด ล้มง่าย
2. ความบกพร่องทางจิตวิทยา เช่น สภาพทางบ้าน ทางโรงเรียน อารมณ์ แรงจูงใจ สติปัญญา การปรับตัวทางสังคม

รัชณี ศรีไพพรรณ (2528 : 12 - 17) ได้รวบรวมปัญหาในการอ่านของเด็กไทย ซึ่งตรงกับความเห็นของ อาชีพ สุจริตกุล (2516 : 26 - 29) ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

1. อ่านไม่ได้ มักเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กเริ่มเรียน เพราะยังจำหลักเกณฑ์ไม่ได้
2. อ่านผิดหรือออกเสียงคำไม่ถูกต้อง เช่น ขมุขขมัว มักอ่านว่า ขะมุขะมัว อ่านที่ถูกคือ ขะ-มุข-กะ-มัว เป็นต้น

3. ออกเสียงผิด เช่น ออกเสียง ร เป็น ล เช่น โรงเรียน อ่านเป็น โลงเรียน
ออกเสียงคำควบกล้ำผิด เช่น ปรับปรุง อ่านเป็น ปับปรุง

4. อ่านซ้ำ
5. จับใจความของเรื่องไม่ได้
6. อ่านย้อนหน้าย้อนหลัง
7. อ่านกลับ เช่น บอก อ่านเป็น กอบ เพราะประสาทสายตาทำงานกลับสน
8. อ่านข้าม

สมิท และจอห์นสัน (พรหมธิภา อ่อนแสง. 2531 23 : อ้างอิงมาจาก Smith and Johnson. 1976 : 20 - 27) ได้แยกประเภทของสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการอ่าน สรุปได้ดังนี้

1. ระดับสติปัญญา (Intelligence) เด็กที่มีระดับสติปัญญาสูงจะทำงานที่ยุ่งยากซับซ้อนได้มากกว่าเด็กที่มีระดับสติปัญญาที่ต่ำกว่า
2. วุฒิภาวะและความพร้อม (Maturation and Readiness Skills) เด็กจะเริ่มเรียนอ่านได้ก็ต่อเมื่อมีวุฒิภาวะและความพร้อม
3. แรงจูงใจ (Motivation) เด็กที่มีความกระตือรือร้นในการอ่านจะเป็นนักอ่านที่ดี
4. สภาพร่างกาย (Physical Condition)
5. สภาพทางอารมณ์ (Emotional Condition)
6. สภาพแวดล้อม (Environmental Condition)
7. การจัดโปรแกรมการอ่าน (The Instructional Program) จะต้อง

คำนึงถึงการสอนแบบเอ็กต์ราพ คือ การสอนที่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

จากเอกสารที่กล่าวมาทั้งหมด จะเห็นว่าปัญหาในการอ่านออกเสียงนั้นเป็นสิ่งที่ครูควรตระหนักและหาทางแก้ไข ปัญหาในการอ่านออกเสียงนั้นพอสรุปได้ว่า ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลาย ๆ ด้านดังนี้

1. องค์ประกอบทางด้านร่างกาย เป็นสภาพของตัวเด็กเอง
2. องค์ประกอบทางด้านจิตวิทยา ได้แก่ สติปัญญา การปรับตัวทางอารมณ์ สังคม หรือความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตัวเอง

3. องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อม ได้แก่ สภาพโรงเรียน ครอบครัว หลักสูตร
วิธีสอน เป็นต้น

วิธีหาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียง

การหาข้อบกพร่องในการเรียน ถ้าได้มาตรฐานและเชื่อถือได้ มักทำในรูปการทดสอบ
ในเรื่องการหาข้อบกพร่องด้านการอ่านนั้น ศรียา นิยมธรรม และประภัสร นิยมธรรม
(2520 : 115) กล่าวว่า แบบทดสอบประเภทนี้ประกอบด้วยแบบทดสอบย่อย ๆ เกี่ยวกับ
คำศัพท์ ความเข้าใจในเนื้อเรื่องอัตราเร็วในการอ่านและความสนใจในการอ่าน

ประเทิน มหาจันทร์ (2523 : 247 - 248) กล่าวถึง การประเมินผลการอ่าน
ของเด็กที่จะต้องทำในระดับรวม ๆ ก่อน โดยจะต้องเริ่มทำในระดับชั้นเรียน ต่อมาจึงทำใน
ระดับกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย จนถึงการจัดเป็นรายบุคคล เพื่อวิเคราะห์ค้นหารายละเอียดนำไปสู่
การแก้ไขต่อไป

เพ็ญฯ สุวักขิณ (2526 : 89) ได้สรุปรูปแบบของเครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบ
เพื่อหาข้อบกพร่องในการอ่านไว้ 3 รูปแบบคือ

1. แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Tests) เป็นข้อสอบอย่างมีแบบแผน
ใช้วัดเกี่ยวกับเรื่องการอ่านคำศัพท์ และความเข้าใจ ซึ่งในต่างประเทศใช้กันอย่างกว้างขวาง
ส่วนในประเทศไทย แบบทดสอบการอ่านที่เป็นมาตรฐานมีน้อย ส่วนใหญ่จะสร้างขึ้นเพื่อใช้ประโยชน์
ในการวิจัย

2. แบบทดสอบที่ได้รับการตรวจสอบแล้ว (Prepared Informal Inventories)
เป็นแบบทดสอบที่มีบริษัทหลายแห่งสร้างขึ้น เพื่อเป็นประโยชน์ในการวินิจฉัยการอ่านของนักเรียน

3. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher Made Informal Inventories)
เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดอย่างไม่มีแบบแผน ครูสามารถสร้างแบบทดสอบขึ้นเอง เพื่อวัดความสามารถ
ในการอ่าน จะวัดด้านการจำคำศัพท์ การอ่านออกเสียง และการอ่านในใจเพื่อจับใจความ โดย
อาศัยความรู้ทั้งกระบวนการอ่านและโครงสร้างของแบบทดสอบ แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเองนี้มี
ข้อได้เปรียบกว่าแบบทดสอบชนิดอื่น ๆ คือ ครูสามารถสร้างได้ครอบคลุมเรื่องที่สอนและเรื่องที่
ต้องการวัดได้มากกว่า เพราะครูสามารถเลือกเรื่องที่จะอ่านได้เหมาะสมกับระดับความสามารถ
ในการอ่านของเด็ก และสร้างคำถามที่สามารถวัดพัฒนาการของเด็กได้อย่างถูกต้อง

ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านที่ครูสร้างขึ้น

(The Informal Reading Inventory)

ฮาฟเนอร์ และจอลลี (Hafner and Jolly. 1972 : 139) ได้กล่าวถึง
ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านดังนี้

ขั้นที่ 1 เลือกหนังสือซึ่งเหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน และเนื้อหาไม่มีความสอดคล้อง
กับหนังสือที่ครูจะใช้นั้นเรียน

ขั้นที่ 2 จากหนังสือที่เลือกมานั้น เลือกข้อความตอนสั้น ๆ มาใช้สำหรับอ่านออกเสียง
และเลือกข้อความตอนสั้น ๆ อีกตอนหนึ่งไว้สำหรับการอ่านในใจ

ขั้นที่ 3 ครูคัดลอกข้อความแต่ละตอนที่เลือกมาลงในกระดาษเท่ากับจำนวนนักเรียน
ในห้องที่ต้องการจะทดสอบ เพื่อครูไว้ใช้สำหรับจัดคำ หรือทำเครื่องหมายลงบนกระดาษที่คัดลอก
มานี้ เมื่อนักเรียนอ่านผิด

ขั้นที่ 4 สร้างคำถามสำหรับข้อความแต่ละตอน ประมาณตอนละ 5 - 7 ข้อ
(คำถามนั้นควรจะเลียนแบบคำถามให้คล้ายกับที่นักเรียนจะต้องตอบเวลาอยู่ในห้องเรียน)

ขั้นที่ 5 ให้นักเรียนอ่านบทความตอนแรกโดยใช้เวลาวิธีการอ่านออกเสียง ครูทำ
เครื่องหมายลงในข้อความที่ลอกมา แล้วถามคำถามท้ายข้อความ หลังจากนั้นจึงนับคำที่
นักเรียนอ่านออกเสียงผิด แล้วนับจำนวนคำที่นักเรียนตอบคำถามมาก ต่อจากนั้นให้นักเรียน
อ่านบทความตอนที่สองโดยการอ่านในใจ หลังจากนั้นครูถามคำถาม ซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องที่
นักเรียนได้อ่าน แล้วนับจำนวนข้อที่นักเรียนตอบถูก

จากแนวความคิดของ ฮาฟเนอร์ และจอลลี (Hafner and Jolly) ที่กล่าวมาแล้ว
ซึ่งมีความละเอียดละออทุกแง่มุม พอจะสรุปการประเมินผลความเข้าใจในการอ่านสำหรับเด็ก
ระดับประถมศึกษาได้ดังนี้

1. ตอบได้ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร และอย่างไรได้
2. บอกได้ว่า ใจความสำคัญอยู่ที่ส่วนไหนของเนื้อเรื่อง และกล่าวอย่างไร
3. บอกได้ว่า เรื่องที่อ่านเป็นเรื่องประเภทใด เช่น เป็นเหตุ เป็นผล เปรียบเทียบ
ยกตัวอย่าง แจกแจงรายละเอียด เป็นต้น
4. เรียงลำดับความก่อนหลังได้ตามเรื่องที่อ่าน

1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพยัญชนะควบกล้ำ และการอ่านออกเสียงควบกล้ำ

ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีลักษณะพิเศษอย่างหนึ่งคือ เสียงบางเสียงใช้พยัญชนะสองเสียงควบกล้ำ คือ พยัญชนะสองตัวประสมด้วยสระเดียวกันและออกเสียงพยัญชนะสองเสียงพร้อมกัน เช่น คำว่า ปลา กราย ควาย เราเรียกคำที่อ่านออกเสียงพยัญชนะสองเสียงพร้อมกันนี้ว่า "เสียงควบกล้ำ" หรือ "คำควบกล้ำ"

คำควบกล้ำในภาษาไทย ได้แก่ คำที่มีพยัญชนะ ร ล ว ประสมอยู่กับพยัญชนะตัวอื่นเท่าที่มีหลักฐานปรากฏอยู่มาตั้งแต่สมัยสุโขทัย จากหลักศิลาจารึกของพ่อขุนรามคำแหงมีคำควบกล้ำอยู่ เช่น ... ในน้ำนั้นปลา, ใครใครคำม้าคำ, ที่ปากประตู, มีกระดิ่งแขวน, ใพรฟ้าหน้าใส ฯลฯ

อักษรควบกล้ำมี 2 ประเภทคือ (นิสิตชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2505 : 125 - 128 ; อ้างอิงมาจาก พระยา ศรีสุนทรโวหาร. 2504 : 144)

1. อักษรควบไม่แท้ หมายถึง อักษรที่มีรูปพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะที่ควบกับ ร ล ว แต่ออกเสียงพยัญชนะหน้าตัวเดียว เช่น เส้าสร้อย จริง เสร้ง สระ ประเสริฐ ปราศรัยหรือเปลี่ยนเสียงไป เช่น ฉะเชิงเทรา ทรัพย์ ทรวดทรง ทราบ ทราม ทราย ทรุศรทรม เป็นต้น
2. อักษรควบแท้ หมายถึง คำที่มีพยัญชนะ 2 ตัวเรียงกัน ออกเสียงพร้อมกันเป็นพยัญชนะต้น ได้แก่

ก	กร	กล	กว
ข	ขร	ขล	ขว
ค	คร	คล	คว
ด	ดร		
ป	ปร	ปล	
ผ		พล	
พ	พร	พล	

ในหนังสือนิติสารสาธก ของพระยาศรีสุนทรโวหาร (น้อย อาจารยางกูร. 2504 : 144) กล่าวถึงคำที่ใช้อักษรควบกล้ำว่า มีเสียงควบกล้ำ ร ล ว รวมทั้งหมด 21 เสียง เรียกว่า "อักษรประโยค" ซึ่งมี 7 หมวดคือ

1.	ก	กร	กล	กว
2.	ข	ขร	ขล	ขว
3.	ค	คร	คล	คว
4.	ด	ดร	ดล	ดว
5.	ป	ปร	ปล	ปว
6.	ท	ทร	ทล	ทว
7.	พ	พร	พล	พว

อักษรประโยคทั้ง 7 หมวดนี้ ในปัจจุบันบางเสียงก็ไม่มีใช้แล้วยังคงมีใช้อยู่ ได้แก่ เสียงต่อไปนี้ กร ขร คร ดร ปร พร กล ขล คล ปล พล ผล กว ขว คว

เสียงควบกล้ำในภาษาไทยกลางขณะนี้อยู่ในสภาพที่สับสนปนเป คือผู้พูดจะออกเสียง ผิดเพี้ยนไป เช่น ออกเสียง ร เป็น ล หรือไม่ออกเสียงควบกล้ำเลยก็ได้ โดยทั้งผู้พูดและผู้ฟังยังเข้าใจความหมายเป็นอย่างเดิมไม่เปลี่ยนแปลง เช่น คำว่า พระ ออกเสียงเป็น พละ หรือ พะ ในเรื่องนี้ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ อดีต นายกรัฐมนตรีได้กล่าวไว้ในที่ประชุม คณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 29 ธันวาคม 2530 (สุวิมล ต้นปิติ. 2536 : 42 ; อ้างอิงมาจาก เปรม ติณสูลานนท์. 2530 : 3) ซึ่งสรุปได้ว่า "ให้ระมัดระวังในการพูด และการใช้ภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาประจำชาติโดยให้ตระหนักถึง ความถูกต้องของการออกเสียงพูดหรือ อ่านคำที่มี ร ล และคำที่มี ร ล ควบกล้ำ เป็นพิเศษในทุกโอกาส โดยขอให้ฝึกฝนปรับปรุงแก้ไข อย่าให้เกิด ข้อบกพร่องหรือถูกตำหนิว่า ไม่สามารถออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำที่มี ร ล ได้อีกต่อไป"

ปัญหาในการอ่านออกเสียงควบกล้ำ

ปัญหาในการอ่านออกเสียงคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำ มีลักษณะดังนี้คือ (ชลธิรา กลัตอยู่. 2517 : 49)

1. พวกที่ใช้อักษร ร และ ล ควบกล้ำดังนี้ ร เป็นพยัญชนะลิ้นร้าว ล เป็นพยัญชนะ ข้างลิ้น ลักษณะปลายลิ้นจรดโคนลิ้น ลิ้นงอและม้วนให้ลมออกข้างลิ้น ได้แก่ กร กล ขร ขล คร คล ปร ปล พร และ พล คำเหล่านี้ส่วนใหญ่มักที่ออกเสียง ร ล ไม่ชัดเจนจะมีปัญหาคือออกเสียง คำที่มีอักษร ร ล ควบกล้ำไม่ชัดเจนไปด้วยจะออกเสียงสับสน เช่น ปลานปล้มเป็นปรานปล้ม

พรวดพราด เป็น พลวดพลาต เป็นต้น หรือไม่ออกเสียง ร ล ที่ควบกล้ำอยู่เลย เช่น ตรง เป็น ดง เพราะจะออกเสียงได้ง่ายกว่าและไม่ได้รับการฝึกฝนออกเสียงได้ถูกต้อง เมื่อเคยชินเข้าก็ พอใจที่จะออกเสียงตามสบายไม่ต้องรัวลั่นหรือห่อลิ้น เราจึงมักได้ยินคำเหล่านี้อยู่เสมอ ... จะ บ้างงเป็นแบบปะเทศ

2. การออกเสียงสลับกันของอักษร ว ควบกล้ำ

อักษร ว ควบกล้ำเป็นพยัญชนะกึ่งสระออกเสียงที่ริมฝีปากคล้ายกับออกเสียง สระอุ ได้แก่ กว ขว และ คว การออกเสียงบางคำมีการสลับเสียงกันมากคือ ขว หรือ คว ออกเสียงเป็น กว เช่น ควัน เป็นกวัน ควาย เป็น กราย เป็นต้น มักจะเป็นพวกที่พูดภาษาถิ่น และท้องถิ่นของตนไม่มีหน่วยเสียงนั้น ส่วนพวกที่ออกเสียงคำที่มีอักษร ว ควบกล้ำสลับกับเสียง เดียวที่มีลักษณะคล้ายกัน เช่น

ออกเสียง กว คว เป็น ฟ เช่น ท้องฟ้ากว้างและทะเลก็ดูกว้างจัง เป็น ท้องฟ้าฟ้างและทะเลดูเฟื่องฟ้างจัง

ออกเสียง ขว เป็น ผ เช่น หันหน้าไปทางขวาแล้วแฉวนเลี้ยว เป็น หันหน้าไปทางผาแล้วผวนเลี้ยว

เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะเสียง กว ขว คว และ ฟ ผ นี้มีวิธีออกเสียงที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งเมื่อออกเสียงแล้วจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายผิดโดยสิ้นเชิง เพราะเป็นคนละหน่วยเสียง

จะเห็นว่า ปัญหาการออกเสียงคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำนี้เป็นปัญหาใหญ่ และพบเห็นเสมอ จึงควรได้รับการแก้ไขอย่างจริงจังและใช้เวลาเพียงพอ เพื่อให้นักเรียนได้รู้ถูกต้องและมีความชำนาญเป็นอัตโนมัติ

สำหรับสาเหตุที่คนส่วนใหญ่ออกเสียงคำที่มีพยัญชนะ ร ล ว ควบกล้ำ ไม่ชัดเจนนี้ พญง ญาณรักนุท (2510 : 624 - 626) กล่าวไว้โดยสังเขปดังนี้

1. เกิดจากการเอาอย่างที่ผิด เด็กเอาอย่างผู้ใหญ่ เช่น เด็กจีนที่เกิดในประเทศไทย เอาอย่างบิดามารดาของตนที่พูดภาษาไทยไม่ชัด ส่วนมากมักจะพูดคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำ ไม่ชัด จะพูด ครู เป็น ดู, รัก เป็น ลัก นอกจากเลียนแบบผู้ใหญ่แล้ว เด็กยังเอาอย่างเพื่อนด้วย

2. เกิดจากอวัยวะของการออกเสียงบกพร่อง อวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียง ที่ใช้อักษรควบ มีดังนี้

2.1 ริมฝีปาก ถ้าริมฝีปากแห้ง หรือไม่สามารถฟ่อหรือจีบได้ เด็กจะไม่สามารถออกเสียงพยัญชนะ บ ว พ ได้ จะทำให้ออกเสียงด้วยอักษรควบกล้ำไม่ชัดเจน

2.2 ลิ้น นับว่าเป็นสิ่งสำคัญมากในการออกเสียงที่ใช้อักษรควบ ถ้าลิ้นเล็กเกินไป หรือสั้นกว่าปกติ ย่อมทำให้ไม่สามารถออกเสียง ก ข ค ร ล ญ ได้

2.3 ฟัน หมายถึง ฟันหน้า ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการออกเสียงคำที่ใช้อักษรควบ ถ้าฟันหน้าเสีย หรือห่าง จะทำให้ออกเสียงไม่ชัดเจน

3. เกิดจากครู ในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น โดยเฉพาะครูในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 วางรากฐานไว้ไม่ดี ออกเสียงไม่ชัดเจน ไม่เอาใจใส่แก้ไข ผิดหัดเด็ก เด็กจะเกิดการจำผิดตั้งแต่แรก เกิดความเคยชินติดนิสัยการออกเสียงไม่ชัดเจนหรือออกเสียงผิดพลาด

นอกจากนั้น จากรายงานการสัมมนาภาษาไทยเรื่องวิธีช่วยกันให้นักเรียนพูด และอ่านได้ถูกต้อง ของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2529 : 97) โดยได้เสนอสาเหตุที่นักเรียนพูดตัวควบกล้ำไม่ชัดเจนว่าเนื่องจาก

1. นักเรียนเป็นคนจีน โดยมากจะพูดไม่ชัด
2. เพราะไม่ได้ฝึกมาตั้งแต่เด็ก ๆ เมื่อโตขึ้นเด็กจะพูดไม่ได้
3. ผู้ปกครองไม่มีเวลามาสอนฝึกฝนให้เด็กพูดตัวควบกล้ำ
4. ครูเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีของเด็ก เด็กจึงนำแบบอย่างมา
5. ถ้าเด็กคนใดพูดได้ถูกต้อง เพื่อน ๆ จะหัวเราะกันใหญ่ หรือบางครั้งช่วยกันโหมก
6. เด็กไม่เห็นความสำคัญของการพูด เพราะฉะนั้นเด็กจึงพูดไม่เพียงแต่พอรู้เรื่อง

โดยที่ไม่คำนึงถึงตัวควบกล้ำมากนัก

7. อาจจะเป็นมาจากที่เด็กเรียนมาตั้งแต่ระดับประถมศึกษา เมื่อโตขึ้นจึงหัดไม่ได้ จะเห็นว่าปัญหาในการออกเสียงคำที่ใช้ ร ล ว ควบกล้ำ นั้นพบเห็นได้เสมอ ซึ่งสามารถสรุปเป็นปัญหาใหญ่ ๆ ได้ 3 ด้านคือ

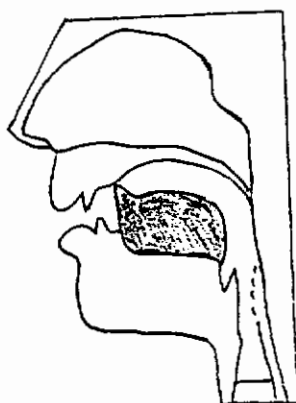
1. ด้านตัวครูผู้สอน คือ ตัวครูผู้สอนไม่เห็นความสำคัญของภาษาไทย วางรากฐานเด็กตั้งแต่ระดับต้น ๆ มาไม่ดี ครูออกเสียงเป็นตัวอย่างที่ไม่ชัดเจน ครูไม่เอาใจใส่แก้ไขฝึกฝนเด็ก เมื่อพบว่าเด็กอ่านไม่ถูก

2. สภาพแวดล้อม คือ ผู้ปกครอง เพื่อน และผู้ที่เด็กได้พบเห็น ส่วนใหญ่พูดไม่ชัดทำให้เด็กเลียนแบบการพูดที่ผิด ๆ

3. ความบกพร่องทางด้านร่างกาย คือ อวัยวะในการออกเสียงบกพร่อง เช่น ปากแหว่ง ลิ้นสั้น หรือพันห่อง เป็นต้น

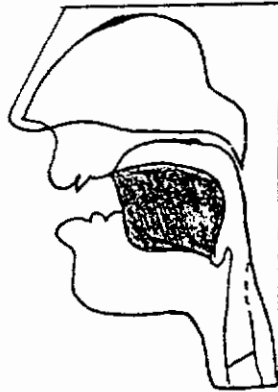
นันทนา รณเกียรติ (2529 : 20 - 22) และประสงศ์ รวยสุข (2532 : 38 - 39) ได้กล่าวถึงการออกเสียงคำที่มี ร ล ว ความกล้า จะต้องรู้ถึงวิธีการออกเสียงพยัญชนะ ร ล ว แต่ละตัวก่อน สรุปได้ดังต่อไปนี้

1. เสียง/ร/หรือเสียงร้วลั่น (Trill) ออกเสียงโดยการยกปลายลิ้นขึ้นไปแตะปุ่มเหงือกเบา ๆ เมื่อกระแสลมผ่านจุดนี้ก็จะทำให้ปลายลิ้นสั่นสั่นออกและกลับไปแตะปุ่มเหงือกสลับกันหลาย ๆ ครั้ง ดังภาพประกอบ 1

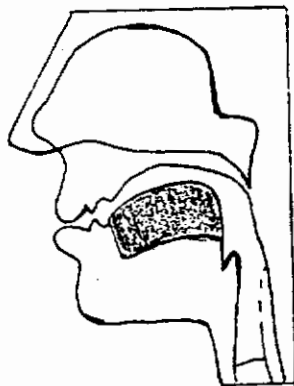
ภาพประกอบ 1 แสดงลักษณะการออกเสียง ร

2. เสียง/ล/ หรือเสียงข้างลิ้น (Lateral) เกิดจากการกักลมไว้ตรงกลางของปาก คือ ยกส่วนของลิ้นแตะฐานบนเหง้าฟัน แล้วปล่อยลมผ่านออกมาด้านข้างของลิ้นข้างใดข้างหนึ่ง หรือทั้งสองข้าง ดังภาพประกอบ 3

ภาพประกอบ 2 แสดงลักษณะการออกเสียง ล

3. เสียง/ว/ หรือเสียงริมฝีปาก-เพดานอ่อน ฐานที่เกิดเสียงนี้เป็นการเบ่งเสียงควบกันคือ ริมฝีปากบนกับริมฝีปากล่าง และลิ้นส่วนหน้ากับเพดานอ่อน ร่วมกันในการออกเสียง ดังภาพประกอบ 3

ภาพประกอบ 3 แสดงลักษณะการออกเสียง ว

เมื่อออกเสียงพยัญชนะ ร ล ว แต่ละเสียงได้คล่องแคล่ว จึงออกเสียงควบกล้ำกับพยัญชนะตัวอื่น เช่น กราบ กวาง ควาย ปลาย แต่ถ้าออกเสียงควบกล้ำไม่ได้ ให้ออกเสียงโดยวิธีต่อไปนี้

1. ออกเสียงควบกล้ำ โดยวิธีแยกเสียงเป็น 2 พยางค์ เช่น คำว่า ปลา ให้แยกเป็น 3 พยางค์ คือ ปะ-ลา

2. ออกเสียงควบกล้ำที่แยกเป็น 2 พยางค์นั้นซ้ำ ๆ ก่อนแล้วจึงทวิความเร็วขึ้น ๆ จนออกเป็นเสียงควบกล้ำได้ในที่สุด เช่น

ปะ-ลา	ปะ-ลา	ปะ-ลา	ปลา
ตะ-รา	ตะ-รา	ตะ-รา	ตรา
กะ-หราบ	กะ-หราบ	กะ-หราบ	กราบ

วิธีการสอนอ่านออกเสียงควบกล้ำ

ทัศนา ธาเนศวร และคนอื่น ๆ (ม.ป.ป. : 113 - 116) ได้เสนอแนะขั้นตอนการฝึกออกเสียงควบกล้ำดังนี้

ขั้นที่การฟัง เป็นขั้นตอนที่ครูต้องออกเสียงให้นักเรียนฟังอย่างถูกต้อง เพื่อให้นักเรียนได้ฟังจากครูอย่างถูกต้อง โดยดำเนินการดังนี้

1. ครูออกเสียงให้นักเรียนฟังคำละ 3 ครั้ง โดยเขียนบนกระดานดำ
2. ครูออกเสียงอีกครั้งโดยออกเสียงเป็นคู่ ๆ ให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนจับ

การออกเสียงของครูว่าครูออกเสียงเหมือนหรือต่างกัน

3. ครูเขียนหมายเลข 1 2 3 บนกระดานดำ แทนเสียงแต่ละคำแล้วอ่านให้นักเรียนฟัง โดยให้นักเรียนตอบว่าแต่ละคำหมายเลขอะไร

ขั้นอ่านออกเสียง

1. เป็นขั้นที่ครูออกเสียงให้นักเรียนฟังคำละ 1 ครั้ง แล้วให้นักเรียนออกเสียงตามพร้อม ๆ กัน และเป็นรายบุคคลหลาย ๆ ครั้ง เช่น

ครูออกเสียง

นักเรียนออกเสียง

กรอก

กรอก กรอก กรอก

ครูออกเสียง

นักเรียนออกเสียง

กรอก-กรอก

กรอก-กรอก-กรอก-กรอก

กลอก-กลอก

กลอก-กลอก-กลอก-กลอก

2. ครูออกเสียงชุดละ 3 คำ สลับกัน นักเรียนออกเสียง เหมือนอย่างครูหลาย ๆ ครั้ง เช่น

ครูออกเสียง

นักเรียนออกเสียง

กอก-กรอก-กลอก

กอก-กรอก-กลอก, กอก-กรอก-กลอก

3. ครูสาธิตหมายเลข 1 2 3 ใ้บนคำที่ต้องการออกเสียง แล้วครูออกเสียงตัวเลข ให้นักเรียนอ่านอักษรควบกล้ำ กระทำได้ทั้งกลุ่มและเป็นรายบุคคล เช่น

1

2

3

กรอก

กลอก

กอก

ครูออกเสียง

นักเรียนออกเสียง

หนึ่ง สอง สาม

กรอก กลอก กอก

4. เมื่อนักเรียนสามารถออกเสียงคำเหล่านี้ได้แล้ว ครูก็ฝึกคำอื่น ๆ ในตนเองเดียวกัน
5. ครูให้นักเรียนอ่านบัตรคำควบกล้ำคำอื่น ๆ โดยให้อ่านพร้อมกันหรือ เป็นรายบุคคล
6. ให้นักเรียนอ่านแถบประโยคพร้อม ๆ กัน หรือเป็นรายบุคคล

นอกจากนั้น กระทรวงศึกษาธิการ (2528 : 6 - 7) ได้ให้แนวทางการฝึกอ่าน คำควบกล้ำดังนี้

คำควบกล้ำให้ฝึกอ่านคำที่ประสมอักษรนำก่อน แล้วจึงให้ออกเสียงเพียบเสียง ดังนี้

1. อ่านคำที่ประสมอักษรนำก่อน เช่น

ก-ร-

-ครู

ก-ล-เ-อ

-เกลื้อ

ก-ว-า

-กวา

2. อ่านออกเสียงเทียบเสียง เช่น

อุ	-ครู (ลิ้นร่วเล็กน้อย)
ปา	-ปลา (ลิ้นแตะเพดานไม่ร่ว)
ขา	-ขวา (เสียงกล้ำกันเป็นเสียงใหม่)

จากเอกสารที่เกี่ยวกับคำควบกล้ำที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นว่าปัญหาที่ก่อให้เกิดการออกเสียงคำควบกล้ำนั้นมีหลายประการ เช่น เกิดจากครู สภาพแวดล้อม และเกิดจากข้อบกพร่องเกี่ยวกับอวัยวะทางร่างกายของนักเรียน หากครูผู้สอนตระหนักถึงสาเหตุของปัญหาดังกล่าวแล้วก็ควรจะจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหา วัย และความสนใจของนักเรียน โดยเฉพาะเนื้อหาที่จะสอนเกี่ยวกับคำควบกล้ำนั้น ครูต้องดำเนินการอย่างเป็นลำดับขั้นตอน และใช้วิธีสอนที่มุ่งใจให้นักเรียนเกิดความสนใจ ไม่เบื่อหน่าย

1.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องการสอนเขียน

การเขียนคำที่ถูกต้องเป็นสาขาหนึ่งของการเขียน การเขียนคำเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อชีวิตประจำวัน และความเป็นอยู่ของบุคคลในยุคนปัจจุบัน เพราะการเขียนคำที่ถูกต้องจะช่วยให้อ่านหนังสือออกและเขียนหนังสือได้ถูกต้อง ซึ่งเป็นรากฐานที่สำคัญของการเรียนวิชาต่าง ๆ และเพื่อการศึกษาในระดับสูง ๆ ต่อไป (สุนันท์ จงชนสารสมบัติ. 2525 : 146) ซึ่งความเห็นดังกล่าวตรงกับที่ รองรัตน์ อิศรภักดี และ เทือก กุสุมา ณ อยุธยา กล่าวไว้ว่า การสอนเขียนคำเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นต้องรู้จักการเขียนคำที่ถูกต้องก่อนที่จะเขียนเป็นเรื่องเป็นราวได้ (รองรัตน์ อิศรภักดี และ เทือก กุสุมา ณ อยุธยา. 2526 : 145)

ดังนั้นการจะสอนให้เด็กมีความสามารถในการเขียนคำ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับความเอาใจใส่ ความสนใจจากครูผู้สอน และส่งเสริมให้นักเรียนมีประสิทธิภาพทางการเขียนให้มากที่สุดเพื่อประโยชน์ดังกล่าว

ความหมายของการเขียนคำ

การเขียนคำเป็นเนื้อหาหนึ่งของหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ซึ่งนักเรียนจะต้องได้รับการฝึกฝนให้มีทักษะในการเขียนคำที่ถูกต้องและรวดเร็ว การเขียนคำที่ถูกต้องช่วยทำให้เกิดความเข้าใจงานการสื่อความหมาย โดยทำให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความที่เขียนได้รวดเร็ว

เบอร์เบอริค กรีนและจอร์เกนสัน (สุรศักดิ์ กาญจนการุณ. 2531 : 34 ; อ้างอิงมาจาก Gerberich Green and Jorgensen. 1962 : 294) ได้ให้ความหมายของการเขียนคำว่า หมายถึง ความสามารถในการเขียนคำต่าง ๆ โดยเรียงพยัญชนะ สระ ได้ อย่างถูกต้อง แต่เนื่องจากคำต่าง ๆ มีระดับความยากง่ายต่างกัน โอกาสที่บุคคลจะได้รับความสำเร็จในการเขียนคำ จึงแตกต่างกัน

ยง อิงคเวทย์ (2508 : 25) ได้ให้ความหมายของการเขียนคำไว้คือ การช่วยให้นักเรียนรู้จักกฎเกณฑ์ของการเรียงลำดับตัวอักษรภายในคำหนึ่ง ๆ เพื่อให้หลีกเลี่ยงข้อขัดแย้งและเขียนคำนั้นได้ถูกต้อง

สุนันทา โรสรัจจ์ (2511 : 5) ได้ให้ความหมายของการเขียนคำไว้ว่า คือการเรียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ในการเขียนคำต่าง ๆ อย่างถูกต้อง

ประยุทธ์ วัชรศิษฐ์ (2516 : 98) กล่าวว่า การเขียนคำ หมายถึง การฝึกทักษะการเขียนให้ถูกต้องและรวดเร็ว ไม่ว่าเด็กจะเรียนวิชาภาษาอังกฤษก็ตาม เด็กจะอ่านคำหรือประโยคนั้นได้ และเมื่ออ่านได้ก็ต้องเขียนได้ด้วย

รองรัตน์ อิศรภักดี และเทือก กุสุมา ณ อยุธยา (2516 : 122) กล่าวว่า การที่ครูช่วยให้นักเรียนสนใจคำต่าง ๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ครูต้องศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลและหาทางช่วยเหลือเพราะจะเป็นทางนำไปสู่การเขียนที่ดี นักเรียนที่เขียนคำถูกต้องย่อมจะพอใจที่จะเขียนเรื่องราวต่าง ๆ การสอนเขียนคำควรคือนักเรียนไม่มีความหมาย อ่านไม่ออก และไม่สนใจ ย่อมเป็นการเสียใจและบังคับใจนักเรียน จะทำให้นักเรียนเกลียดการเรียนและไม่อยากเขียนต่อไป

จรัสศรี กิจบุญดีอนันต์ (2532 : 26) ได้ให้ความเห็นว่า การสอนเขียนคำเป็นแนวทางที่จะนำไปสู่การเขียนหนังสือได้ถูกต้อง นักเรียนจะเขียนคำและสะกดคำได้อย่างถูกต้องอาศัยทักษะและนิสัยของการพูด การฟัง และการอ่านที่ดี ในการสอนเขียนคำครูจึงจำเป็นต้องฝึกให้นักเรียนหัดฟังหัดพูด และหัดอ่านคำให้ถูกต้องชัดเจน เพราะมีตัวอย่างกันอยู่เสมอที่นักเรียนออกเสียงคำไม่ชัดมักเขียนคำไม่ถูก เช่น รองเท้าแตะ เป็น รองเท้าแตะ เป็นต้น

สรุปได้ว่า การเขียนคำ คือความสามารถในการเขียนคำเรียงตามลำดับ พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกดได้ถูกต้อง และสามารถนำหลักการเขียนไปใช้ประโยชน์ได้ด้วย

จุดมุ่งหมายของการสอนเขียน

รองรัตน์ อิศรภักดี และเทือก ฤสุมา ฌ อยู่ชยา (2526 : 132) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการสอนเขียนคำไว้ดังนี้

1. ช่วยให้นักเรียนได้รู้จักคำต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน เพื่อช่วยให้เขียนเป็นเรื่องเป็นราวต่าง ๆ ได้

2. ช่วยให้นักเรียนรู้จักสะกดคำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง

3. ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักคำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง

4. ช่วยให้นักเรียนค้นคว้า และคิดหาคำใหม่ได้ตามต้องการ

วรรณ แก้วพริก (2526 : 21) ได้สรุปจุดมุ่งหมายการสอนเขียนคำขั้นประถมศึกษาไว้ดังนี้

1. เพื่อให้นักเรียนเขียนคำที่พอเหมาะกับวัย และระดับชั้นของนักเรียนได้ถูกต้องรวดเร็วและสะอาดเรียบร้อย

2. เพื่อให้นักเรียนรู้คำ เข้าใจความหมายของคำและสามารถใช้คำได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับวัย ระดับชั้น และความสามารถของนักเรียน

3. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้ และเข้าใจหลักเกณฑ์ในการใช้คำตามสมควรกับวัยและระดับชั้นของนักเรียน

4. เพื่อให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีในการเรียนรู้คำ สนใจที่จะแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้คำ และใช้คำได้อย่างถูกต้องดีขึ้นตามวัยและระดับชั้นของนักเรียน

สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการเขียนคำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง เป็นการปูพื้นฐานการเรียนรู้ในระดับสูงต่อไป

หลักการสอนเขียนคำ

การสอนเขียนคำในสมัยก่อนนั้นจะใช้วิธีแจกลูกและสะกดคำสำหรับเด็กเริ่มเรียนโดยให้รู้จักพยัญชนะและสระต่าง ๆ เสียก่อน แล้วจึงให้แจกลูกคำอักษร ต่อมาในระยะหลังได้มีการสอนเป็นคำและเป็นประโยค ซึ่งเป็นวิธีสอนแบบเดียวกับวิธีสอนภาษาต่างประเทศ แต่เนื่องจากภาษาไทย

มีลักษณะที่แตกต่างจากภาษาต่างประเทศ เพราะภาษาไทยเป็นคำโดด มีการผันตามวรรณยุกต์ การสอนเป็นคำและเป็นประโยคอย่างเดียว จึงไม่ได้ผลเท่าที่ควร การสอนเขียนคำจึงเป็นวิธีการที่ไม่ได้หมายถึงการที่ครูบอกให้นักเรียนเขียนเท่านั้น แต่รวมถึงการเห็นคำและสามารถอ่านในใจหรือออกเสียงได้ด้วย เพราะการที่เด็กจะเขียนคำได้นั้น จะต้องผ่านกระบวนการที่ซับซ้อนมาก่อน โดยเด็กต้องเข้าใจทั้งการอ่านและเขียนควบคู่กันไป (นิตยา ฤทธิโยธี. 2507 : 402)

สมบัติ มหารศ (2521 : 87 - 88) ได้กล่าวถึงการสอนเขียนคำจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ครูจะต้องดำเนินการตามวิธีการ 7 ขั้นตอนต่อไปนี้

1. ให้ยึดหลักการในการเขียนคำว่า นักเรียนควรจะได้เขียนคำที่ต้องใช้ในชีวิตประจำวัน และเป็นคำที่นักเรียนสนใจ ทั้งนี้เพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการเขียนคำให้ตนเอง
2. กระบวนการเขียนคำ ก่อนที่จะสอนให้นักเรียนเขียนคำ ครูควรให้นักเรียนได้มีโอกาสดูออกเสียงและแปลความหมายของคำนั้น ๆ ด้วย นอกจากนี้ยังต้องฝึกแยกเสียงพยางค์ คำ ต่อจากนั้นจึงหลับตาฝึกมองซ้ำๆให้เกิดความทรงจำให้ได้ก่อนแล้วจึงให้เขียน กระบวนการเหล่านี้ควรกระทำหลายครั้งเพื่อให้เกิดความชำนาญ
3. ขั้นตอนในการสอนเขียนคำมีดังนี้
 - 3.1 เรียนรู้คำต่าง ๆ และขยายคำ
 - 3.2 ออกเสียงคำ พยางค์ เช่น คำว่า หน้าตา น่ารัก
 - 3.3 อธิบายให้เข้าใจเกี่ยวกับคำที่มีความหมายเหมือนกันและต่างกัน
 - 3.4 หลับตาสะกดในใจ
 - 3.5 สะกดซ้ำคำต่าง ๆ
 - 3.6 เขียนเป็นประโยค
4. การวางแผนการสอนประจำสัปดาห์
5. หลักเกณฑ์การเลือกคำให้มาเขียนมีดังนี้
 - 5.1 เขียนคำที่เป็นคำพ้อง
 - 5.2 เขียนคำที่ได้ยินเสียงครูพูด
 - 5.3 เขียนคำที่ได้จากการอ่าน

6. การจัดกิจกรรมการเขียนคำ การเขียนคำจะมีผลดี ถ้าให้อ่านได้ก่อนแล้วจึงเขียน หรือไม่ให้เขียนจากคำที่เคยเขียนผิด เขียนทดหล่น และให้หัดเขียนคำความที่ตนพออาจ

7. การเขียนคำเป็นรายบุคคล เป็นกิจกรรมให้นักเรียนทำงานตามความสามารถของแต่ละคนได้อย่างดีเยี่ยม และไม่ควรใช้เวลากว่า 15 นาทีต่อการเขียนในแต่ละครั้ง เพราะถ้านานเกินไปกว่านี้นักเรียนจะไม่สนใจในการทำงาน

รองรัตน์ อิศรภักดี และเทือก กุสุมา ณ อยุธยา (2526 : 126) ได้กล่าวถึงหลักการสอนเขียนคำต้องคำนึงถึงหลักการต่อไปนี้

1. สอนคำที่อยู่ใกล้ตัวเด็กและสิ่งที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน
2. สอนคำที่เด็กสนใจและเข้าใจความหมาย
3. ช่วยเหลือเด็กที่เรียนอ่อนเป็นพิเศษ เด็กบางคนยังจำสระและพยัญชนะไม่ได้ ย่อมจะเขียนคำไม่ได้ ดังนั้นครูจำเป็นต้องเอาใจใส่สำหรับเด็กจำสระและพยัญชนะให้ได้เสียก่อน นอกจากนี้เมื่อเด็กเรียนการเขียนคำไปแล้วครูพบค่าเหล่านี้ในวิชาอื่น ต้องทบทวนให้เด็กระลึกถึงคำนี้ด้วย เพื่อให้จำได้แม่นยำขึ้น

4. ทุกครั้งที่สอนคำใหม่ต้องมีการทบทวนค่าเก่าที่เรียนมาแล้วเสียก่อน
5. การทดสอบต้องทำอย่างสม่ำเสมอ เพื่อจะทราบว่าเด็กมีความสามารถในการเขียนคำมากน้อยเพียงใด

6. มีการบันทึกผลงานของเด็กแต่ละคนไว้ตั้งแต่เริ่มแรกเด็กเขียนคำได้มากน้อยเพียงใด เด็กพัฒนาขึ้นหรือไม่

7. ค่าเน้นการสอนที่ถูกต้องให้แก่เด็ก โดยช่วยเหลือเด็กเป็นขั้น ๆ ดังนี้

- 7.1 ำให้เด็กได้ยีนคำที่สะกดอย่างชัดเจน
- 7.2 ำให้เด็กเขียนสะกดคำอย่างระมัดระวัง
- 7.3 ำให้เด็กอ่านคำที่สะกด
- 7.4 ทบทวนค่าที่สะกดนั้นว่าถูกต้องหรือไม่

8. ครูเขียนคำใหม่ลงบนกระดานแล้วให้นักเรียนลอกตาม ครูต้องเขียนให้ชัดเจน อ่านง่าย เพื่อป้องกันไม่ให้เด็กลอกผิด

9. เมื่อสะกดคำไปแล้ว เด็กคนใดสะกดผิดครูต้องแก้บนกระดานคำอย่างชัดเจน หรือเรียกเด็กคนนั้นมาแก้เป็นรายบุคคลก็ได้

ลำดับขั้นตอนการสอนเขียนคำ

คิง (King. 1965 : 15) ได้กล่าวถึงการฝึกให้นักเรียนเขียนคำ มีขั้นตอน 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. ตรวจสอบ (Examine) ได้แก่ การตรวจสอบคำที่จะให้นักเรียนเขียนอย่างระมัดระวัง เช่น คำที่มีคำอุปสรรค (Suffix) และคำที่มีปัจจัย (Prefix) แล้วบันทึกไว้
 2. ออกเสียง (Pronounce) ได้แก่ การออกเสียงคำที่จะเขียนได้ถูกต้อง
 3. สะกดคำ (Spell) ได้แก่ การฝึกหัดสะกดคำที่จะเขียนด้วยปากเปล่า โดยออกเสียงดัง ๆ ทำเช่นนั้นหลายครั้ง
 4. เขียน (Write) ได้แก่ การฝึกเขียนคำที่สะกดนั้น ๆ 5 - 10 ครั้ง แล้วตรวจสอบดูว่าเขียนถูกต้องหรือไม่
 5. ใช้ (Use) นำคำที่เขียนสะกดคำมาแต่งประโยค
 6. ทบทวน (Revise) ทบทวนคำที่เขียนสะกดคำแต่ละคำในโอกาสต่อไป
- นอกจากนี้ ฟิตซ์เจอราร์ด (Fitzgerald. 1967 : 38) ได้เสนอแนะลำดับขั้นตอนการเขียนคำไว้ดังต่อไปนี้

1. ต้องให้นักเรียนรู้ความหมายของคำนั้นเสียก่อน โดยครูเป็นผู้บอกหรือโดยอาศัยพจนานุกรม แล้วให้นักเรียนอภิปราย ข้อสำคัญคือ คำนั้นจะต้องเป็นคำที่ง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน
2. ต้องให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้อง ชัดเจน จะช่วยให้นักเรียนรู้จักคำนั้นได้แม่นยำยิ่งขึ้นทั้งรูปคำ และการออกเสียง
3. ต้องให้นักเรียนเห็นรูปคำนั้น ๆ ว่าประกอบด้วย สระ พยัญชนะ อะไรวาง ถ้าเป็นคำหลายพยางค์ ควรแยกให้ได้กดูด้วย ถ้าทำได้
4. ต้องให้นักเรียนลองเขียนคำนั้น ๆ ทั้งดูแบบและไม่ดูแบบ
5. ต้องสร้างสถานการณ์ให้นักเรียนนำคำนั้น ๆ ไปใช้ ซึ่งอาจใช้ในการเขียนบรรยายเรื่องราว หรือเขียนในกิจกรรมการเรียนที่เหมาะสมกับวัย

แบบของการสอนเขียน

บันลือ พงษ์ตะวัน (2525 : 170 - 174) ได้จำแนกการสอนเขียนไว้ 5 แบบด้วยกัน คือ

1. การสอนเขียนแบบใช้เสียงพาไป การสอนเขียนแบบนี้มุ่งใช้ความดีเด่นของภาษาไทย ที่มีเสียงคงที่ และใช้ความสัมพันธ์ของการฝึกอ่านแบบสะกดตัวกับการเขียนมาช่วยประโยชน์ได้อย่างเต็มที่ ตัวอย่างเช่น ครูบอกคำที่จะให้เขียน มา นี เด็กไล่สะกดคำพร้อมกัน มออา - มา - นออี - นี มา นี การสอนเขียนแบบนี้จะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านกับการเขียน ให้เป็นประโยชน์เพราะเสียงพาไปอย่างกลมกลืนกันดี

2. การสอนเขียนแบบให้เห็นรูปคำก่อน การสอนเขียนแบบนี้มุ่งให้เด็กฝึกเขียนคำหน่วย บทเรียนได้แม่นยำยิ่งขึ้น และยังมุ่งให้เข้าใจความหมายของคำในรูปประโยค ซึ่งจะช่วยให้เกิดประโยชน์ที่นักเรียนได้เห็นรูปแบบของประโยคในการใช้คำนั้น ๆ นอกเหนือจากการแปลความหมาย เฉพาะคำนั้นเท่านั้น โดยมีวิธีสอนดังนี้ ครูเขียนเป็นประโยค แล้ววงเล็บคำหน่วยบทเรียนดังนี้ "นายอำเภอเป็น (ข้าราชการ) ในอำเภอ" ให้นักเรียนอ่านเป็นประโยคก่อน แล้วจึงให้อ่านคำ ในวงเล็บแบบสะกดตัว แล้วลบวงเล็บออกเป็นบางส่วนหรือออกทั้งหมด แล้วให้นักเรียนอ่าน แล้วจึง ให้นักเรียนคัดลอกข้อความในวงเล็บให้ถูกต้อง

3. การฝึกไล่สะกดคำในขณะที่ครูเขียนหรือนักเรียนเขียนข้อความบนกระดานดำ หรือ ทาบนแผ่นภูมิประสาธน์ โดยครูเขียนข้อความลงบนกระดานหรือแผ่นภูมิ นักเรียนก็ไล่สะกดตัวไป ทีละคำ ๆ โดยที่ครูเขียนไปตามที่นักเรียนไล่ตัวสะกด เสร็จแล้วจึงให้นักเรียนอ่าน แล้วจึงคัดลอก ลงในสมุด

4. การเขียนบันทึกโดยใช้แบบอย่าง วิธีสอนโดยครูกำหนดประโยคที่เลือกได้ โดยให้นักเรียนอ่านประโยค แล้วค่อย ๆ ปิดประโยคจนมืด นักเรียนจึงเขียนประโยคนั้นลงใบ วิธีการสอน เขียนแบบนี้เป็นการฝึกทักษะการอ่านเร็ว สัมพันธ์กับการกวาดสายตาไปด้วย

5. การเขียนตามคำบอก เป็นวิธีเขียนที่นิยมใช้กันมานานและยังใช้ได้ดีจนปัจจุบัน ซึ่ง จำเป็นต้องฝึกเสมอ ๆ ใช้เป็นกิจกรรมในการสอนเขียนสลับกันไปกับแบบอื่น ๆ เพื่อส่อจำมาให้ เด็กเพื่อการสอนเขียนตามคำบอก จึงเป็นการฝึกสมาธิและความจำจากการฟังพร้อมทั้งฝึกเขียน ข้อความตามคำสั่ง

กิจกรรมการสอนเขียน

ฮอร์น (Horn. 1954 : 19 - 20) ได้เสนอแนะกิจกรรมการสอนเขียนเพื่อให้ เด็กสนใจ และมีทัศนคติที่ดีต่อการสอนเขียนคำ ไว้ดังนี้

1. ให้นักเรียนได้รู้ถึงคุณค่าในความสามารถของตน ที่จะนำการเขียนคำไปใช้กับวิชาอื่น ๆ
2. ให้นักเรียนเข้าใจถึงการเขียนคำในบทเรียนต่าง ๆ และมีการแก้ไขได้ถูกต้อง
3. ให้นักเรียนได้ทราบถึงผลการเขียนด้วยตนเอง ครูเป็นผู้กระตุ้นชี้แนะเท่านั้น
4. ในแต่ละสัปดาห์ครูทบทวนภูมิความรู้ก่อนหน้าในการเขียนคำของนักเรียนแต่ละคน
5. ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการตั้งจุดมุ่งหมายของการเขียน อันจะช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น และรับผิดชอบอีกด้วย

6. ครูและนักเรียนควรจะได้แสดงท่าทางประกอบเพื่ออธิบายความหมายของคำให้เข้าใจยิ่งขึ้นด้วย

7. ให้นักเรียนที่เก่งได้ช่วยเหลือนักเรียนที่อ่อน

แดกคาเนย์ (จรัสศรี กิจบุญต่อนันต์. 2532 : 30 ; อ้างอิงมาจาก Daccanay. 1963 : 306) ได้เสนอแนะกิจกรรมฝึกทักษะการเขียนคำไว้ดังนี้

1. แบบให้เขียนตามคำบอก
2. แบบให้นักเรียนเลือกคำที่กำหนดคำให้มาเติมในช่องว่างให้เหมาะสม
3. แบบจับคู่ โดยจับคู่ข้อความ 2 ข้อความ ให้เรียงเนื้อเรื่องเดียวกัน
4. แบบฝึก แบบสร้าง คือ ให้ประโยคมาแล้วให้นักเรียนวงเล็บท้ายประโยคมาใส่ลงในตำแหน่งที่ถูกต้องในประโยคเดิม
5. แบบให้สร้างประโยคจากคำที่กำหนดให้

ไพฑูรย์ ธรรมแสง (2519 : 23 - 24) ได้เสนอความเห็นว่าการฝึกเขียนคำควรใช้กิจกรรมหลาย ๆ อย่างปนกัน เช่น

1. ก่อนอื่นต้องให้เด็กรู้จุดมุ่งหมายของการเขียนคำ เพื่อให้เด็กเขียนสะกดได้ถูกต้อง ถูกวรรคตอน และลายมือเป็นระเบียบเรียบร้อย
2. ให้เด็กรวบรวมคำที่เขียนคำผิดบ่อย ๆ จากหนังสือพิมพ์ ป้ายโฆษณา พร้อมทั้งอธิบายได้ว่าผิดตรงไหน
3. ให้มีการสะกดด้วยบนกระดานดำ

4. ให้อีกคนหนึ่งเขียนคำยากด้วยอักษรงาม ๆ ปิดแผ่นป้ายประกาศในห้องเรียน
5. ผูกคำยากเป็นร้อยกรองไว้ที่ห้องจำ
6. ส่งเสริมให้เปิดพจนานุกรมเมื่อสงสัย
7. กำหนดศัพท์ให้เขียนเป็นประโยค หรือเป็นเรื่องราว
8. ใช้กิจกรรมเขียนประกาศโฆษณา ชี้แจงการเขียนรายงาน เป็นกิจกรรมร่วมกับการเขียนคำบอก

การเขียนคำบอก

9. ถัดออกไปให้เขียนเป็นเรื่องราว ต้องให้ได้ทำความเข้าใจเรื่องที่จะเขียนได้อีกด้วยก่อน รวมทั้งศัพท์ที่ยากด้วย
 10. เมื่อเขียนผิด ชี้แจงให้เด็กทราบว่าได้ผิดอย่างไร แล้วให้แก้ไข
- ประกาศรี สือหาไฟ (2523 : 390) ได้เสนอแนะวิธีการสอนเขียนคำไว้ดังนี้
1. แบ่งกลุ่มให้ค้นศัพท์ในเรื่องที่เรียน นำมาแลกเปลี่ยนกันบอกและเฉลยพร้อมทั้งเก็บคะแนนไว้
 2. รวบรวมคำศัพท์ไว้ในสมุด เรียบเรียงไว้เป็นหมวดหมู่ เช่น เรียงลำดับตามพยัญชนะ เรียงความหมาย ฯลฯ
 3. ครูบอกให้เขียนแล้วตรวจโดยใช้บัตรคำ และพจนานุกรมประกอบการสอน
 4. แข่งขันกันสะกดคำยากบนกระดานดำ
 5. ใช้เอกสารประกอบให้เลือกคำที่สะกดถูกจากเอกสารนั้น ๆ
 6. นักดูแลการเขียนตัวสะกดมาแต่งเป็นคำประพันธ์ เพื่อให้จำได้ง่ายขึ้น
 7. ฝึกการเขียนเรียงความ แล้วให้พจนานุกรมตรวจตัวสะกดการันต์ของตนเองหรือของเพื่อน
 8. หาประโยค หรือข้อความสั้น ๆ มาให้เติมศัพท์
 9. เขียนรายงานคำที่มีกสะกดผิด
 10. นำเนื้อหาจากหลักภาษาไทย เช่น คำไทยที่มาจากภาษาบาลี สันสกฤต คำสมาส สนธิ ความกล้ำ ฯลฯ มาแต่งประโยครวบรวมไว้
 11. กำหนดศัพท์ให้ แล้วนำมาเขียนเป็นประโยค หรือเรื่อง
 12. ควรตรวจแก้ไขตัวสะกดในการฝึกเขียนทุกครั้ง ไม่ปล่อยให้นักเรียนสะกดผิดไว้โดยไม่แก้ไข

สรุปได้ว่า การเขียนคำที่ถูกต้องนั้น คือความสามารถเขียนคำโดยเรียงได้ตามลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกดได้ถูกต้อง การสอนเขียนคำเป็นทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝน จึงต้องใช้กิจกรรมหลาย ๆ อย่างเพื่อให้เด็กเกิดความเพลิดเพลิน และจดจำคำต่าง ๆ ได้อย่างแม่นยำ และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ด้านอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย

1.5 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะภาษาไทยของนักเรียนที่พูดสองภาษา

ปัญหาของนักเรียนที่พูดสองภาษา

สมบัติ ตัญจรัญรัตน์ (2525 : 3) ได้กล่าวถึงปัญหาการพูดภาษาถิ่นของนักเรียนในจังหวัดขอนแก่น พบว่า การที่นักเรียนใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน เป็นภาษาถิ่นที่มีความแตกต่างไปจากภาษาที่โรงเรียน ทําให้เด็กนักเรียนมีปัญหาในการเรียนอย่างมากที่สุด

สุจริต เพียรชอบ (2526 : 800 - 801) กล่าวถึง การเรียนรู้ของเด็กที่พูดสองภาษาว่าการรู้สองภาษา คือ ความสามารถของบุคคลที่จะพูดสองภาษาได้ในขณะเดียวกันและได้แบ่งประเภทของการเรียนรู้สองภาษาไว้ ดังนี้

1. การเรียนรู้สองภาษาไปพร้อม ๆ กัน ในขณะที่ยังเป็นเด็กเล็ก
2. การเรียนรู้ภาษาในระยะที่เด็กโตขึ้น
3. การเรียนรู้ภาษาที่สองในระยะวัยรุ่น
4. การเรียนรู้ภาษาที่สองในระยะที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว

พร้อมทั้งได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้สองภาษาของเด็กไว้ดังนี้

1. การใช้ภาษาสองภาษาในวัยเด็กได้อย่างคล่องแคล่ว มีผลดีต่อการพัฒนาการทางสมอง ในวัยเด็กที่ใช้สองภาษาจะมีความสามารถเหนือกว่าที่ใช้ภาษาเดียวแต่เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น เด็กที่ใช้สองภาษาจะมีความสามารถด้อยกว่าเด็กที่ใช้ภาษาเดียว

2. การใช้สองภาษาจะมีผลเกี่ยวข้องกับคำที่เรียนในระยะต่อมา คือจะทําให้เกิดความสับสนและไม่แน่นอน

3. การเรียนสอนภาษาในวัยเด็กจะก่อให้เกิดปัญหาอันสลับซับซ้อนแก่เด็ก เด็กจะประสบปัญหาทางด้านสังคมและอารมณ์ เด็กที่เรียนรู้ภาษาใดภาษาหนึ่งเพียงภาษาเดียวก่อนมา

เข้าโรงเรียน เมื่อมาอยู่ในโรงเรียนแล้วจะต้องเรียนภาษาที่สองเด็กจะต้องปรับตัวและต้องพยายามเรียนรู้ เด็กมักเคยชินกับภาษาที่หนึ่งมาจากทางบ้านทำให้การปรับตัวทางภาษาช้า ซึ่งจะมีผลทำให้เกิดบดบังและมีความเครียดในการเข้าสังคม ความรู้สึกเหล่านี้จะติดอยู่กับตัวเด็ก ไม่ช้าจะมีผลต่อการเรียนรู้ภาษาเท่านั้น แต่จะมีผลต่อการเรียนรู้ด้านอื่นด้วย

4. การอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ใช้สองภาษาจะไม่ทำให้การเรียนรู้ภาษาในระดับต้น ๆ ช้าไป แต่จะทำให้การเรียนรู้ในระดับหลังด้อยลงไป

5. เด็กที่ใช้สองภาษาจะมีปัญหาในการปรับตัวมากกว่าเด็กที่พูดภาษาเดียว ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะมีวัฒนธรรมสองแบบ มีปัญหาทางด้านอารมณ์และจรรยา มารยาท อันเกิดจากการปรับตัว เมื่อเวลาเปลี่ยนจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง

วิรุช โรสวงศ์ (2527 : 763) กล่าวถึง นักเรียนประถมศึกษาในชั้นต้น ๆ ซึ่งอาศัยอยู่ในภาคต่าง ๆ ย่อมคุ้นเคยกับภาษาประจำถิ่นที่ใช้พูดอยู่ในครอบครัว นักเรียนยังไม่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาไทยถิ่นกลาง เมื่อมาโรงเรียนก็ต้องศึกษากับครูที่ใช้ภาษาถิ่นกลาง เป็นสื่อในการสอน และใช้หนังสือเรียนที่เขียนขึ้นด้วยภาษาไทยถิ่นกลาง ทำให้นักเรียนประสบปัญหาและเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ของนักเรียน

สมจิตต์ ธนาคุณ (2530 : 15) ได้ให้ความหมายของนักเรียนที่พูดสองภาษาว่า หมายถึง นักเรียนที่พูดภาษาถิ่นที่บ้านและเมื่อมาอยู่ที่โรงเรียนต้องพูดภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาราชการ การใช้ภาษาไทยของนักเรียนก่อให้เกิดปัญหาในการอ่านเป็นต้นว่า นักเรียนอ่านออกเสียงคำไม่ชัดเจน เมื่ออ่านผิดก็ทำให้การพูด การเขียน ผิดไปด้วย ทำให้นักเรียนประสบความลำบากในการอ่านและการเขียนภาษาไทย เนื่องจากภาษาถิ่นมีพื้นฐานทางวัฒนธรรมแตกต่างจากภาษาไทย

ประสงศ์ ราชณสุข และคนอื่น ๆ (2532 : 30 - 31) กล่าวถึง การพูดไม่ชัดของเด็กเป็นความผิดปกติของการพูด เนื่องจากการออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ไม่ถูกต้องหรือผิดเพี้ยนไปจากเสียงมาตรฐาน ที่ใช้พูดในภาษาแบ่งได้ 4 ลักษณะคือ

1. การออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitution) คือการเอาเสียงหนึ่งมาแทนอีกเสียงหนึ่ง เช่น กิน เป็น จิน

2. การออกเสียงเพี้ยน (Distortion) คือ การออกเสียงผิดเพี้ยนไปจนไม่สามารถบอกได้ว่าใช้เสียงใดแทนเสียงที่ถูกต้อง เช่น ออกเสียงพยัญชนะ ส เพี้ยนไปจากเสียงภาษาไทยที่เป็นมาตรฐาน

3. การเว้นไม่ออกเสียงในคำ (Omission) คือ การงดเว้นไม่ออกเสียงที่ปรากฏอยู่ในคำ เช่น ครู เป็น กู

4. การเพิ่มเสียงในคำ (Addition) คือ การเพิ่มเสียงที่ไม่ปรากฏเข้าไปในคำ เช่น กลอง เป็น กาลอง

และยังได้กล่าวถึง การเรียนภาษาอื่นที่เป็นภาษาที่สองว่า อาจเป็นปัญหาในการพูดไม่ชัด เพราะถ้าผู้ที่ใช้ภาษาหนึ่งเป็นภาษาหนึ่งแม่อยู่แล้ว เมื่อไปพูดภาษาอื่นเป็นภาษาที่สองมักจะออกเสียงเพี้ยนไปจากเสียงมาตรฐานในภาษาและการพูดไม่ชัด เนื่องจากอิทธิพลของภาษาแม่ที่มีผลต่อการอ่านสะกดคำ และการเขียนในภาษาที่สองด้วยโดยที่ผู้พูดไม่ชัดจะอ่านออกเสียงผิดและเขียนผิดโดยการสะกดผิด เนื่องจากสะกดคำตามเสียงพูด ซึ่งมีผลต่อการเรียนภาษาที่สองเป็นอย่างมาก และทำให้การเรียนไม่ประสบผลเท่าที่ควร

ปราณี กุลละวณิชย์ และคนอื่น ๆ (2532 : 123) กล่าวถึง การที่คนพูดภาษาพื้นเมืองประจำถิ่นของตน พยายามพูดภาษากรุงเทพฯ ให้ได้นั้น ทำให้เกิดภาวะสองภาษาขึ้นในตัวคนเหล่านั้น เมื่อพูดได้ 2 ภาษา ทั้ง 2 ภาษาก็เกิดปนกัน ทำให้เกิดปัญหาทางภาษาขึ้น

สรุปได้ว่า นักเรียนที่ใช้สองภาษานั้นจะมีปัญหาเกี่ยวกับทักษะการใช้ภาษาทั้งด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน ทำให้การสื่อสารความหมายผิดไปและเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ของนักเรียนพร้อมทั้งมีผลต่อการปรับตัวในสังคมของนักเรียนอีกด้วย

หลักการและวิธีการแก้ไขปัญหานักเรียนที่พูดสองภาษา

นักเรียนที่พูดสองภาษามักมีปัญหาด้านการอ่านออกเสียง กล่าวคือ อ่านออกเสียงไม่ถูกต้องและไม่ชัดเจน นักเรียนเกิดความสับสนในการอ่านคำภาษาไทย ดังนั้น หลักเบื้องต้นที่ครูควรคำนึงถึงเกี่ยวกับการสอนนักเรียนที่พูดสองภาษานั้น ครูจะต้องสร้างทัศนคติต่อภาษาไทยให้แก่นักเรียน ครูต้องเข้าใจถึงความแตกต่างเรื่องพื้นฐานทางวัฒนธรรม ประเพณี และสิ่งแวดล้อมของนักเรียนในขณะเดียวกันต้องพยายามให้นักเรียนมองเห็นคุณค่าในภาษาถิ่นของตน เพื่อให้นักเรียนจะได้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างภาษาไทยกับภาษาถิ่น

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2526 : 142) ได้กล่าวถึงหลักเบื้องต้นที่ครูควรคำนึงถึงเกี่ยวกับการสอนนักเรียนที่พูดสองภาษาว่า "ไม่ว่าครูจะใช้วิธีสอนแบบใดครูควรคำนึงถึงพื้นฐาน

เบื้องต้นที่เกี่ยวกับนักเรียนที่พูดสองภาษา คือ ความรู้ที่ครูนำมาสอนควรเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับสังคมและครอบครัวของนักเรียน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรม ประเพณี ที่นักเรียนคุ้นเคยโดยตรง" นักเรียนเหล่านี้จะเกิดความรู้สึกภูมิใจที่ครูรู้และเข้าใจวัฒนธรรมของตน สิ่งเหล่านี้จะช่วยนำไปสู่ความเข้าใจอันดีระหว่างทางบ้านกับทางโรงเรียน ครูต้องพยายามเน้นให้นักเรียนเห็นความแตกต่างกันของเสียงในภาษาที่สอง ซึ่งเสียงอาจมีความคล้ายคลึงกัน แต่ความหมายต่างกัน เช่น มี - หมียาน - บ้าน คำศัพท์บางคำในภาษาที่หนึ่งอาจมีรูปคล้ายคลึงกับภาษาที่สอง แต่มีได้หมายความว่า จะมีความหมาย เช่น คำว่า หัน ในภาษาถิ่นเหนือแปลว่า เห็น แต่ในภาษาไทยแปลว่า เหลียวไปดู และนอกจากนี้ ควรชี้ให้เห็นว่า ภาษาแต่ละภาษาจะมีการวางตำแหน่งคำที่แตกต่างกันไปไม่มาก

วิพุธ โสภวงศ์ (2527 : 767 - 829) กล่าวถึงการแก้ปัญหาด้านการออกเสียง สระพยัญชนะ วรรณยุกต์ หรือการออกเสียงทั้งคำ ครูอาจจัดกิจกรรมพิเศษ โดยการใช้แบบฝึกการฟังเสียงและการออกเสียง เพื่อฝึกให้นักเรียนสามารถจำแนกเสียงที่เป็นปัญหาได้อย่างแม่นยำและให้ออกเสียงตามได้อย่างถูกต้อง แบบฝึกควรสร้างขึ้นจากผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่น ที่นักเรียนใช้ ทั้งนี้เพื่อความเหมาะสมในการแก้ปัญหาเฉพาะในแต่ละท้องถิ่น

วิชัย เพ็ชรเรือง (2531 : 4) กล่าวถึงการแก้ปัญหา สำหรับครูที่สอนในโรงเรียนที่เด็กพูดภาษาถิ่นว่า ครูจำเป็นต้องมีเครื่องมือการสอนซ่อมเสริมที่มีลักษณะ เฉพาะเพื่อช่วยแบ่งเบาภาระในการสอนของครูและเหมาะสมกับเด็กที่พูดภาษาถิ่น ซึ่งเครื่องมือนี้ได้แก่วิธีการสอนแบบต่าง ๆ การใช้แบบฝึกในลักษณะต่าง ๆ

หลักการและวิธีการแก้ไขปัญหานักเรียนที่พูดสองภาษาจากที่ได้กล่าวมาแล้วสรุปได้ดังนี้ คือ

1. ควรใช้แบบฝึกที่สร้างขึ้นจากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างภาษาสองภาษาเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวอย่างมีประสิทธิภาพ
2. แบบฝึกควรมุ่งฝึกให้เกิดทักษะทั้งด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ดีและถูกต้อง
3. ให้นักเรียนเห็นความแตกต่างของภาษาโดยการฟัง แล้วฝึกออกเสียงที่ถูกต้องและการฝึกต้องฝึกอย่างสม่ำเสมอ

4. การใช้ภาษาในการฝึก ครูควรนำคำที่มีใช้ในชีวิตประจำวันและเหมาะสมกับวัยของเด็กมาใช้ฝึก โดยฝึกจากเสียง คำ กลุ่มคำและประโยค

1.6 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

ความสำคัญของการใช้แบบฝึก สำหรับนักเรียนที่พูดสองภาษา

ศศิธร สุทธิแพทย์ (2517 : 63) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของแบบฝึกว่า สิ่งหนึ่งที่จะช่วยการสอนของครูให้ประสบความสำเร็จได้ก็คือ แบบฝึก เพราะการใช้แบบฝึกที่ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมด จะช่วยท่นเวลาในการสอน กฎเกณฑ์ การยกตัวอย่างทั้งยังเป็นการวัดผลการเรียนการสอนในแต่ละเรื่องด้วย

วิพุธ โรสวงศ์ (2527 : 828) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการสร้างกิจกรรมพิเศษโดยใช้แบบฝึก เพื่อจะช่วยฝึกให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาและเข้าใจภาษาไทยได้ถูกต้อง ควรมีการทดสอบเพื่อประเมินนักเรียนเข้าใจหรือไม่เพียงใด หากให้ครูทราบข้อบกพร่องของนักเรียน พร้อมทั้งทราบว่า การแก้ไขโดยใช้แบบฝึกนั้นสัมฤทธิ์ผลหรือไม่และได้สรุปหลักการสร้างแบบฝึกดังนี้

1. รวบรวมข้อแตกต่างระหว่างภาษาไทยและภาษาไทยถิ่น ทั้งในเรื่องเสียงและคำศัพท์ ข้อแตกต่างนั้น คือมูลเหตุแห่งปัญหาของนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่น
2. ศึกษาหนังสือเรียนอย่างละเอียด เพื่อตรวจดูว่ามีคำศัพท์ หรือประโยค หรือข้อความใด ที่นักเรียนไม่เข้าใจหรือเข้าใจผิดไป
3. รวบรวมถ้อยคำที่ครูใช้ในการสื่อสารในห้องเรียนมาพิจารณาว่ามีคำ หรือข้อความใดที่ก่อให้เกิดปัญหาด้านความเข้าใจ
4. ประมวลส่วนที่จะเป็นปัญหาต่าง ๆ เข้าด้วยกันแล้วจัดทำแบบฝึกโดยจำแนกลักษณะแบบฝึกเป็นแบบฝึก ด้านการฟังเสียง ความเข้าใจคำศัพท์ การใช้ภาษา การเข้าใจประโยค ขั้วข้อ และการตีความ

ประสงศ์ ราชณัฐ (2532 : 32 - 53) ศึกษาผลการทดลองใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา ได้ให้ความคิดเห็นว่าปัญหาการพูดไม่ชัดเป็นปัญหาสำคัญ

ที่ควรเอาใจใส่เป็นพิเศษ เพราะภาษาเป็นวัฒนธรรมของชาติ เป็นเครื่องมือที่ผูกพันของคนในชาติ ทำให้เกิดความรู้สึกเป็นพวกเดียวกัน อันจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของชาติ แบบฝึกจึงมีส่วนแก้ปัญหาดังกล่าว ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านภาษาในเรื่องที่ฝึกดีขึ้นทุกระดับชั้นและยังเสนอหลักการทั่วไป สำหรับแก้ปัญหาคำพูดไม่ชัดไว้ดังนี้คือ

1. ชี้แนะให้ทราบถึงปัญหาการพูดของตนเอง
2. ชี้แนะให้เห็นความสำคัญของการแก้ไข
3. ดำเนินการแก้ไขเสียงที่เป็นปัญหา ซึ่งแบ่งได้เป็น 2 ขั้นตอน
 - 3.1 การฝึกฟังเพื่อแยกความแตกต่างระหว่างเสียงที่ผิดกับเสียงที่ถูกต้อง
 - 3.2 การฝึกออกเสียงโดยฝึกอวัยวะในการออกเสียงและใช้อุปกรณ์ประกอบการฝึก

จากความคิดเห็นดังกล่าวสรุปได้ว่า ปัญหาการออกเสียงไม่ชัดเป็นปัญหาที่ควรแก้ไขและแบบฝึกสามารถแก้ปัญหานี้ได้ การออกเสียงของนักเรียนที่พูดสองภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะช่วยให้เด็กเรียนมีพัฒนาการในการใช้ภาษาสูงขึ้น

ลักษณะแบบฝึกที่ดี

ศศิธร สุทธิแพทย์ (2517 : 72) ได้ดัดแปลงการสร้างแบบฝึกจากแนวความคิดของ ทักเกอร์ (Tucker. 1968) ไปทดลองใช้และได้รวบรวมลักษณะที่ดีของแบบฝึกไว้ดังนี้

1. ใช้หลักจิตวิทยา
2. สำนวนภาษาง่าย
3. มีความหมาย
4. คิดได้เร็วและสนุก
5. ได้รับความสนใจ
6. เหมาะสมกับวัยและความสามารถ
7. อาจศึกษาได้ด้วยตนเอง

สมบัติ ตัญจรัตน์ (2525 : 26) กล่าวถึง แบบฝึกไว้ ดังนี้

1. เป็นส่วนที่เพิ่ม หรือเสริมบทเรียนปกติ
2. เป็นเครื่องมือที่เสริมทักษะ ต้องอาศัยการส่งเสริมและความเอาใจใส่จากครูผู้สอน

3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน
4. วิธีใช้แบบฝึกควรวาดดังนี้
 - 4.1 ผูกพันที่หลังจากเรียนรู้ในเรื่องนั้น ๆ
 - 4.2 ผูกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง
 - 4.3 เน้นเฉพาะในเรื่องที่ผิด
5. แบบฝึกจะเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากบทเรียนในแต่ละครั้ง
6. แบบฝึกควรวาดให้เด็กสามารถเก็บรักษาไว้ใช้เป็นแนวทางทบทวนด้วยตนเองได้
7. แบบฝึกควรมีส่วนช่วยให้นักเรียนมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียน
8. แบบฝึกควรจัดขึ้นนอกเหนือจากบทเรียน เพื่อให้เด็กได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่
9. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้วจะช่วยประหยัดเวลาและแรงงานให้กับครู รวมทั้ง

คำใช้ง่ายด้วย

สนิท สัตยภาส (2531 : 43) และสมชัย ไชยกุล (2526 : 14 - 15) ได้เสนอ
ลักษณะที่ดีของแบบฝึกดังนี้

1. แบบฝึกควรสร้างขึ้นเพื่อที่จะสอนมิใช่เพื่อทดสอบว่านักเรียนรู้อะไรบ้าง
2. แบบฝึกหนึ่ง ๆ ควรเกี่ยวกับโครงสร้างเฉพาะของสิ่งที่สอนเพียงอย่างเดียว
3. สิ่งสำคัญที่จะฝึกควรเป็นสิ่งที่นักเรียนพบเห็นอยู่แล้ว ซึ่งอาจนำมาจากบทสนทนา

การอ่าน และการพูดคุยกัน

4. ข้อความที่จะนำมาฝึกในแต่ละแบบฝึก ควรสั้นเพื่อไม่ให้เด็กเกิดความยุ่งยากใจ
5. แต่ละแบบฝึกควรมีการออกเสียงให้มากที่สุด จะเป็นการสร้างนิสัยการออกเสียงใน

ภาษาได้ดี

6. แบบฝึกควรเป็นแบบที่กระตุ้นให้เกิดการตอบสนองที่พึงปรารถนาเท่านั้น
7. งานแบบฝึกที่เกี่ยวกับโครงสร้างของภาษาไม่ควรใช้คำศัพท์มากนัก
8. แบบฝึกควรเป็นแบบออกเสียงจนกว่านักเรียนจะออกเสียงได้ถูกต้องแล้วจึงให้ทำแบบฝึก

เขียน แต่ก็ยังต้องฝึกออกเสียงอยู่

ประสงค์ รายณสุข (2532 : 56) ได้กล่าวถึง ลักษณะแบบฝึกที่ดีโดยยึดหลักเกณฑ์ ดังนี้

1. เป็นแบบฝึกหัดแบบฝึก ฟัง-พูด
2. เป็นแบบฝึกที่สอดคล้องกับความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคล
3. เป็นแบบฝึกที่สร้างความสนใจและจูงใจนักเรียน โดยใช้ภาพประกอบแบบฝึกเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก เริ่มฝึกโดยออกเสียงระดับพยางค์ คำเดี่ยว คำคู่ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความ
4. เป็นแบบฝึกที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน คือ เป็นแบบฝึกสั้น ๆ ง่าย ๆ แบบฝึกหนึ่ง ๆ จะฝึกเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เพียงเรื่องเดียวและใช้เวลาในการฝึกครั้งละ ประมาณ 30 - 50 นาที
5. เป็นแบบฝึกที่มุ่งเสริมสร้างบรรยากาศ เพื่อความสนุกสนานและกระตือรือร้นให้แก่ นักเรียน แบบฝึกจึงมีกิจกรรมใช้เพื่อการเรียนการสอนหลาย ๆ ชนิดมาประกอบ เช่น การฝึกด้วยการใช้บัตรภาพ และประโยค บัตรคำ นิทาน เกมต่าง ๆ เป็นต้น

จากแนวคิดเกี่ยวกับการจัดทำแบบฝึกดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดต่าง ๆ มาสรุปในการสร้างแบบฝึกของผู้วิจัยดังนี้

1. แบบฝึกสร้างขึ้นจากการวิเคราะห์ปัญหาและมีจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เพื่อแก้ไข ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. แบบฝึกสร้างขึ้นโดยคำนึงถึงความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคลของ นักเรียน
3. แบบฝึกสอดคล้องกับเนื้อหาวิชาและแบบฝึกหนึ่ง ๆ แก้ไขปัญหาเฉพาะเรื่อง เวลาในการฝึกควรคำนึงถึงความเหมาะสมของวัยและพัฒนาการของเด็ก
4. แบบฝึกมีลักษณะที่กระตุ้นความสนใจ สร้างบรรยากาศให้สนุกสนาน น่าเบื่อหน่าย มีกิจกรรมหลาย ๆ ชนิด เพื่อส่งเสริมทักษะและการเรียนรู้ให้คงทน

หลักการที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

แบบฝึกเป็นเครื่องมือและอุปกรณ์สำคัญที่จะช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับการฝึก

ทักษะต่าง ๆ การเรียนแต่ละเฉพาะในบทเรียนเพียงอย่างเดียวย่อมไม่เพียงพอที่จะทำให้นักเรียนเกิดทักษะได้อย่างดี ครูจึงต้องสร้างและนำเสนอแบบฝึกไปใช้ในการเรียนการสอน ดังนั้น ครูจึงจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึก เพื่อที่จะสามารถสร้างแบบฝึกที่ดีและมีประสิทธิภาพสูงเหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถของนักเรียน มีนักการศึกษาและผู้รู้กล่าวถึงความสำคัญและเสนอแนะหลักการสร้างแบบฝึกที่ดีไว้หลายประการ สรุปได้ดังนี้

พยุ่ง ญาณรักมุต (2510 : 624 - 631) ได้กล่าวถึงหลักในการจัดทำแบบฝึกเพื่อแก้ไขการออกเสียงคำที่เป็นอักษรควบกล้ำ ว่าควรเริ่มดังนี้

1. ตรวจสอบว่าออกเสียงของเด็ก
2. แนะนำ ชี้แจง เปลี่ยนทักษะ ของเด็กให้ทราบเหตุและผลของการออกเสียงผิด
3. การฝึกฝน ให้ฝึกฝนอยู่เสมอ ๆ ด้วยความอดทน จะช่วยให้มากโดยเริ่มฝึก ดังนี้
 - 3.1 สอนโดยยึดความหมายของคำเป็นหลัก ให้เด็กเข้าใจความหมายของคำนั้น ๆ

ให้รู้ว่าถ้าออกเสียงผิดความหมายก็จะผิดตามไปด้วย

3.2 ฝึกโดยให้เด็กออกเสียงพยัญชนะที่จำเป็นในการออกเสียง ที่ใช้อักษรควบไม่ควรถูกครวญหลาย ๆ ตัว ถ้าเด็กออกเสียงไม่ชัดไม่ถูกต้อง ครู ไม่ควรบดขยี้บดบดเลย

รัชณี ศรีไพรพรรณ (2527 : 412 - 413) ได้กล่าวถึงหลักการในการจัดทำแบบฝึกดังนี้

1. ต้องสอดคล้องกับหลักจิตวิทยาและพัฒนาการของเด็กและลำดับขั้นของการเรียน
2. เมื่อมีจุดมุ่งหมายฝึกด้านใดควรจัดเนื้อหาให้ตรงกับความต้องการนั้น
3. คำนึงถึงความแตกต่างของเด็ก ถ้าสามารถจัดทำแบบฝึกที่แก้ไขข้อบกพร่องที่ตรงจุด

ของเด็กได้เป็นเรื่องดี

4. ในแบบฝึกต้องมีคำชี้แจงง่าย ๆ สั้น ๆ เพื่อให้เด็กเข้าใจ ถ้าเด็กยังไม่อ่านไม่ได้ ครูต้องชี้แจงด้วยคำพูดที่ใช้ภาษาง่าย ๆ ให้เด็กสามารถทำตามคำสั่งได้

5. แบบฝึกต้องมีความถูกต้องไม่มีข้อผิดพลาด
6. การให้เด็กทำแบบฝึกหัดแต่ละครั้ง ต้องให้เหมาะสมกับเวลาและความสนใจของเด็ก
7. ควรทำแบบฝึกหลาย ๆ แบบเพื่อให้เด็กเรียนรู้ได้กว้างขวางและส่งเสริมให้เด็กเกิดความคิด

8. กระดาษที่ใช้ทำแบบฝึกจะต้องเหนียวและทนทาน

จากแนวคิดที่กล่าวมาแล้ว พอจะสรุปได้ว่า หลักในการจัดทําแบบฝึกควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ตั้งวัตถุประสงค์
2. ศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหา
3. ขั้นตอนต่าง ๆ ในการสร้างแบบฝึก
 - 3.1 ศึกษาปัญหาความบกพร่องของเด็ก ในการเรียนการสอน
 - 3.2 ศึกษาจิตวิทยาและกระบวนการเรียนรู้
 - 3.3 ศึกษาเนื้อหาวิชา
 - 3.4 ศึกษาลักษณะของแบบฝึก
 - 3.5 กำหนดรูปแบบและสร้างแบบฝึกให้ตรงกับเนื้อหาที่ต้องการแก้ไข

ประโยชน์ของแบบฝึก

รัชณี ศรีไพรพรรณ (2517 : 189) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทางภาษาว่า

1. ทําให้เข้าใจบทเรียนดีขึ้น เพราะเป็นเครื่องมือทบทวนความรู้
2. ทําให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน
3. ฝึกให้เด็กมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินผลงานของตนเองได้
4. ฝึกให้เด็กทำงานตามลําดับ โดยมีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย

ยุพา ยิ้มพงษ์ (2522 : 15) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะไว้ดังนี้

1. เป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะ
2. ช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาให้ดีขึ้น แต่ทั้งนี้จะต้องอาศัยการส่งเสริมและความ

เอาใจใส่ของครูผู้สอนด้วย

3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล
4. แบบฝึกช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน ลักษณะการฝึกที่จะช่วยให้เกิดผลดังกล่าว

ได้แก่

- 4.1 ฝึกทันทีหลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้นั้น
- 4.2 ฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง
- 4.3 เน้นเฉพาะในเรื่องที่ฝึก

5. การให้นักเรียนทำแบบฝึก ช่วยให้ผู้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือจุดบกพร่องของนักเรียนได้ชัดเจน

6. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้ว จะช่วยให้ครูประหยัดแรงงานและเวลาในการที่จะเตรียมสร้างแบบฝึก

จากเอกสารที่กล่าวมาทั้งหมด จะเห็นว่าแบบฝึกทักษะเป็นสิ่งจำเป็นในการสอนภาษา ทั้งนี้ เพราะเด็กจะนำได้ในระยะสั้น ๆ ถ้าไม่ทบทวนหรือฝึกก็จะลืมสิ่งนั้น แต่ถ้ามีการทบทวนหรือฝึกบ่อย ๆ ก็จะสามารถได้และปฏิบัติได้

การทดสอบประสิทธิภาพของแบบฝึก

การทดสอบประสิทธิภาพของแบบฝึก เป็นขั้นตอนที่นับว่ามีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งเพราะถึงแม้ว่าผู้สร้างแบบฝึกจะดำเนินการสร้างตามขั้นตอน หลักการต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้วว่าดีเพียงใดก็ตาม ถ้าปราศจากการทดสอบประสิทธิภาพ แบบฝึกที่สร้างขึ้นมาย่อมขาดความเชื่อถือ ดังนั้นจำเป็นต้องทำแบบฝึกไปตรวจสอบคุณภาพ หรือหาประสิทธิภาพโดยอาศัยวิธีการนำเอาแบบฝึกไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ว่าแบบฝึกที่สร้างขึ้นมามีคุณภาพตามวัตถุประสงค์หรือตรงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่ ในการทดสอบหาประสิทธิภาพนี้อาศัย การทดลองโดยมีลำดับขั้นตอน (อรพรรณ พรสิมา. 2530 : 115 - 116) ดังนี้

1. การทดสอบเดี่ยว (1 : 1) เป็นการทดลองใช้แบบฝึกกับนักเรียนที่เป็นตัวแทนของผู้ที่จะเรียนจากแบบฝึก 1 : 1 หมายความว่า ในการทดลองแต่ละครั้งประกอบด้วยผู้ทดสอบหนึ่งคน และนักเรียนหนึ่งคน

2. การทดสอบแบบกลุ่มเล็ก (1 : 10) เป็นการทดลองใช้แบบฝึกที่ปรับปรุงแล้วจากขั้นตอนที่ 1 กับนักเรียนที่เป็นตัวแทนของผู้ที่จะเรียนจากแบบฝึก 1 : 10 หมายความว่า ในการทดลองแต่ละครั้งประกอบด้วยผู้ทดสอบ 1 คน และนักเรียนประมาณ 10 คน

3. การทดสอบภาคสนาม เป็นการทดสอบขั้นสุดท้ายของกระบวนการทดสอบ ประสิทธิภาพของแบบฝึก การทดสอบขั้นนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้สร้างมั่นใจได้ว่า แบบฝึกที่สร้างขึ้นมามีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้และสามารถนำไปใช้ในการฝึกในด้าน การอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว กับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยอีสานเป็นภาษาถิ่นได้

เกณฑ์ในการหาประสิทธิภาพ

เกณฑ์ในการหาประสิทธิภาพของแบบฝึก ส่วนมาก กำหนดเป็น 80/80 เนื่องจากลักษณะเนื้อหาวิชาเป็นทักษะ

ความหมายของตัวเลข 80/80 80 ตัวแรกเป็นคะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดของผู้เรียนโดยเฉลี่ยร้อยละ 80 80 ตัวหลังเป็นคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังการเรียนรู้โดยเฉลี่ยร้อยละ 80 (เสาวณีย์ สิกขาบัณฑิต. 2526 : 52)

เกณฑ์การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกในด้านการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยอีสานเป็นภาษาถิ่น ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ 80/80 ซึ่งถือว่าเป็นเกณฑ์มาตรฐานที่นิยมมาช้ เนื่องจากลักษณะเนื้อหาวิชาเป็นทักษะ

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะภาษาไทยของนักเรียนที่พูดสองภาษา

งานวิจัยในประเทศ

อารี ยังสกุล (อัญชัน อินคำ. 2536 : 54 : ; อ้างอิงมาจาก อารี ยังสกุล. 2514 : 58) ได้ศึกษาอิทธิพลของสภาพแวดล้อมบางประการที่อาจส่งผลต่อความสามารถในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กับนักเรียนและครู ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา และจังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งพบว่า นักเรียนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยามีความสามารถในการเรียนภาษาไทย สูงกว่านักเรียนในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ทั้งในด้านความสามารถในการฟัง การอ่าน และการเขียน นักเรียนที่พูดภาษาไทยกลางเมื่ออยู่ที่บ้านมีความสามารถในการเรียนภาษาสูงกว่านักเรียนที่พูดภาษาถิ่น เมื่ออยู่ที่บ้าน และนักเรียนที่มีโอกาสอ่านหนังสือวันละหลายชั่วโมง มีความสามารถในการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาไทยสูงกว่าเด็กที่มีโอกาสอ่านหนังสือวันละ 1 - 2 ชั่วโมง หรือต่ำกว่านี้

จุรีรัตน์ ทองพานิชย์ (2538 : 52) ได้สร้างแบบฝึกแก้ไขการออกเสียง ภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนที่พูดภาษาพวน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านทราย พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการออกเสียงที่เป็นปัญหาได้ถูกต้องสูงขึ้นหลังจากได้รับการฝึก

จากแบบฝึกที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นักเรียนกลุ่มควบคุมมีความสามารถในการออกเสียงที่เป็นปัญหาได้ถูกต้องสูงขึ้น หลังจากได้รับการฝึกจากแบบฝึกทั่วไปของกรมวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกจากแบบฝึกแก้ไขการออกเสียงที่เป็นปัญหาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความสามารถในการออกเสียงที่เป็นปัญหาได้ถูกต้องสูงขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้แบบฝึกทั่วไปของกรมวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

งานวิจัยต่างประเทศ

คิทเทล (สุนันทา ทองซอน. 2525 : 40 ; อ้างอิงมาจาก Kittell. 1963 : 76 - 83) ซึ่ง คิทเทล (Kittell) ได้ศึกษาสติปัญญาและการอ่านของนักเรียนที่เรียนรู้อังกฤษในโรงเรียนเบอร์ดเลย์ มลรัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา โดยมีการทดสอบ 2 ครั้ง ครั้งแรกเมื่อกลุ่มตัวอย่างเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และครั้งที่ 2 เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งผลปรากฏว่า

1. ความสามารถของสมองด้านภาษา และด้านการอ่านของเด็กที่เรียนรู้อังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ต่ำกว่าความสามารถของสมองทางด้านอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ภาษา
2. ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ความสามารถของสมองด้านภาษาและด้านการอ่านของเด็กที่เรียนรู้อังกฤษเดียว จะสูงกว่าเด็กที่เรียนรู้อังกฤษ
3. ความสามารถของสมองด้านภาษา และด้านการอ่านของเด็กที่เรียนรู้อังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สูงกว่าความสามารถของสมองทางด้านอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ภาษา ซึ่งตรงข้ามกับความสามารถของเด็กที่เรียนรู้อังกฤษเดียว
4. ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เด็กที่เรียนรู้อังกฤษมีความสามารถเฉลี่ยทางการอ่านและวุฒิภาวะ ทางสมองสูงกว่า เด็กที่เรียนรู้อังกฤษเดียว

ในปีต่อมา ค.ศ.1981 บลูม และชูเอลล์ (อัญชัน อินคา. 2536 : 55 ; อ้างอิงมาจาก Bloom and Shuell. 1981 : 245) ได้ศึกษาความคงทนของการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาที่สองจากการฝึกแบบแบ่งเวลาเป็นช่วง ๆ และการฝึกแบบครั้งเดียวจบเนื้อหา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 9 - 10 ที่เลือกเรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง จำนวน 56 คน ผลการทดลองพบว่า กลุ่มที่เรียนโดยการฝึกแบบเป็นช่วง ๆ ได้ผลในด้านความคงทน ในการเรียนรู้ดีกว่ากลุ่มที่ฝึกครั้งเดียวจบเนื้อหา คิดเป็นร้อยละ 35

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องการอ่านและเขียน

ควบกล้า ร ล ว

งานวิจัยในประเทศ

ประเสริฐ เขยชิด (2518 : 113 - 114) ได้ศึกษาและสร้างแบบฝึกการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษร ร ล ว สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนยานนาวาเวศวิทยาคม กรุงเทพฯ จำนวน 70 คน ใช้แบบฝึก 15 แบบฝึกใช้เวลา 5 ชั่วโมง ผลการวิจัยปรากฏว่า ความสามารถในการอ่านและเขียนคำที่มีอักษรควบ ร และ ล ก่อนฝึก และหลังฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่า หลังการฝึกแล้วนักเรียนมีความสามารถในการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบเพิ่มขึ้น

สุภารัตน์ เอกวานิช (2520 : 25) ได้ศึกษาการสร้างแบบฝึกการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้า สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยทดลองกับนักเรียนหญิงโรงเรียนมาแตร์วีทยา จำนวน 70 คน พบว่า แบบฝึกการอ่านคำที่ใช้ ร ว ล ควบกล้า จำนวน 21 แบบฝึกเมื่อนำไปใช้กับนักเรียนแล้ว ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้าเพิ่มขึ้น

โกสุมภ์ อาคาคัพกุล (พรรณธิภา อ่อนแสง. 2532 : 56 : อ้างอิงมาจากโกสุมภ์ อาคาคัพกุล. 2521 : 51) ได้ศึกษาและสร้างแบบฝึกการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบ ร ล ว สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง ปีที่ 1 วิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึง จังหวัดราชบุรี จำนวน 67 คน ใช้แบบฝึก 27 แบบฝึก เวลาในการฝึก 22 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความสามารถในการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบกล้าได้ถูกต้อง

วิไลวรรณ วิเศษน้อย (2522 : 48 - 52) ได้ศึกษาและสร้างแบบฝึกการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบกล้า ร ล ว สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสตรีราชินูทิศ จังหวัดอุดรราชธานี จำนวน 60 คน ใช้แบบฝึก 16 แบบฝึกฝึกใช้เวลา 10 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านและเขียนคำที่มีอักษรควบ ร ล ว ก่อนฝึกและหลังฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่า หลังการฝึกแล้วนักเรียนมีความสามารถในการอ่านและเขียนคำควบกล้าได้ถูกต้องขึ้น

✓ ศรีประภา ปาลสุทธิ (2523 : 44) ได้สร้างแบบฝึกการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทดลองใช้กับนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ พบว่า นักเรียนสามารถอ่านคำที่ใช้อักษรควบกล้ำได้ถูกต้องมากขึ้นหลังจากการฝึกแล้ว

✓ พรณธิภา อ่อนแสง (2532 : 89) ได้ศึกษาปัญหาการออกเสียงควบกล้ำ ร ล ว โดยการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงควบกล้ำของนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นไทยลาว ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิด อย่างมีระบบกับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยแบบฝึกทั่วไปโรงเรียนนครไทยวิทยาคม อำเภอนครไทย จังหวัดพิษณุโลก สร้างแบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ จำนวน 16 แบบฝึก แบบฝึกทั่วไปจำนวน 16 แบบฝึกนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 80 คน ผลการทดลองพบว่า ภายหลัง การใช้แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว สูงขึ้นกว่าการใช้แบบฝึกทั่วไป

✓ ประสงค์ รายนสุข และคนอื่น ๆ (จूरिरต์น์ ทองพานิชย์. 2538 : 19 : อ้างอิงมาจาก ประสงค์ รายนสุข และคนอื่น ๆ. 2523) ได้ศึกษาปัญหาและวิธีการแก้ไขการพูด ภาษาไทยของเด็กชาวเขาของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดกาญจนบุรี ดาก เชียงราย เชียงใหม่ พบว่า เสียงพยัญชนะที่เด็กพูดไม่ชัด ได้แก่ เสียงพยัญชนะต้น ร ล และเสียงพยัญชนะ ตัวสะกด เด็กชาวเขาที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดเมื่อได้รับการฝึกแก้ไขโดยใช้แบบฝึกแล้วจะมีปัญหาด้าน การออกเสียงน้อยกว่า เมื่อไม่ได้รับการแก้ไข

สมบัติ ดัญตรัยรัตน์ (จूरिरต์น์ ทองพานิชย์. 2538 : 19 : อ้างอิงมาจาก สมบัติ ดัญตรัยรัตน์. 2525) ได้ศึกษาการสร้างแบบฝึกความพร้อมในการเรียนอ่าน สำหรับเด็กที่พูด ภาษาถิ่นในจังหวัดขอนแก่น เพื่อเตรียมความพร้อมในการเรียนอ่านของเด็กที่พูดภาษาถิ่น พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอ่านของเด็กสูงขึ้น และมีความแตกต่างกับเด็กที่ไม่ได้ใช้แบบฝึก

งานวิจัยต่างประเทศ

ฮอร์น (ฮัจัน อินคา. 2536 : 54 ; อ้างอิงมาจาก Horne. 1973 : 3249 - A) ได้จัดโปรแกรมการอ่านพิเศษสำหรับนักเรียนระดับ 2 - 3 ที่มีข้อบกพร่องในการอ่าน โดยจัดสอนเป็น กลุ่มย่อยรายบุคคล ซึ่งใช้เทคนิคการสอนหลาย ๆ อย่าง ผลปรากฏว่า คะแนนก่อนสอนและหลังสอนมี

ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ มีความสามารถในการอ่าน เพื่อความเข้าใจและมีความก้าวหน้าในด้านคำศัพท์เพิ่มขึ้น

แมรี หลุยส์ วอเออร์ล (วิลลวอร์น วิเศษน้อย. 2522 : 21 ; อ้างอิงมาจาก Mary Louise Woerl. 1974) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องด้อยคำที่มีสัมผัสและคล้องจองกัน ในร้อยแก้วและร้อยกรองมีผลช่วยในการออกเสียงหน่วยคำ ซึ่งทำการทดลองกับเด็ก 48 คน อายุระหว่าง 6 ปี 6 เดือน ถึง 7 ปี 6 เดือน เป็นเด็กที่มีความสามารถทางสมองปกติ แต่มีข้อบกพร่องในการออกเสียง /r/ ผลของการวิจัยปรากฏว่า คำที่มีสัมผัสและคล้องจองกันนั้น มีผลต่อการออกเสียงดีกว่าคำร้อยแก้ว และยังใช้เป็นเครื่องมือสำหรับแก้ไขเด็กที่มีปัญหาในการออกเสียงด้วย

จากผลการวิจัยที่กล่าวมาทั้งหมด จะเห็นได้ว่า ภาษาถิ่นเป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนมาก เพราะครูต้องสอนเด็กที่พูดภาษาถิ่นให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่นเด็กทั่วป และเด็กส่วนใหญ่เคยชินกับภาษาแรกมากกว่าภาษาที่สอง เพราะใช้ภาษาแรกพูดจาสื่อสารกันในชีวิตประจำวันเป็นส่วนใหญ่ จึงควรส่งเสริมให้เด็กได้มีการพัฒนาทักษะในด้านการใช้ภาษาที่สองอย่างจริงจัง โดยการใช้แบบฝึกและวิธีการฝึกภาษาที่สองให้ได้ผลดีนั้นต้องฝึกอย่างสม่ำเสมอใช้ช่วงเวลาในการฝึกสั้น ๆ จึงจะมีผลในทางที่ดีขึ้น ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับเครื่องมือที่ใช้ในการฝึกเช่นเดียวกัน

ผู้วิจัยจึงได้สำรวจข้อบกพร่องและได้สร้างแบบฝึกการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว โดยใช้นิพจน์และคำศัพท์ที่เหมาะสมกับภาษาถิ่นและตรงกับความต้องการของผู้เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ดังนั้นจึงเชื่อว่า แบบฝึกการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว จะสามารถแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนได้

สมมติฐานในการวิจัย

1. ความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนหลังการใช้แบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่อง
2. ความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนหลังการใช้แบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่อง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. กำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. สร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. แบบแผนการทดลองและการดำเนินการทดลอง
5. วิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยอีสานเป็นภาษาถิ่น ที่กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 โรงเรียนบ้านวังตะเฆ่ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอหนองบัวระเหว จังหวัดชัยภูมิ มีจำนวน 2 ห้องเรียน นักเรียนทั้งหมด 70 คน ผู้วิจัยได้แนบแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน และการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ไปทดสอบกับนักเรียนทุกคน พบว่า นักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว 67 คน และมีข้อบกพร่องในการเขียนคำควบกล้ำ 68 คน สาเหตุที่เลือกโรงเรียนนี้ศึกษาด้วยเหตุผลดังนี้

1. เป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ โดยมีนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยอีสานเป็นภาษาถิ่น มีจำนวนมากพอ เพื่อให้ผู้วิจัยจะสามารถคัดเลือกทำการทดลองได้
2. เป็นโรงเรียนที่ทำการสอนตั้งแต่ชั้นอนุบาลถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
3. เป็นโรงเรียนที่สอนกลุ่มทักษะภาษาไทยตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) มาตามลำดับตั้งแต่เริ่มใช้หลักสูตร
4. เป็นโรงเรียนที่จัดเวลาไว้สำหรับการสอนซ่อมเสริมนักเรียนตั้งแต่เวลา 15.00 - 16.00 น.
5. เป็นโรงเรียนที่ผู้บริหารและคณะครูในโรงเรียนให้ความสำคัญต่อสัมพันธภาพและความสำคัญของงานวิจัย

6. เป็นโรงเรียนที่ผู้บริหารและคณะครูมีความกระตือรือร้นที่จะให้การศึกษาแก่นักเรียนอย่างจริงจัง มีการปรับปรุงการเรียนการสอนอยู่เสมอ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยอีสานเป็นภาษาถิ่นที่กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 โรงเรียนบ้านวังตะเฆ่ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอหนองบัวระเหว จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 30 คน การเลือกกลุ่มตัวอย่างมีขั้นตอนการเลือกดังนี้

1. นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือแล้วไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านวังตะเฆ่ ทั้ง 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 70 คน ผู้วิจัยเป็นผู้ทดสอบนักเรียนเองโดยทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว เป็นรายบุคคล โดยใช้เครื่องบันทึกเสียงการอ่านกับนักเรียนทุกคน เพื่อนำมาตรวจสอบกับแบบบันทึกคะแนนการอ่าน และทดสอบวัดความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว โดยวิธีเขียนตามคำบอก ซึ่งผู้วิจัยเป็นคนบอก ในการทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนนี้ ผู้วิจัยทำการทดสอบวัดความสามารถในการเขียนก่อนการอ่าน เนื่องจากนักเรียนจะได้ไม่เห็นคำควบกล้ำที่นำมาทดสอบก่อน

2. นำรายชื่อนักเรียนที่สอบอ่านและเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ไม่ผ่านตามเกณฑ์ 80% ที่กำหนดไว้ ถือว่ามีข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว โดยนำมาจำแนกข้อบกพร่องของนักเรียนเป็น 2 กลุ่มดังนี้

กลุ่มที่ 1 บกพร่องในด้านการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว

กลุ่มที่ 2 บกพร่องในด้านการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว

3. ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยกำหนดช่วงคะแนน แล้วนำรายชื่อของนักเรียนที่ได้คะแนนการอ่าน และคะแนนการเขียนไม่ถึง 80% มาเขียนลงในช่วงของคะแนนที่กำหนดไว้

ประชากรนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการอ่านคำควบกล้ำ มีจำนวนทั้งหมด 67 คน

ประชากรนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการเขียนคำควบกล้ำ มีจำนวนทั้งหมด 68 คน

เนื่องจากมีนักเรียนคนเดียวกัน มีข้อบกพร่องทั้งการอ่านและการเขียน จึงนำรายชื่อนักเรียนที่มีข้อบกพร่องทั้งการอ่านและการเขียนไปสำรวจในแต่ละช่วงคะแนนที่นักเรียนทำคะแนนได้ทั้งการอ่านและการเขียน สุ่มนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนมาด้านละ 15 คนรวมเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน โดยนักเรียนที่สุ่มเป็นกลุ่มตัวอย่างจะไม่ซ้ำกันในแต่ละข้อบกพร่อง

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ประกอบด้วย

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านมีลักษณะเป็นข้อความสั้น ๆ ซึ่งประกอบด้วยข้อความที่เป็นร้อยแก้ว และร้อยกรอง โดยเป็นข้อความที่ประกอบด้วยคำควบกล้ำ ร ล ว เพื่อวัดความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว
2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกันกับแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน โดยนำคำควบกล้ำที่ประกอบอยู่ในข้อความที่อ่านมาให้ นักเรียนเขียนตามคำบอก โดยผู้วิจัยเป็นผู้อ่านเอง
3. แบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว
4. แบบบันทึกผลการวัดความสามารถในการอ่าน การเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว
5. เครื่องบันทึกเสียงการอ่าน

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจากหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) หนังสือเรียนภาษาไทย และประมวลคำควบกล้ำระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ
2. ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

3. สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว โดยเลือกคำควบกล้ำ ร ล ว และคำอื่น ๆ จากบทเรียนภาษาไทย คำจากกลุ่มประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องและคำที่พบเห็นในชีวิตประจำวันมาเรียบเรียงเป็นเรื่องราว ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรองที่เหมาะสมกับระดับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทั้งด้านสัทนภาษาและเป็นเรื่องที่นักเรียนสนใจได้เป็นประเภทข้อความร้อยแก้ว 5 เรื่อง และร้อยกรอง 5 เรื่อง โดยประกอบด้วยคำควบกล้ำที่นำมาทดสอบ จำนวน 100 คำ และเพื่อให้เกิดความสะดวกและแม่นยำในการตรวจให้คะแนนการอ่านและการเขียน ผู้วิจัยได้สร้างแบบบันทึกผลการอ่านและการเขียนขึ้นประกอบการให้คะแนน

4. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว จำนวน 10 เรื่อง เป็นร้อยแก้ว 5 เรื่อง จำนวนคำควบกล้ำ 50 คำ ร้อยกรอง 5 เรื่อง จำนวนคำควบกล้ำ 50 คำ และแต่ละเรื่องจะมี 2 ชุดคือ

ชุด ก สำหรับทดสอบการอ่านของนักเรียน

ชุด ข สำหรับตรวจให้คะแนนของครู

แบบทดสอบจำนวน 2 ชุดนี้ มีเนื้อหาเป็นเรื่องเดียวกัน แต่ระบบการพิมพ์จะแตกต่างกันในการสอบ ครูจะต้องใช้แบบทดสอบ (ชุด ข) สำหรับตรวจให้คะแนนของครูควบคู่ไปกับแบบบันทึกผลการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว เพื่อให้การบันทึกผลการอ่านมีความถูกต้อง และมีความแม่นยำในการให้คะแนน

5. นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปเสนอต่อประธาน กรรมการและผู้ทรงคุณวุฒิ ด้านเนื้อหาวิชาภาษาไทย ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

6. ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 โรงเรียนบ้านวังกะทะ อำเภอนองบัวระเหว จังหวัดชัยภูมิ ซึ่งไม่ชักกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR 20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson-20) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538 : 123) แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.93 และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.95 (ดังตารางในภาคผนวก) แล้วทำการปรับปรุงแก้ไขและจัดพิมพ์แบบทดสอบฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ต่อไป

แบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ได้ประยุกต์มาจาก
แบบฝึกของ วิไลวรรณ วิเศษน้อย ซึ่งมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาทฤษฎี แนวคิด หลักการ วิธีการสร้างแบบฝึก จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. ศึกษาเนื้อหา จุดประสงค์ ความคิดรวบยอด ของวิชาภาษาไทย จากหลักสูตร
ประถมศึกษา 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) เรื่อง คำควบกล้ำ

3. สร้างแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว 10 แบบฝึก แบบฝึก
จากคำควบกล้ำ 100 คำ

นำมาสร้างแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่อง โดยยึดหลักในการสร้างแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องดังนี้

3.1 เป็นแบบฝึกเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่าน และการเขียน คือ ฝึกการอ่าน
โดยฟังการอ่านที่ถูกต้อง ฝึกวิเคราะห์ แยกแยะเสียงที่ถูกต้องกับเสียงที่ผิด ฝึกโดยบริหารอวัยวะใน
การออกเสียง เช่น ลิ้น ริมฝีปาก ฝึกออกเสียงตามขั้นตอนและฝึกเขียนตามคำที่อ่าน

3.2 เป็นแบบฝึกที่สอดคล้องกับความแตกต่างระหว่างบุคคล ดังนั้นแบบฝึกที่สร้างขึ้น
จึงมุ่งฝึกนักเรียนเป็นกลุ่มและรายบุคคล

3.3 เป็นการฝึกที่สร้างความสนใจ และจูงใจนักเรียน โดยใช้ภาพประกอบการฝึก
เริ่มฝึกตั้งแต่คำ ประโยค ข้อความ ฯลฯ

3.4 เป็นแบบฝึกสั้น ๆ ง่าย ๆ แบบฝึกหนึ่ง ๆ จะฝึกเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่งใช้
เวลาฝึกประมาณ 30 - 40 นาที

3.5 เป็นแบบฝึกที่มุ่งสร้างบรรยากาศที่สนุกสนานให้ผู้เรียนกระตือรือร้นในการฝึก
โดยใช้สื่อการเรียนการสอนหลาย ๆ ชนิด มาประกอบ เช่น บัตรคำ บัตรภาพ แถบประโยค เกม
เพลง เป็นต้น

4. การหาคุณภาพของแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว
ทำตามขั้นตอนดังนี้

4.1 นำแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ จำนวน 20
แบบฝึก เสนอต่อประธาน กรรมการควบคุมประกันคุณภาพ และผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาษาไทย เพื่อตรวจ
พิจารณาภาษา ความเหมาะสม และปรับปรุง แล้วจึงไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนบ้านวังกะทะ ซึ่งมีสภาพคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง

ทดลองครั้งที่ 1 กับนักเรียนที่มีคะแนนความสามารถในการอ่าน การเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ไม่ถึงเกณฑ์ 80% จึงถือว่ามิชอบกพร่องสุ่มมาประเภทละ 1 คน ให้นักเรียนได้ใช้แบบฝึกการอ่านและแบบฝึกการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว เพื่อศึกษาความยากง่าย สำนวนภาษา เวลาที่ใช้ในการสอนว่าเหมาะสมหรือไม่ แล้วนำปัญหาที่พบจากการทดลองมาปรึกษาประธานและกรรมการควบคุมประกันคุณภาพแล้วแก้ไขปรับปรุง

ทดลองครั้งที่ 2 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านวังกะทะ ที่มีคะแนนความสามารถในการอ่าน การเขียน คำควบกล้ำ ร ล ว ที่วัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ไม่ถึงเกณฑ์ 80% ถือว่ามีข้อบกพร่อง โดยสุ่มมาประเภทละ 5 คน แล้วนำแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนมาให้ฝึก แล้วทดสอบซ้ำด้วยแบบทดสอบเดิม นำผลการทดสอบมาพิจารณาโดยเกณฑ์ 80/80 คือ จำนวนนักเรียนร้อยละ 80 เมื่อได้ฝึกทำแบบฝึกแล้วสามารถทำแบบทดสอบได้คะแนนมากกว่า 80 %

แบบแผนการทดลองและการดำเนินการทดลอง

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบทดลอง ผู้วิจัยใช้แบบแผนการทดลองแบบ One-Group Pretest-Posttest Design (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538 : 60) มีลักษณะการทดลองดังนี้

T ₁	X	T ₂

ความหมายของสัญลักษณ์

เมื่อ X แทนการทดลองโดยใช้แบบฝึก

T₁ แทนการสอบก่อนที่จะทำการทดลอง (Pretest)

T₂ แทนการสอบหลังการทดลอง (Posttest)

การดำเนินการทดลอง

การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลกระทำในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 โดยวิธีวิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. ทดสอบการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว โดยผู้วิจัยนำคำควบกล้ำในแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านมาให้ให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้ภาษาไทยอีสานเป็นภาษาถิ่น ของโรงเรียนบ้านวังตะเฝ่สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอหนองบัวระเหว จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 70 คน ซึ่งเป็นกลุ่มประชากร เขียนตามคำบอกครั้งละ 20 คำ คำที่เขียนถูกต้องให้ 1 คะแนน คำที่เขียนไม่ถูกต้องให้ 0 คะแนน ผู้วิจัยทดสอบการเขียนก่อนการอ่าน เนื่องจากถ้าทดสอบการอ่านก่อนจะทำให้ให้นักเรียนเห็นความในแบบทดสอบจึงดำเนินการทดสอบการอ่านหลังดำเนินการทดสอบการเขียนโดยผู้วิจัยดำเนินการทดสอบเองทั้งการทดสอบการอ่านและการเขียน

2. ทดสอบการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านมาให้ให้นักเรียนอ่านเป็นรายบุคคล โดยจัดที่นั่งสอบนอกห้องเรียน เพื่อหลีกเลี่ยงการรบกวนการเรียนการสอนของนักเรียนทั้งชั้น เวลาในการทดสอบการอ่านโดยเฉลี่ยแล้วประมาณ 5 นาทีต่อคน ให้คะแนนคำที่อ่านถูกต้องให้ 1 คะแนน คำที่อ่านไม่ถูกต้องให้ 0 คะแนน เพื่อให้มั่นใจว่าการตรวจให้คะแนน ผู้วิจัยจึงใช้วิธีบันทึกเสียงการอ่านของนักเรียนทุกคน เพื่อนำมาประกอบการให้คะแนนอีกครั้งและบันทึกผลลงแบบบันทึกผลการอ่าน

3. เมื่อนำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ไปทดสอบความสามารถกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มประชากร จำนวน 70 คนแล้ว ผู้วิจัยนำรายชื่อนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการอ่าน การเขียน แต่ละกลุ่มมาสุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีการจับสลากให้ให้นักเรียนกลุ่มละ 15 คน จำนวน 2 กลุ่มรวมเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 30 คน

4. การทดลองเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านวังตะเฝ่สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอหนองบัวระเหว จังหวัดชัยภูมิ โดยใช้เวลาในชั่วโมงสอนซ่อมเสริมโดยไม่เกี่ยวกับกิจกรรมซ่อมเสริม ใช้เวลาวันละ 2 คาบ เป็นเวลา 5 สัปดาห์ รวม 40 คาบ ตั้งแต่วันจันทร์ - วันศุกร์ เวลา 15.00 - 15.40 น. (ยกเว้นวันที่เรียนลูกเสือ-ยุวกาชาด) การดำเนินการทดลองผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทั้ง 20 แบบฝึก หลังจากฝึกโดยใช้แบบฝึกครบทั้ง 20 แบบฝึกแล้ว ผู้วิจัยนำแบบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ไปทำการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างและบันทึกคะแนนหลังการฝึก

การวิเคราะห์ข้อมูล

เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ก่อนและ
หลังการใช้แบบฝึก

สถิติที่ใช้

1. สถิติที่ใช้ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

หาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ โดยใช้สูตร KR 20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน

(Kuder Richardson - 20) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538 : 123)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right\}$$

เมื่อ n หมายถึง จำนวนข้อ

p หมายถึง สัดส่วนของคนทำถูกในแต่ละข้อ

q หมายถึง สัดส่วนของคนทำผิดในแต่ละข้อ $= 1 - p$

S_t^2 หมายถึง ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

หาประสิทธิภาพของแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในด้านการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ
ร ล ว โดยใช้สูตร (เสาวนีย์ สิกขามันต์. 2526 : 53)

$$E_1 = \frac{(\sum X)}{\frac{N}{A}} \times 100$$

$$E_2 = \frac{(\sum F)}{\frac{N}{B}} \times 100$$

เมื่อ E_1	แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการที่จัดทำไว้แบบเรียนคิดเป็นร้อยละจากการทำแบบฝึก
E_2	แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (พฤติกรรมที่เปลี่ยนในตัวผู้เรียนหลังการเรียน) คิดเป็นร้อยละ
ΣX	แทน คะแนนรวมของผู้เรียนจากแบบฝึก
ΣF	แทน คะแนนรวมของการทดสอบหลังเรียน
N	แทน จำนวนผู้เรียน
A	แทน คะแนนเต็มของแบบฝึก
B	แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบ

2. สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

สถิติพื้นฐาน

คะแนนเฉลี่ย ใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 73)

$$\bar{X} = \frac{\Sigma X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

ΣX แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนข้อมูล

ความแปรปรวน ใช้สูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538 : 142)

$$S^2 = \frac{n \Sigma X^2 - (\Sigma X)^2}{n(n-1)}$$

เมื่อ	s^2	เป็นความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง
	ΣX	เป็นคะแนนรวมของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
	ΣX^2	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	n	เป็นจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

การทดสอบค่า t (t-test แบบ Dependent) โดยใช้สูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2538 : 165)

$$t = \frac{\Sigma D}{\sqrt{\frac{n \Sigma D^2 - (\Sigma D)^2}{(n-1)}}}$$

เมื่อ	D	แทน ผลต่างของคะแนนในแต่ละคู่
	n	แทน จำนวนคู่

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อความสะดวก และให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ดังนี้

n	หมายถึง	จำนวนข้อของแบบทดสอบ
p	หมายถึง	สัดส่วนของคนทำถูกในแต่ละข้อ
q	หมายถึง	สัดส่วนของคนทำผิดในแต่ละข้อ
S_t^2	หมายถึง	ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ
E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการที่จัดไว้ก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละจากการทำแบบฝึก
E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (พฤติกรรมที่เปลี่ยนในตัวผู้เรียนหลังการเรียน) คิดเป็นร้อยละ
ΣX	แทน	คะแนนรวมของผู้เรียนจากแบบฝึก
F	แทน	คะแนนรวมของการทดสอบหลังเรียน
N	แทน	จำนวนผู้เรียน
A	แทน	คะแนนเต็มของแบบฝึก
B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบ

ตอนที่ 1 การศึกษาความสามารถในการอ่านและความสามารถในการเขียนคำ
ควบกล้ำ ร ล ว ก่อนการใช้แบบฝึกทักษะข้อบกพร่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนบ้านวังตะเฒ่า ดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักเรียน
ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างก่อนการฝึก (Pre-test) จำนวน 15 คน

กิจกรรม	N	$\bar{X}$	S	S^2
การอ่าน	15	46.13	18.00	324.12
การเขียน	15	48.20	18.26	333.45

จากตาราง 1 พบว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว
มีค่าเท่ากับ 46.13 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 18.00 มีค่าความแปรปรวน 324.12 และ
พบว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเขียนมีค่าเท่ากับ 48.20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
18.26 และมีค่าความแปรปรวน 333.45 จะเห็นได้ว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่าน
และการเขียนใกล้เคียงกัน

ตอนที่ 2 การสำรวจข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว
ก่อนฝึก (Pre-test) จากกลุ่มตัวอย่างนักเรียน 15 คน

2.1 ข้อบกพร่องในการอ่านคำที่นักเรียนอ่านผิดคิดเป็นร้อยละจากมากไปน้อย
ดังแสดงตามตาราง 2 ถึงตาราง 12

ตาราง 2 คำที่นักเรียนอ่านผิดตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป

คำที่	คำ	ร้อยละ
1	รับประทาน	86.7
2	กล้วย	80.0

ตาราง 3 คำที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 73.3 ขึ้นไป

คำที่	คำ	ร้อยละ
1	เพลี่ย	73.3
2	ขรัว	73.3
3	เพริศ	73.3
4	แผล	73.3
5	ประโยชน์	73.3

ตาราง 4 คำที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 66.7

คำที่	คำ	ร้อยละ	คำที่	คำ	ร้อยละ
1	ปลิด	66.7	6	กระหาย	66.7
2	พร้อมเพรียง	66.7	7	ผลาญ	66.7
3	ประดุจ	66.7	8	พริก	66.7
4	ครีม	66.7	9	เพลง	66.7
5	ประกาศ	66.7	10	แพรว	66.7

ตาราง 5 คำที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 60.0

คำที่	คำ	ร้อยละ	คำที่	คำ	ร้อยละ
1	กรีกกรีน	60.0	9	พลาด	60.0
2	เขลา	60.0	10	เพี้ยน	60.0
3	เปรียบ	60.0	11	ขลัง	60.0
4	โคลน	60.0	12	กรวด	60.0
5	พลุกล้าน	60.0	13	ครอง	60.0
6	คลุก	60.0	14	สงเคราะห์	60.0
7	ปรากฏ	60.0	15	คราว	60.0
8	โหลก	60.0			

ตาราง 6 คำที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 53.3

คำที่	คำ	ร้อยละ	คำที่	คำ	ร้อยละ
1	คลอง	53.3	8	เปลือก	53.3
2	กล้วย	53.3	9	พระ	53.3
3	สงคราม	53.3	10	เตรียม	53.3
4	สงครามด์	53.3	11	โหลง	53.3
5	ครอบครัว	53.3	12	ไคร่	53.3
6	เพลอโพล	53.3	13	ครบ	53.3
7	ตรวจตรา	53.3			

ตาราง 7 คำที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 46.7

คำที่	คำ	ร้อยละ	คำที่	คำ	ร้อยละ
1	โปรง	46.7	10	ตรากตรา	46.7
2	สะพรั่ง	46.7	11	ควัก	46.7
3	เปลี่ยนแปลง	46.7	12	พรา	46.7
4	ปรับปรุง	46.7	13	ขรุขระ	46.7
5	กลิ้ง	46.7	14	กลาน	46.7
6	ไคร	46.7	15	เคล็ด	46.7
7	ปลอด	46.7	16	ปลาบปลื้ม	46.7
8	ขลุ่ย	46.7	17	ปลูก	46.7
9	ขวาน	46.7	18	คสองแคว	46.7

ตาราง 8 คำที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 40.0

คำที่	คำ	ร้อยละ	คำที่	คำ	ร้อยละ
1	ไขว้	40.0	11	ปลา	40.0
2	กล้า	40.0	12	กราย	40.0
3	ฉลาด	40.0	13	ปรบมือ	40.0
4	พลอย	40.0	14	กล่าว	40.0
5	กว้าง	40.0	15	กวาด	40.0
6	ผลัด	40.0	16	คว่ำ	40.0
7	กลับ	40.0	17	เปรมปรีดิ์	40.0
8	กลอน	40.0	18	โปรดปราน	40.0
9	ขว้าง	40.0	19	คลาย	40.0
10	ปราชญ์	4.00	20	พลาย	40.0

ตาราง 9 คำที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 33.3

คำที่	คำ	ร้อยละ	คำที่	คำ	ร้อยละ
1	ไตร่ตรอง	33.3	4	เกรง	33.3
2	ตรง	33.3	5	พราย	33.3
3	ขวัญ	33.3	6	แซวก	33.3

ตาราง 10 คำที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 26.7

คำที่	คำ	ร้อยละ	คำที่	คำ	ร้อยละ
1	แกว่ง	26.7	5	ความ	26.7
2	ขวาง	26.7	6	กราบ	26.7
3	กลาง	26.7	7	คว่ำ	26.7
4	กวัน	26.7			

ตาราง 11 คำที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 20.0

คำที่	คำ	ร้อยละ
1	กลาย	20.0
2	แขวน	20.0

ตาราง 12 คำที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 13.3

คำที่	คำ	ร้อยละ
1	ทองกวาว	13.3
2	ความ	13.3

2.2 ข้อบกพร่องในการเขียนคำที่นักเรียนเขียนผิดคิดเป็นร้อยละจากมากไปน้อย
 ดังแสดงตามตาราง 13 ถึงตาราง 26

ตาราง 13 คำที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 93.3

คำที่	คำ	ร้อยละ
1	เปรมปรีดิ์	93.3
2	ปราชญ์	93.3
3	เพริศ	93.3

ตาราง 14 คำที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 86.7

คำที่	คำ	ร้อยละ
1	ปลาบปลื้ม	86.7
2	แพรว	86.7
3	ผลาญ	86.7

ตาราง 15 ค่าที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 80.0

ค่าที่	ค่า	ร้อยละ
1	คว่ำ	80.0
2	โหลง	80.0
3	ศรีกรรณ	80.0

ตาราง 16 ค่าที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 73.3

ค่าที่	ค่า	ร้อยละ
1	โหลก	73.3
2	เพลอไฟล	73.3
3	ขรุขระ	73.3
4	สงกรานต์	73.3

ตาราง 17 คำที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 66.7

คำที่	คำ	ร้อยละ	คำที่	คำ	ร้อยละ
1	ไขว้	66.7	6	ประคอง	66.7
2	สะพรั่ง	66.7	7	ควัก	66.7
3	พลุกล้าน	66.7	8	ขริ้ว	66.7
4	โปรง	66.7	9	คดองแกล้ว	66.7
5	พรา	66.7	10	ครึม	66.7

ตาราง 18 คำที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 60.0

คำที่	คำ	ร้อยละ	คำที่	คำ	ร้อยละ
1	ขว่าง	60.0	5	เพ็ญ	60.0
2	ขลัง	60.0	6	ดราวดร่า	60.0
3	เบรียบ	60.0	7	ปลิด	60.0
4	สงเคราะห์	60.0			

ตาราง 19 คำที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 53.3

คำที่	คำ	ร้อยละ	คำที่	คำ	ร้อยละ
1	กราบ	53.3	6	คว่ำ	53.3
2	แกว่ง	53.3	7	ปรากฏ	53.3
3	พร้อมเพรียง	53.3	8	เคล็ด	53.3
4	โปรดปราน	53.3	9	ใคร่	53.3
5	เขลา	53.3	10	เปลี่ยนแปลง	53.3

ตาราง 20 คำที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 46.7

คำที่	คำ	ร้อยละ	คำที่	คำ	ร้อยละ
1	กลาย	46.7	6	พลาย	46.7
2	ขวาน	46.7	7	ขลุ่ย	46.7
3	ทองกวาว	46.7	8	พลาด	46.7
4	ครบ	46.7	9	ขลาด	46.7
5	ครอง	46.7	10	เกรง	46.7

ตาราง 21 คำที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 40.0

คำที่	คำ	ร้อยละ	คำที่	คำ	ร้อยละ
1	คว้น	40.0	5	กลอน	40.0
2	พลัด	40.0	6	ไตรตรอง	40.0
3	กรวด	40.0	7	ขวัญ	40.0
4	กลิ้ง	40.0	8	คล้าย	40.0

ตาราง 22 คำที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 33.3

คำที่	คำ	ร้อยละ	คำที่	คำ	ร้อยละ
1	คลอง	33.3	6	เพลิน	33.3
2	โคลน	33.3	7	แขวก	33.3
3	เตรียม	33.3	8	คราว	33.3
4	พราย	33.3	9	คลุก	33.3
5	ตรวจตรา	33.3			

ตาราง 23 คำที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 26.7

คำที่	คำ	ร้อยละ	คำที่	คำ	ร้อยละ
1	กวาด	26.7	11	ปลอด	26.7
2	กลาน	26.7	12	แขวน	26.7
3	สงคราม	26.7	13	กลาง	26.7
4	กล่าว	26.7	14	แผล	26.7
5	ปรับปรุง	26.7	15	กราบ	26.7
6	ขวาง	26.7	16	ประโยชน์	26.7

ตาราง 24 คำที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 20.0

คำที่	คำ	ร้อยละ
1	เปลือก	20.0
2	ปรบมือ	20.0
3	ความ	20.0
4	ใคร	20.0

ตาราง 25 คำที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 13.3

คำที่	คำ	ร้อยละ	คำที่	คำ	ร้อยละ
1	กลัว	13.3	7	ประกาศ	13.3
2	พลอย	13.3	8	รับประทาน	13.3
3	กว้าง	13.3	9	ความ	13.3
4	กลับ	13.3	10	เพลง	13.3
5	พริก	13.3	11	พระ	13.3
6	ครอบครั้ว	13.3			

ตาราง 26 คำที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 6.7

คำที่	คำ	ร้อยละ
1	กล้า	6.7
2	ตรง	6.7
3	กลัวย	6.7
4	กระพาย	6.7
5	ปลุก	6.7
6	ปลิด	6.7

ตอนที่ 3 การสำรวจข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว
หลังฝึก (Pos-test) จากกลุ่มตัวอย่างนักเรียน 15 คน

3.1 ข้อบกพร่องในการอ่านคำที่นักเรียนอ่านผิดคิดเป็นร้อยละจากมากไปน้อย
ดังแสดงตามตาราง 27 ถึงตาราง 35

ตาราง 27 คำที่นักเรียนอ่านผิดตั้งแต่ร้อยละ 50 ขึ้นไป

คำที่	คำ	ร้อยละ
1	รับประทาน	60.0
2	ขรัว	60.0
3	เพริศ	60.0

ตาราง 28 คำที่นักเรียนอ่านผิดตั้งแต่ร้อยละ 46.7

คำที่	คำ	ร้อยละ
1	พระ	46.7
2	กลัว	46.7

ตาราง 29 คำที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 40

คำที่	คำ	ร้อยละ	คำที่	คำ	ร้อยละ
1	กระหาย	40.0	5	สังเคราะห์	40.0
2	ครบ	40.0	6	ประโยชน์	40.0
3	กราย	40.0	7	พลาด	40.0
4	เพลง	40.0	8	เพลิน	40.0

ตาราง 30 คำที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 33.3

คำที่	คำ	ร้อยละ
1	พลาญ	33.3
2	พริก	33.3
3	กลับ	33.3
4	ตรง	33.3

ตาราง 31 คำที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 26.7

คำที่	คำ	ร้อยละ	คำที่	คำ	ร้อยละ
1	คราว	26.7	7	แพรว	26.7
2	เขลา	26.7	8	ครอง	26.7
3	ปรากฏ	26.7	9	ใคร่	26.7
4	คล้าย	26.7	10	พร้อมเพรียง	26.7
5	เปรียบ	26.7	11	กวาด	26.7
6	สะพรั่ง	26.7	12	โหลก	26.7

ตาราง 32 คำที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 20.0

คำที่	คำ	ร้อยละ	คำที่	คำ	ร้อยละ
1	กล่าว	20.0	9	โคลน	20.0
2	ปรบมือ	20.0	10	คว้น	20.0
3	ปลอด	20.0	11	ขว้าง	20.0
4	กราบ	20.0	12	คลุก	20.0
5	คลอง	20.0	13	คล่องแคล่ว	20.0
6	สงคราม	20.0	14	เบลีอก	20.0
7	ขลัง	20.0	15	เพ็ลย	20.0
8	พลัด	20.0			

ตาราง 33 คำที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 13.3

คำที่	คำ	ร้อยละ	คำที่	คำ	ร้อยละ
1	ตราครุฑ	13.3	12	ควาย	13.3
2	ปรับปรุง	13.3	13	แผล	13.3
3	ขวาน	13.3	14	เค็ล็ด	13.3
4	ปลูก	13.3	15	กลาน	13.3
5	พลุกล่น	13.3	16	ขรุขระ	13.3
6	กลาย	13.3	17	เตรียม	13.3
7	เปลือย	13.3	18	พรา	13.3
8	ปลาบปลื้ม	13.3	19	คว่ำ	13.3
9	ครอบครัว	13.3	20	กว้าง	13.3
10	กรวด	13.3	21	ปราชญ์	13.3
11	ขวัญ	13.3	22	สงกรานต์	13.3

ตาราง 34 คำที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 6.7

คำที่	คำ	ร้อยละ	คำที่	คำ	ร้อยละ
1	แซวก	6.7	8	ตรวจตรา	6.7
2	ขลาด	6.7	9	ความ	6.7
3	ไขว่	6.7	10	พราย	6.7
4	แกว่ง	6.7	11	เปรมปรีดิ์	6.7
5	คว่ำ	6.7	12	กลาง	6.7
6	ครื้น	6.7	13	โปรง	6.7
7	ไคร้ตรง	6.7			

ตาราง 35 คำที่นักเรียนอ่านไม่ผิดเลย

คำที่	คำ	ร้อยละ	คำที่	คำ	ร้อยละ
1	โปรดปราน	-	12	ขวาง	-
2	กล้า	-	13	เกรง	-
3	ใคร	-	14	ควัก	-
4	ประดุจ	-	15	แฉวน	-
5	ประกาศ	-	16	ปลิด	-
6	ปลา	-	17	ทองกวาว	-
7	พลาย	-	18	กลิ้ง	-
8	กลอน	-	19	ขลุ่ย	-
9	ศรีภครัน	-	20	โหลง	-
10	กล้วย	-	21	เปลี่ยนแปลง	-
11	พลอย	-			

3.2 ข้อบกพร่องในการเขียนคำที่นักเรียนเขียนผิด คิดเป็น ร้อยละจาก
มากไปน้อย ดังแสดงตามตาราง 36 ถึงตาราง 44

ตาราง 36 คำที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 66.7

คำที่	คำ	ร้อยละ
1	เพลอโพล	66.7
2	พลาญ	66.7

ตาราง 37 คำที่นักเรียนอ่านผิดร้อยละ 53.3

คำที่	คำ	ร้อยละ
1	ปราชญ์	53.3
2	เพริศ	53.3
3	ปลาบปลื้ม	53.3

ตาราง 38 ค่าที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 40.0

ค่าที่	ค่า	ร้อยละ	ค่าที่	ค่า	ร้อยละ
1	พลุกล้าน	40.0	5	เขลา	40.0
2	เปลี่ยนแปลง	40.0	6	ครึกครื้น	40.0
3	สะพรั่ง	40.0	7	ควัก	40.0
4	ขรุขระ	40.0			

ตาราง 39 ค่าที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 46.7

ค่าที่	ค่า	ร้อยละ
1	เบรมปรีดิ์	46.7
2	สงกรานต์	46.7
3	แพรว	46.7
4	คล้องแคล้ว	46.7
5	สงเคราะห์	46.7

ตาราง 40 คำที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 33.3

คำที่	คำ	ร้อยละ
1	เกรง	33.3
2	ขรุขระ	33.3
3	คล้าย	33.3
4	เปรียบ	33.3

ตาราง 41 คำที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 26.7

คำที่	คำ	ร้อยละ	คำที่	คำ	ร้อยละ
1	กลาย	26.7	9	คว่ำ	26.7
2	ครบ	26.7	10	ปรับปรุง	26.7
3	กรวด	26.7	11	โหลก	26.7
4	พร้อมเพรียง	26.7	12	โหลง	26.7
5	ขวัญ	26.7	13	ไขว่	26.7
6	ขลัง	26.7	14	ปลัด	26.7
7	ครึม	26.7	15	ปลอด	26.7
8	ไตร่ตรอง	26.7			26.7

ตาราง 42 คำที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 20.0

คำที่	คำ	ร้อยละ	คำที่	คำ	ร้อยละ
1	ตรวจตรา	20.0	7	พรา	20.0
2	ประดุจ	20.0	8	คว้น	20.0
3	โปรดปราน	20.0	9	แขวน	20.0
4	คราว	20.0	10	เพี้ย	20.0
5	กราบ	20.0	11	ขว้าง	20.0
6	ทองกวาว	20.0	12	คลุก	20.0

ตาราง 43 คำที่นักเรียนเขียนผิดร้อยละ 13.3

คำที่	คำ	ร้อยละ	คำที่	คำ	ร้อยละ
1	แขวก	13.3	8	แกว่ง	13.3
2	ประโยชน์	13.3	9	กลอน	13.3
3	ความ	13.3	10	ขลาด	13.3
4	ครอง	13.3	11	ไคร่	13.3
5	กล่าว	13.3	12	ปรากฏ	13.3
6	กลิ้ง	13.3	13	พราย	13.3
7	ดรากรตรา	13.3			

ตาราง 44 คำที่นักเรียนเขียนไม่ผิด

คำที่	คำ	ร้อยละ	คำที่	คำ	ร้อยละ
1	ปลูก	-	14	กลาง	-
2	คลอง	-	15	คลาน	-
3	รับประทาน	-	16	เคส็ด	-
4	กระหาย	-	17	แผล	-
5	เปลือก	-	18	กล้า	-
6	กล้วย	-	19	ใคร	-
7	พริก	-	20	เพลง	-
8	ขวาน	-	21	พระ	-
9	กล้วย	-	22	สงคราม	-
10	บร้ง	-	23	กลับ	-
11	คว่ำ	-	24	ตรง	-
12	พลาต	-	25	ประกาศ	-
13	ปลา	-			

ตอนที่ 4 หาประสิทธิภาพของแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียน
คำควบกล้ำ ร ล ว

4.1 หาประสิทธิภาพของแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่าน

ตาราง 45 ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่าน

กิจกรรม	การประเมินผลท้ายแบบฝึก E_1	การประเมินผลหลังการฝึก E_2
การอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว	86.40	82.40

จากตาราง 45 พบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านคำควบกล้ำ
ร ล ว จากคะแนนการประเมินท้ายแบบฝึก (E_1) และคะแนนที่ได้จากการประเมินหลังการฝึก
(E_2) มีค่า = $86.40/82.40$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 แสดงว่า แบบฝึกแก้ไข
ข้อบกพร่องในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว มีประสิทธิภาพสูงเพียงพอที่จะนำไปใช้ได้

4.2 หาประสิทธิภาพของแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียน

ตาราง 46 ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียน

กิจกรรม	การประเมินผลท้ายแบบฝึก E_1	การประเมินผลหลังการฝึก E_2
การเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว	84.60	81.13

จากตาราง 46 พบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว จากคะแนนการประเมินท้ายแบบฝึก (E_1) และคะแนนที่ได้จากการประเมินหลังการฝึก (E_2) มีค่า = $84.60/81.13$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ $80/80$ แสดงว่า แบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว มีประสิทธิภาพสูงเพียงพอที่จะนำไปใช้ได้

ตอนที่ 5 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว
ก่อนฝึกและหลังฝึก

5.1 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน

ตาราง 47 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำระหว่างหลังการฝึก
กับก่อนการฝึก

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	D	t
ก่อนการฝึก	15	46.13	36.27	9.05**
หลังการฝึก	15	82.40		

$$t (.01, 14) = 2.624$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 47 แสดงว่า ความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียน
หลังการฝึกสูงกว่าก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

5.2 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียน

ตาราง 48 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนค่าความกล้าระหว่างหลังการฝึก
กับก่อนการฝึก

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	D	t
ก่อนการฝึก	15	48.20	32.93	12.15**
หลังการฝึก	15	81.13		

$$t (.01, 14) = 2.624 \quad ** \text{ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ } .01$$

จากตาราง 48 แสดงว่า ความสามารถในการเขียนค่าความกล้า ร ล ว ของนักเรียน
หลังการฝึกกับก่อนการฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยหลังการฝึกสูงกว่า
ก่อนการฝึก

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. ศึกษาความสามารถในการอ่านและความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ก่อนการraiseแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านวังตะเฒ่า
2. สรุวจข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านวังตะเฒ่า
3. สร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึก เพื่อใช้ในการแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่าน การเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้ภาษาไทยอีสานเป็นภาษาถิ่น
4. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านวังตะเฒ่า ก่อนและหลังการraiseแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่อง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยอีสานเป็นภาษาถิ่นที่กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 โรงเรียนบ้านวังตะเฒ่า สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอหนองบัวระเหว จังหวัดชัยภูมิ ซึ่งสุ่มจากนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการอ่านคำควบกล้ำมา จำนวน 15 คน และนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการเขียนมาจำนวน 15 คน รวมเป็นนักเรียนทั้งสิ้น 30 คน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ประกอบด้วย
 - 2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านมีลักษณะเป็นข้อความสั้น ๆ ซึ่งประกอบด้วย ข้อความที่เป็นร้อยแก้ว และร้อยกรอง โดยเป็นข้อความที่ประกอบด้วยคำควบกล้ำ ร ล ว เพื่อวัดความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว

2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกันกับแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน โดยนักควบคุมกล้าที่ประกอบอยู่ในข้อความที่อ่านมาให้นักเรียนเขียนตามคำบอก โดยผู้วิจัยเป็นผู้อ่านเอง

2.3 แบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว 10 แบบฝึก

2.4 แบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว 10 แบบฝึก

2.5 แบบบันทึกผลการให้คะแนนความสามารถในการอ่าน และการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว

2.6 เครื่องบันทึกเสียงการอ่าน

3. วิธีดำเนินการทดลอง

การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล กระทำในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 โดยได้ดำเนินการดังนี้

3.1 ทดสอบการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว โดยผู้วิจัยนำคำควบกล้ำในแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน มาให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้ภาษาไทยอีสานเป็นภาษาถิ่น ของโรงเรียนบ้านวังตะเฆ่ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอหนองบัวระเหว จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 70 คน เขียนตามคำบอกครั้งละ 20 คำ

3.2 ทดสอบการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านมาให้นักเรียนอ่านเป็นรายบุคคล โดยจัดที่นั่งสอบนอกห้องเรียน เพื่อหลีกเลี่ยงการรบกวนการเรียนการสอนของนักเรียนทั้งชั้น ใช้วิธีบันทึกเสียงการอ่านของนักเรียนทุกคน

3.3 เมื่อแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ไปทดสอบความสามารถกับนักเรียน 2 ห้องเรียน จำนวน 70 คนแล้ว ได้ประชากรนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว จำนวน 67 คน และประชากรนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว จำนวน 68 คน ผู้วิจัยนำรายชื่อนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการอ่าน การเขียน มาทำการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) มากุ่มละ 15 คน จำนวน 2 กลุ่ม รวมเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 30 คน

3.4 การทดลองเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว มาฝึกกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งแบบฝึกนี้ได้ผ่านการทดสอบประสิทธิภาพมาแล้ว โดยผู้วิจัยนำแบบฝึกแก้ไข ข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียน จำนวน 20 แบบฝึก เสนอต่อประธานกรรมการควบคุม ปรินญาณพนธ์ และผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพิจารณาภาษา ความเหมาะสม แล้วปรับปรุงแก้ไข จึงนำแบบฝึก ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านวังกะทะ ที่มีข้อบกพร่องในการอ่าน และการเขียน ประเภทละ 1 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข จึงนำไปทดลองครั้งที่ 2 กับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านวังกะทะที่มีข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ โดยสุ่มมาประเภทละ 5 คน นำแบบฝึกมาให้ฝึก แล้วทดสอบซ้ำด้วยแบบทดสอบเดิม นำผลการทดสอบ มาพิจารณาเกณฑ์ 80/80

หลังจากทดลองหาคุณภาพของแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่าน และเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ผู้วิจัยนำข้อคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ไปปรับปรุงแบบฝึก เสนอต่อประธานและกรรมการ ควบคุมปรินญาณพนธ์ เพื่อให้ได้ข้อเสนอนำมาปรับปรุงแบบฝึกให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพื่อนำไปทดลอง ภาคสนาม

ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เวลาสอนในชั่วโมงสอนซ่อมเสริมโดยใช้เวลาวันละ 2 คาบ เป็นเวลา 5 สัปดาห์ รวม 40 คาบ ตั้งแต่วันจันทร์ - วันศุกร์ เวลา 15.00 - 15.40 น. (ยกเว้นวันที่เรียนลูกเสือ-ยุวกาชาด) ผู้วิจัยดำเนินการฝึกทั้ง 20 แบบฝึก หลังจากฝึกครบทุกแบบฝึก แล้ว ได้ นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ไปทดสอบกับ กลุ่มตัวอย่างและบันทึกคะแนนหลังการฝึก

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว ก่อนการใช้แบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านวังตะเฆ่ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 46.3 และความสามารถใน การเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ก่อนการใช้แบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 48.20

จากการประเมินผลประสิทธิภาพของแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ได้ตั้งเกณฑ์ไว้ 80/80 พบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว จากคะแนนการประเมินผลท้ายแบบฝึก (E_1) และคะแนนที่ได้จากการประเมินผลหลังการฝึก (E_2) สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 คือ 86.40/82.40 แสดงว่า แบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว มีประสิทธิภาพสูงเพียงพอที่จะนำไปใช้ได้

จากการประเมินผลประสิทธิภาพของแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว พบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนคำควบกล้ำ จากคะแนนการประเมินผลท้ายแบบฝึก (E_1) และคะแนนที่ได้จากการประเมินผลหลังการฝึก (E_2) สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 คือ 84.60/81.13 แสดงว่า แบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว มีประสิทธิภาพสูงเพียงพอที่จะนำไปใช้ได้

ความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนหลังการฝึกสูงกว่าก่อนการฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

ความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนหลังการฝึกสูงกว่าก่อนการฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

อภิปรายผล

1. จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า นอกจากนักเรียนอ่านคำควบกล้ำไม่ชัดเจนแล้วยังมีนักเรียนที่อ่านหนังสือไม่คล่องอีก และหลังจากที่ได้ทำการฝึกอ่านและเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว แล้ว ปรากฏว่านักเรียนมีความสามารถในการอ่านและเขียนดีขึ้นทั้งการออกเสียงควบกล้ำ และคำที่มี ร เป็นพยัญชนะต้น ซึ่งทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเหตุผลดังนี้

1.1 นักเรียนได้รับการฝึกอ่าน และเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว อย่างสม่ำเสมอและ ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมทำให้สนุกสนานไม่เบื่อหน่าย มีความสนใจที่จะฝึกยิ่ง ๆ ขึ้น ทั้งนี้เป็นไปตามกฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise)

1.2 นักเรียนได้รับการฝึกอ่านและการเขียนโดยใช้กิจกรรมและสื่อการสอนโดยเฉพาะ เครื่องบันทึกเสียง บัตรภาพ บัตรความหมาย ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้คำและความหมายของคำนั้นไปในตัว

ซึ่งผู้วิจัยได้สอดแทรกภาพและเกมต่าง ๆ ไว้ในแบบฝึก ในช่วงแรกนักเรียนยังไม่ค่อยกล้าแสดงออกและไม่ค่อยกล้าร่วมกิจกรรม ผู้วิจัยต้องทำความคุ้นเคย และหากิจกรรมที่สนุกสนานสร้างความเป็นกันเอง นอกเหนือจากที่มีในแบบฝึกหลังจากที่นักเรียนปรับตัวได้ดีแล้ว นักเรียนเริ่มมีความสุขสนุกสนานและกระตือรือร้นที่จะร่วมกิจกรรมในการฝึกแก้ไขข้อบกพร่อง ที่นักเรียนสนุกสนานมากก็คือ มีการบันทึกเสียงของนักเรียนเวลาฝึกออกเสียงควบกล้ำ และในช่วงการเรียนวิชาอื่น นักเรียนยังสนุกที่จะจับผิดครูและเพื่อนในชั้นเรียนว่าใครออกเสียงผิดบ้าง และนำมาพูดคุยกับผู้วิจัยทั้งในและนอกชั่วโมงการฝึก ซึ่งผู้วิจัยมีความยินดีที่นักเรียนมีทัศนคติที่ดีในการใช้ภาษา สำหรับนักเรียนที่ทานแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนได้สนุกสนานกับเกมและรูปภาพในแบบฝึก จะเป็นผลให้นักเรียนชอบทานแบบฝึก เมื่อทฤษฎีนักเรียนได้ทานแบบฝึกมากจะมีทักษะในการเขียนคำได้ถูกต้องมากกว่าก่อนได้รับการฝึก ซึ่งเป็นไปตามของธอร์นไดค์ (Thorndike) ในเรื่องกฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise)

2. ประสิทธิภาพของแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว จากคะแนนการประเมินผลท้ายแบบฝึก (E_1) และคะแนนที่ได้จากการประเมินผลหลังการฝึก (E_2) สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 คือ 86.40/82.40 แสดงว่า แบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว มีประสิทธิภาพสูงเพียงพอที่จะนำไปใช้ในการแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีภาษาอีสานเป็นภาษาถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศรีประภา บาลสุทธิ ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบฝึกการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทดลองใช้กับนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ปรากฏว่า นักเรียนสามารถอ่านคำที่ใช้อักษรควบกล้ำได้ถูกต้องมากขึ้น หลังจากการฝึกแล้ว (ศรีประภา บาลสุทธิ. 2523 : 44)

นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อัญชัน อินคำ ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกซ่อมเสริมนักเรียนชาวเขาเผ่าแม้ว ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีปัญหาด้านการออกเสียงตัวสะกดไม่ชัดเจน ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดจากคะแนนประเมินท้ายแบบฝึก (E_1) และคะแนนที่ได้จากการประเมินผลหลังการฝึก (E_2) สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 คือ 98.83/89.00 แสดงว่า แบบฝึกซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดมีประสิทธิภาพสูงเพียงพอที่จะนำไปใช้ได้ (อัญชัน อินคำ. 2536 : 88)

นอกจากนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พรณธิภา อ่อนแสง ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นไทยลาว ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอน โดยใช้นแบบฝึกเสริมทักษะกระบวนการ คิดอย่างมีระบบกับกลุ่มที่ได้รับการสอน โดยใช้นแบบฝึกทั่วไป ผลการวิจัยพบว่า ภายหลังจากการใช้นแบบฝึก ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว สูงขึ้นกว่าการใช้นแบบฝึกทั่วไป (พรณธิภา อ่อนแสง. 2532 : 88) และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุภารัตน์ เอกวานิช ได้ทำการวิจัยเรื่องการสร้างแบบฝึกการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว จำนวน 21 แบบฝึก เมื่อนำมาใช้กับนักเรียนแล้วทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำที่ใช้ อักษร ร ล ว ควบกล้ำเพิ่มขึ้น (สุภารัตน์ เอกวานิช. 2519 : 25)

ประสิทธิภาพของแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว จากคะแนน การประเมินผลท้ายแบบฝึก (E_1) และคะแนนที่ได้จากการประเมินผลหลังการฝึก (E_2) สูงกว่า เกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 คือ 84.60/81.13 แสดงว่า แบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว มีประสิทธิภาพสูงเพียงพอที่จะนำมาใช้ในการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนคำควบกล้ำของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีภาษาอีสานเป็นภาษาถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ยุพา ยัมพงษ์ ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบฝึกหัดการเขียนคำที่ใช้อักษรควบกล้ำ ร ล ว สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า หลังจากการทำแบบฝึกหัดนักเรียนสามารถเขียนคำที่ใช้อักษรควบกล้ำได้ถูกต้องมากขึ้น (ยุพา ยัมพงษ์. 2522 : 42) นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับแนวความคิดของวิชัย เพ็ชรเรือง ที่ว่า ครูที่สอนในโรงเรียนที่ได้พูดภาษาถิ่น ครูจำเป็นต้องมีเครื่องมือในการสอนซ่อมเสริมที่มีลักษณะเฉพาะเพื่อช่วยแบ่งเบาภาระในการสอนของครูและเหมาะสมกับเด็กที่พูดภาษาถิ่น ซึ่งเครื่องมือ นั้น ได้แก่ วิธีการสอนและการใช้นแบบฝึก ในลักษณะต่าง ๆ (วิชัย เพ็ชรเรือง. 2531 : 4)

3. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนที่ใช้ภาษาอีสานเป็นภาษาถิ่น ก่อนฝึกและหลังฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ผลการวิจัยพบว่า หลังการฝึกโดยใช้นแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องการอ่าน และการเขียนคำควบกล้ำ นักเรียนมีความสามารถสูงกว่าก่อนการใช้นแบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยได้ใช้แบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว โดยเริ่มจากการรันทักเรียนฝึกฟังเสียงคำที่ออกเสียงเหมือนกัน และฝึกฟังเสียงคำที่ออกเสียงแตกต่างกันได้คล่องแคล่ว แล้วผู้วิจัยได้เริ่มฝึกออกเสียงอย่างเป็นระบบ ส่วนแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว นั้น ใช้กิจกรรมและสื่อการสอน โดยเฉพาะสื่อการสอนประเภทรูปภาพ ท้าให้นักเรียนสนใจและสนุกสนาน จึงส่งผลให้การแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ประสบความสำเร็จและสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วิไลวรรณ วิเศษน้อย ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องแบบฝึกการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบกล้ำ ร ล ว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า หลังการใช้แบบฝึกการอ่านและการเขียนคำที่ใช้อักษรควบกล้ำ แล้วนักเรียนมีความสามารถในการอ่านและการเขียนคำที่ใช้อักษรควบกล้ำได้ดีขึ้น (วิไลวรรณ วิเศษน้อย. 2522 : 50) นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ รูปทอง ปราบพาล ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบฝึกการอ่านและเขียนคำที่มีพยัญชนะออกเสียง ฉ,ช และ ส,ซ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า การสร้างแบบฝึกแก้ไขปัญหาการอ่านและเขียนคำสามารถนำไปใช้ฝึกได้อย่างมีประสิทธิภาพ นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงและเขียนคำได้ถูกต้องสูงขึ้น หลังจากการใช้แบบฝึก (รูปทอง ปราบพาล. 2525 : บทคัดย่อ)

นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ประเสริฐ เขยจิต ได้ศึกษาและสร้างแบบฝึกการอ่านและการเขียนคำที่ใช้อักษร ร ล ว สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านและเขียนคำควบ ร ล และ ว ก่อนฝึกและหลังฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า หลังการฝึกแล้วนักเรียนมีความสามารถในการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบเพิ่ม (ประเสริฐ เขยจิต. 2518 : 113 - 114)

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอแนวคิด ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ในการเรียนการสอน และการวิจัยครั้งต่อไปดังนี้

1. ครูผู้สอนภาษาไทย ควรศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างจริงจัง โดยเฉพาะโรงเรียนที่มีนักเรียนพูดภาษาถิ่น ทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน เมื่อพบปัญหาแล้วไม่ควรละเลย ควรศึกษาวิธีแก้ปัญหาค้นหาให้ตรงจุด ไม่ว่าจะเป็นการฟัง พูด อ่านและเขียน ศึกษาขั้นตอนและเทคนิคในการแก้ปัญหา เพื่อนำไปใช้ให้เหมาะสมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยในแต่ละท้องถิ่น ควรมีกิจกรรมหลาย ๆ อย่าง เพื่อให้นักเรียนจะได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม กิจกรรมควรสร้างความสนใจ สนุกสนาน เพื่อให้นักเรียนจะได้มีแรงจูงใจที่จะเรียนไม่เกิดความเบื่อหน่าย

2. แบบฝึกต้องแก้ไขปัญหาค้นหาได้ตรงประเด็น สอดคล้องกับความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคล ควรเป็นแบบฝึกที่สร้างความสนใจเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก เหมาะสมกับวัยของผู้เรียนและสิ่งที่สำคัญที่สุด คือ แบบฝึกหนึ่ง ๆ ควรจะลึกเพื่อแก้ปัญหาเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพียงเรื่องเดียว ควรใช้เวลาฝึกประมาณ 30 - 50 นาที

3. ครูทุกคนไม่เฉพาะครูภาษาไทย ควรเป็นตัวอย่างที่ดีในการใช้ภาษาที่ถูกต้อง เพื่อให้ นักเรียนเห็นเป็นแบบอย่างที่ดี และปลูกฝังการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ครูผู้สอนควรใช้ภาษาถิ่นกับนักเรียนเท่าที่จำเป็นเท่านั้น ในชั้นอนุบาล และชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นขั้นที่นักเรียนกำลังปรับตัว เรื่องการใช้ภาษาระหว่างภาษาถิ่นกับภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอน หรือที่เรียกว่าภาษาไทยกลาง ครูควรใช้ภาษาถิ่นกับนักเรียนชั่วระยะหนึ่ง และเมื่อนักเรียนสามารถปรับตัวได้แล้ว ครูควรจะใช้ภาษาไทยกลางกับนักเรียน เพื่อให้นักเรียนซึ่งอยู่ในวัยที่กำลังเลียนแบบ ได้เคยชินกับการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

1. ควรมีการวิจัยสร้างแบบฝึกแก้ไขปัญหภาษาไทย ทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะพื้นที่ที่มีปัญหาในการใช้ภาษาถิ่น

2. เนื่องจากปัญหาการอ่านและเขียนคำควบกล้ำมีอยู่ทุกระดับชั้น และทุกท้องถิ่น จึงควรสร้างแบบฝึกในเรื่องเดียวกันนี้ทุกระดับชั้นทุกท้องถิ่น

บรรณาการ

บรรณานุกรม

- กรรณิการ์ พวงเกษม. ปัญหาและกลวิธีการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา.
กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2535.
- ก่อ สวัสดิพิพาณิชย์. การสอนอ่านในชั้นประถม. โรงพิมพ์การศาสนา, 2509.
- คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. รายงานการสัมมนาภาษาไทย เรื่อง วิธีที่จะช่วยให้นักเรียนพูดและเขียนได้ดีถูกต้อง 97 : 11 ; มิถุนายน 2509.
- จรัสศรี กิจบุญต่อนันต์. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน การเขียนคำและทัศนคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดขอนแก่นที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนแบบปกติ. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อัดสำเนา.
- จุฬามาศ สุวรรณนคร. "การอ่านเป็น," สามัญศึกษา. 12 : 27 - 30 ; ธันวาคม 2519.
- จรัสรัตน์ ทองพานิชย์. การสร้างแบบฝึกแก้ไขการออกเสียงภาษาไทยที่เป็นปัญหา สำหรับนักเรียนที่พูดภาษาพวน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดบ้านทราย สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538. อัดสำเนา.
- จวีลิกษณ์ บุญยะกาญจน์. จิตวิทยาการอ่าน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2525.
- ชลธิชา กลัดอยู่ และคนอื่น ๆ. การใช้ภาษา. พระนคร : เคล็ดไทย, 2517.
- ชวาล แพร่ตฤณ. เทคนิคการวัดผล. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2507.
- ชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. บันทึกการเสด็จพระราชดำเนินพระราชทานกระแสพระราชดำริ เรื่อง ปัญหาการใช้ภาษาไทย. 2505.
- ฉรงค์ ปานทอง. การสร้างหนังสือสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2526.
- ทัศนา ชานีวรรณ และคนอื่น ๆ. วิธีสอนวิชาทักษะ (ภาษาไทย). ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ กลุ่มวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ม.บ.บ.
- ทัศนีย์ สุภเมธี. วิธีสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ธนาคารพิมพ์, 2527.
- นันทนา รณเกียรติ. สัทศาสตร์เบื้องต้นและการบันทึกเสียงในภาษา. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529.

- นิตยา ฤทธิ์โยธิน. "ท้าวอย่างไรจึงจะสอนให้เด็กสะกดคำได้ดี," ประชาศึกษา. 7 : 402 - 411 ; กุมภาพันธ์ 2507.
- นิภา ขวณะพานิช. การสร้างแบบฝึกหัดภาษาไทยเรื่อง "สระเสียงยาว" สำหรับชั้นประถมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518. อัดสำเนา.
- บันลือ พดกษะวัน. การประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2525.
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ. ภาษาไทย - วิชาที่ถูกลืม. โรงพิมพ์ดวงดีการพิมพ์ กรุงเทพมหานคร, 2520.
- ประจักษ์ ประสานผ้า. "ภาษาไทย ภาษาของคนไทย," มิตรครู. 34(14) : 33 ปักษ์แรก ; สิงหาคม 2535.
- ประเทิน มหาจันทร์. การสอนอ่านเบื้องต้น. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน, 2523.
- ประภาศรี สีหอำไพ. วิธีการสอนภาษาระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ วัฒนาพานิช, 2524.
- ประยุทธ์ วัชรประดิษฐ์. วิธีสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ : นครสวรรค์แสงศิลป์การพิมพ์, 2516.
- ประสงค์ ราชณสุข และคนอื่น ๆ. รายงานการวิจัยการศึกษาปัญหาและวิธีการแก้ไขปัญห การพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.
- . รายงานการวิจัยการศึกษาผลการทดลองใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาไทยแก่เด็ก ชาวเขา. ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532.
- . ภาษาไทย 1 หน่วย 13 ครูกับภาษาถิ่น. พิมพ์ครั้งที่ 1. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2526.
- ประเสริฐ เขยชิด. แบบฝึกการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบ "ร" และ "ล" สำหรับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2518. อัดสำเนา.

- ปราณี กุลละวณิช และคนอื่น ๆ. ภาษาทัศนาว. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- ปราณี เชียงทอง. วรรณกรรมสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2526.
- เปลื้อง ณ นคร. "ชุมนุมทางภาษา ภาษาไทยปีที่แล้วมา," วิทยาสาร. 9 : 29(1) : 2521.
- พะอบ โปษะกฤษณะ. ลักษณะของภาษาไทย. กรุงเทพฯ : พิมพ์ที่กระพัฒนา 2522.
- มุสดี ภูอินทร์. เอกสารการสอนชุดวิชาการสอนกลุ่มทักษะ 1 (ภาษาไทย). มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมาธิราช บริษัทประชาชน จำกัด (การพิมพ์), 2526.
- พยุง ญาณโกมุท. "ข้อคิดในการสอนภาษาไทยว่าด้วยการพูด หรือการอ่านออกเสียงอักษรควบ,"
ประชาศึกษา. 18(1) : 624 - 628 ; มิถุนายน 2510.
- พรทิพย์ สิมธน. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการอ่านโดยโครงสร้างระดับยอดกับการสอน
อ่านตามวิธีสอนในคู่มือครู. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. อัดสำเนา.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์เจริญผล, 2538.
- พรณิภา อ่อนแสง. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ของ
นักเรียนที่พูดภาษาไทยถิ่นลาวในระดัชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอน
โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะกระบวนการคิดอย่างมีระบบกับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึก
ทั่วไป. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2532. อัดสำเนา.
- ทวนศรี อัมประไพ. การศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทยและการสร้างแบบฝึก
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527. อัดสำเนา.
- เพ็ญนจ สุภิกิตย์. ปัญหาการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพ
มหานคร เขตปทุมวัน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2526. อัดสำเนา.

- ไพฑูรย์ ธรรมแสง. คำบรรยายวิชาชุดक्रमมัธยมศึกษาชุดภาษาไทย สาขาวิธีสอน ครูสาร
เขตการศึกษา 9. 3 : 23 - 24 ; พุทธศักราช 2519.
- ภาสนีย์ รักษาพรหมณ์. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำศัพท์ และการอ่านจับใจความ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2524. อัดสำเนา.
- ยง อิงคเวทย์. "การสอนแจกลูกและสะกดคำในชั้นประถมศึกษาตอนต้น," ศูนย์ศึกษา.
11 : 35 - 44 ; พุทธศักราช 2508.
- ยุพา อัมพวงษ์. การสร้างแบบฝึกการเขียนคำที่ใช้อักษร "ร" "ล" "ว" สำหรับประถมศึกษา
ปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522.
อัดสำเนา.
- รองรัตน์ อิศรภักดี และเทือก กุสุมา ณ อยุธยา. วิธีสอนภาษาไทยชั้นมัธยม ตำราวิชาครู
มัธยมศึกษาของครูสมาภาษาไทย ตอนที่ 1. กรุงเทพฯ : องค์การค้าคุรุสภา, 2526.
- รัชนี ศรีไพรวรรณ. การสอนกลุ่มทักษะ 1. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2528.
- _____. "แบบฝึกหัดทักษะวิชาภาษาไทยสำหรับเด็กแรกเรียน "ใน คู่มือครูแนวความคิด
และพรรณนาบางประการเกี่ยวกับกลยุทธ์การสอนเด็กเริ่มเรียนที่พูดสองภาษา.
นครราชสีมา : สำนักงานศึกษาธิการเขต 11, 2527.
- รัญจวน อินทรกำแหง. "ภาษาวิเคราะห์," การอ่านและการพิจารณาหนังสือ. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2519.
- รัตนกร สายแก้ว. ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เข้าร่วม
กิจกรรมส่งเสริมการอ่านของห้องสมุด. ปรินุณานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- รัชนี บุญอุษสิทธิ์. การสร้างหนังสือสำหรับเด็ก เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลอุดมวิทยา จ.ปทุมธานี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523. อัดสำเนา.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. เทคนิควิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ :
สุวีริยาสาส์น, 2538.

- วรรณ แก้วแพร่. คู่มือการสอนเขียนชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2526.
- วรรณพร ภิรมย์รัตน์. "ความรู้บางประการเกี่ยวกับการอ่านออกเสียง," จุลสารการประถมศึกษา. กองการประถมศึกษา กรมสามัญศึกษา 22 : 1 - 3 ; มิถุนายน 2522.
- วันเพ็ญ สุภิกิตย์. การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวกับวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อัดสำเนา.
- วาสนา เกตุภาค. การอ่าน. คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน, 2521.
- วิจิตรรา แสงพลสิทธิ์ และคนอื่น ๆ. การใช้ภาษาไทย (ไทย 101). กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2522.
- วิชัย เพ็ชรเรือง. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พูดภาษาถิ่น ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมกับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไปของโรงเรียนสุนทรวัฒนา สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.
- วิชาการ, กรม. หนังสือเรียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เล่ม 1,2. โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2538.
- . หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2534.
- วิฑูร โสภวงศ์. การสอนกลุ่มทักษะภาษาไทย หน่วย 12 การสอนภาษาไทยแก่นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2527.
- วิไลวรรณ วิเศษน้อย. แบบฝึกการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบกล้ำ ร ล และ ว สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนราชินีสุทธารณี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522. อัดสำเนา.
- ศรีประภา ปาลสุทธิ. การสร้างแบบฝึกการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523. อัดสำเนา.

ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม. การสอนเพื่อบรรดิการ. อักษรบัณฑิต 2520.

ศรีสุนทรโวหาร, พระยา. นิติสารสาธก. พระนคร : คลังวิทยา, 2504.

ศศิธร สุทธิแพทย์. แบบฝึกหัดสำหรับสอนเรื่องวลีในภาษาไทยระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา.

วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517. อัดสำเนา.

ศึกษาธิการ, กระทรวง. หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533).

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2532.

สนั่น ปัทมะทิน. "ภาษาไทยในอนาคต," ราชบัณฑิตยสถาน. 14(4) : 11 ; กรกฎาคม - กันยายน 2532.

สนิท สัตยภาส. การสร้างแบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมนักเรียนชาวเขาระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีปัญหาการออกเสียงตัวสะกดไม่ชัดเจน. รายงานการวิจัยวิทยาลัยครูเชียงใหม่ สหวิทยาลัยล้านนา, 2531.

สมจิตต์ ธนาคุณ. การศึกษาความก้าวหน้าในการอ่านออกเสียงการผันวรรณยุกต์หลังการสอนซ่อมเสริม โดยใช้แบบฝึกของนักเรียนที่พูดภาษาเขมร ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดสุรินทร์.

สมชัย ชาญกุล. การสร้างแบบฝึกหัดการอ่านออกเสียงคำสะกดด้วยแม่ "กก" "กค" และ "กข" สำหรับนักเรียนที่พูดภาษามลายู ระดับประถมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดยะลา.

วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526. อัดสำเนา.

สมบัติ มหารศ. เอกสารประกอบการบรรยายวิชาประถม 322 การสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521. อัดสำเนา.

สมบัติ ตัญจรัยรัตน์. การสร้างแบบฝึกความพร้อมในการเรียนอ่านสำหรับเด็กที่พูดภาษาถิ่นในจังหวัดขอนแก่น. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัดสำเนา.

สะอาด บุญยงค์. การเน้นอัตราเร็วในการอ่านเพื่อจับใจความวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง. ปรินญาณินพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527. อัดสำเนา.

สุรชัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย. ภาษาไทย 5 การอ่าน หน่วยที่ 1 - 5. กรุงเทพฯ : บริษัทประชาชน, 2527.

_____. เอกสารการสอนชุดวิชาการสอนกลุ่มทักษะ (ภาษาไทย). หน่วยที่ 1 - 8 , พิมพ์ครั้งที่ 4. มหาวิทยาลัยสุรชัยธรรมมาธิราช, 2529.

สุจริต เพียรชอบ. ภาษาไทย 1 หน่วย 12. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุรชัยธรรมมาธิราช, 2526.

_____. วิธีสอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : แผนกวิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

สุจินต์ ศิริกันต์. "การพัฒนารูปแบบการสอนอ่านออกเสียงและการสอนเขียนวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5," มติครู. 20(2) : 60 - 61 : ตุลาคม 2538.

สุดารัตน์ เอกวานิช. การสร้างแบบฝึกการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำ สำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520. อัดสำเนา.

สุนันท์ จงชนสารสมบัติ. การศึกษาคำที่สะกดยากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525. อัดสำเนา.

สุนันทา ทองซอน. การใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาเขมรและนักเรียนที่พูดภาษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดสุรินทร์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัดสำเนา.

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. เอกสารประกอบการสอนวิชา กศ. ภท. 525 ปัญหาการสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.

สุนันทา โรสรัจจ์. การสำรวจความสามารถทางการเขียน สะกดการันต์ การศึกษาหามูลเหตุแห่งการเขียนผิดและแนวทางในการแก้ไขปัญหาเรื่องการเขียนสะกดการันต์ผิดของนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อัดสำเนา.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. ภาษาไทย 5. มหาวิทยาลัยสุรชัยธรรมมาธิราช. 2527. อัดสำเนา.

- สุรศักดิ์ กาญจนการุญ. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน การเขียน และความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาแม่ที่ได้รับ การสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีสอนแบบปกติในวิชาภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อุดสาเนา.
- สุวิมล ตันปิติ. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถและความสนใจในการอ่านออกเสียงคำที่มี ร ล ว ควบกล้ำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้จากการฝึกทักษะโดยใช้เกม และการฝึกทักษะโดยใช้กิจกรรมในคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. อุดสาเนา.
- เสริมศรี หอทิมาวรกุล. เอกสารการสอนชุดวิชาการสอนกลุ่มทักษะ 1 (ภาษาไทย). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช : บริษัทประชาชน จำกัด, (การพิมพ์) 2526.
- เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต. หน่วยการเรียนรู้การสอน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ อุดสาหกรรมและวิทยาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าฯ พระนครเหนือ, 2526.
- สว สุธงษิทธิ. "ครูภาษาไทยดีเด่นฝากความคิดท้ออย่างไรภาษาแม่ไว้บ้าง," ไทยรัฐ. 17 พฤศจิกายน 2533.
- หทัย ดันหยง. การผลิตหนังสือสำหรับเด็ก. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, 2525.
- อนันต์ ทิพย์รัตน์. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับการเขียนคำควบกล้ำ ของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515. อุดสาเนา.
- อรพรรณ พรสีมา. เอกสารประกอบการสอนวิชาเทคโนโลยี 437 บท เรียนด้วยตนเอง. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน, 2530.
- อักษร รุ่งมณี. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน และทัศนคติต่อการอ่านระหว่าง การสอนอ่านแบบปกติและการสอนอ่านโดยกิจกรรมส่งเสริมการอ่านของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524. อุดสาเนา.

อัฐัน อินคา. การศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดเสริมนักเรียนชาวเขาเผ่ามั่ว ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีปัญหาด้านการอ่านออกเสียงตัวสะกดไม่ชัดเจน. ปรินทิพไนท์ กศ.ม.
 กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. อัดสำเนา.
 อุบทิศศิลปสาร, พระยา. หลักภาษาไทย. โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2524.
 อาไพ สุจริตกุล. "การสอนเพื่อซ่อมเสริม," วารสารครูศาสตร์. 1(4 - 5) : มิถุนายน-กันยายน 2516.

Cullner Mabel. Interpretative Reading. Usom, Thailand, 1959.

Deccanay, Fc. R. and J. Donald. Techniques and Procedures in Second Language Teaching. Quezon City, Alemer Phoenix Publishing House, 1963.

Fitzgerald, James Augustine. The Teaching of Spelling. Milwaukee, Bruce Publishing Company, 1967.

Goodman, Kenneth S. "Reading a Psycholinguistic Guessing Game," Journal of the Reading Specialist. 4 : 126 - 135 ;May, 1967.

Hafner, Lawrance E. and Hayden B. Jolly. Pattern of Teaching Reading in the Elementary School. New York : The MacmillanCompany, 1972.

Harris, Albert J. and Edward R. Sipay. How to Teach Reading. New York : Longman Inc., 1979.

Horn Ernest, "Spelling," Encyclopedia of Education Research. 1954.

———. Teaching Spelling. National Education Association, January, 1954.

King, Mabel Houk. College Spelling. 3rd ed. South-Western Publishing Co., 1965.

Kriedler, Charles W. "Readings as Skills, Structure and Communication," English Teaching Forum. 1975.

Miller, Wilma H. The First R. : Elementary Reading Today. New York : Holt, Rinehart and Winston, 1972.

Willard, Tidyman F. Chaslence Weddle Smith and Marguerite Butterfield. Teaching The Language Art, 1969.

ภาพรวม

ภาคผนวก ก

- แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว
- แบบบันทึกผลการวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว
- แผนการสอนพร้อมแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว
- แผนการสอนพร้อมแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว

ฉบับที่ 1 ประเภทร้อยแก้ว

ชุด ก. สำหรับทดสอบการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว

เวลา 5 นาที คะแนนเต็ม 6 คะแนน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำให้ถูกต้องชัดเจน อ่านถูกต้องได้คำละ 1 คะแนน
อ่านไม่ถูกต้องไม่ได้คะแนน

แก้ว เป็นลูกคนเดียวของพ่อและแม่ หรือเรียกว่า เป็นลูกโทน บ้านของเขาดังอยู่ริมคลองบางกุ่ม ทุกเช้าเขาจะต้องลงไปตักน้ำมารดผักที่ปลูกไว้ เขาทำเช่นนี้อย่างสม่ำเสมอ ชาวบ้านแถวนี้ต่างก็ชมเชยว่าเขาเป็นเด็กที่ขยันขันแข็ง เมื่อรดน้ำผักในมือเสร็จแล้วจึงไปรับประทานข้าวกับต้มจืด และไข่เจียว เป็นอาหารมื้อเช้าก่อนไปโรงเรียน ในวันนั้นอากาศช่วงบ่ายร้อนอบอ้าวมาก เขาจึงไปเล่นใต้ต้นไม้ที่อยู่ในบริเวณโรงเรียนของเขา จนรู้สึกเหนื่อยและกระหายน้ำ จึงรีบเดินไปดื่มน้ำ ขณะที่เดินไปบังเอิญเหยียบถูกเบสื่อกกกล้วย เขาจึงลื่นล้มลงแต่โชคดีที่ไม่เจ็บ

ฉบับที่ 2 ประเภทร้อยแก้ว

ชุด ก. สำหรับทดสอบการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว

เวลา 5 นาที คะแนนเต็ม 8 คะแนน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่ถูกต้องชัดเจน อ่านถูกต้องได้คำละ 1 คะแนน
อ่านไม่ถูกต้องไม่ได้คะแนน

ลุงจ้อยแก่เป็นคนศรีกศรี เป็นที่รู้จักของคนในหมู่บ้านวังอ้ายจืด ทุกเช้าแก่จะต้องนำวัวไปเลี้ยงที่ไร่ข้างหลังบ้าน แก่จึงไปนั่งบนห้างแล้วหยิบขลุ่ยจู่จายามขึ้นมาเป่าและทอดสายตาดูวัวกำลังกินหญ้าจนเวลาสายแก่รู้สึกหิว จึงเดินอย่างคล่องแคล่วมากลุกข้าวกินกับน้ำพริกอย่างเอร็ดอร่อยจนอิ่มหน้าสำราญ และแก่เริ่มรู้สึกปวดฟันจึงลงไปเด็ดใบตำลึงมาโรยลงและเอี้ยด แล้วนำไปผสมกับดินสอพองมาทาไว้ที่แก้ม เพื่อนบ้านเห็นลุงจ้อยนั่งไม่พูดจาแถมยังมีอะไรทาที่แก้ม จึงเป็นที่ตลกขบขันของชาวบ้านแถวนั้น ลุงจ้อยรู้สึกร้อนอยากจะไปอาบน้ำที่แม่น้ำหน้าบ้าน จึงเดินไปหยิบผ้าขาวม้า หันตนเองแก่ก็เห็นหนูลีวิ่งออกมาจากกองผ้า แดกตะลึงจึงหยิบขวานที่วางอยู่บนโต๊ะข้างตู้ข้าวไปตีหนูลีตัวนั้น

ฉบับที่ 3 ประเภทร้อยแก้ว

ชุด ก. สำหรับทดสอบการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว

เวลา 5 นาที คะแนนเต็ม 10 คะแนน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำให้ถูกต้องชัดเจน อ่านถูกต้องได้คำละ 1 คะแนน
อ่านไม่ถูกต้องไม่ได้คะแนน

นายแข่งแกลเป็นคนโง่เขลา และขลาดกลัว ไม่ยอมทำการทำงาน เอาแต่นอน
ไขว่ห้างคิดฟุ้งซ่านว่าเข้าไปในถ้ำที่สวยงามแห่งหนึ่ง ภายในถ้ำมีสมบัติมากมายมหาศาล
ทั้ง เพชร พลอย ทองคำแท่ง มงกุฎระยิบระยับตาเขาอยากได้มาก จึงกวาดเอาสมบัติที่มีอยู่
ทั้งหมดใส่ถุง ขณะนั้นเขาเหลือบมองไปที่ปากถ้ำเห็นช้างเชือกหนึ่งกำลังเดินแกว่งงวงอย่างสบายใจ
เขาจึงวิ่งออกจากถ้ำโดยเร็ว บังเอิญขาของเขาสะดุดก้อนไม้ล้มลง จึงร้องเสียงดังลั่น นายขุนผู้เป็น
พ่อเดินเข้ามาถามว่า "ร้องทำไม" นายแข่งจึงอมยิ้มอย่างเขินอาย นายขุนเห็นท่าก็รู้ว่านายแข่ง
นอนคิดฝันเฟื่องอีกเป็นแน่ จึงพูดว่า "ถ้ามีวนอนอย่างนี้คงไม่มีอะไรดีขึ้นมา" นายแข่งฟังแล้วคิดได้
และอยากบรรยายเหมือนที่คิดฝันเฟื่อง จึงปรับปรุงตัวเองและค้นคว้าในเรื่องต่าง ๆ ที่ตนเองสนใจ
เขาเริ่มทำงานอย่างขยันขันแข็ง งานหนักก็เอางานเบาทำสู้ สบายกว่าการนั่งเฉย ๆ ที่ตนเองสนใจ
ฐานะ ของนายแข่งเริ่มดีขึ้นเรื่อย ๆ ในที่สุดเขาก็ร่ำรวยขึ้นมามากอย่างที่เขาคิดฝันเฟื่องจริง ๆ

ฉบับที่ 4 ประเภทร้อยแก้ว

ชุด ก. สำหรับทดสอบการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว

เวลา 5 นาที คะแนนเต็ม 12 คะแนน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำให้ถูกต้องชัดเจน อ่านถูกต้องได้คำละ 1 คะแนน
อ่านไม่ถูกต้องไม่ได้คะแนน

ฉันและปราชญ์ ได้ชวนกันไปเดินเล่นที่ชายป่าโปร่งบริเวณเชิงเขา ที่นั่นกว้างขวางมาก
เนื่องจากชาวไร่ฮ้อยได้เก็บเกี่ยวผลผลิตเรียบร้อยแล้ว ฉันได้สะพายย่ามสีแดงของฉันไปด้วย ซึ่ง
ภายในย่ามจะมีหนังสือและก้อนหินที่ฉันเก็บมาจากข้างถนนลูกรัง และคิดว่าวันนี้ถ้าเห็นแย้หรือ
กะบอมเมื่อไหร่ ฉันจะควักหนังสือออกมาจากย่ามแล้วยิงมันให้คว่ำทันที เพื่อจะได้นำไปทำอาหาร
ในเมื่อถัดไป เราสองคนคุยกันอย่างสนุกสนาน หวังว่าวันนี้คงได้กินผัดเผ็ดแย้หรือกะบอมอย่างแน่นอน
เมื่อรู้สึกอ่อนเพลียเราจึงพากันไปนั่งพักที่ใต้ต้นฝรั่งจีนก ฉันแขวนย่ามไว้ที่กิ่งฝรั่ง เสร็จแล้วจึงป็นขึ้นไป
บนต้น แต่เท้าของฉันเหยียบกิ่งพลาดทำให้ตัวของฉันห้อยลงมา ฉันพยายามอยู่พักหนึ่งก็สามารถขึ้นไป
ปลิดผลฝรั่งทั้งสุกและดิบลงมาก็ได้ ขณะที่นั่งกินฝรั่งฉันคิดไตร่ตรองว่าเราไม่ควรทำลายสัตว์ป่า
มันต้องรักชีวิตของมันเหมือนกัน และมันยังช่วยให้เกิดความสัมพันธ์ทางธรรมชาติอีกด้วย กะบอมกิน
หนอนและแมลงเป็นอาหาร ถ้าไม่มีกะบอมเราคงไม่ได้กินฝรั่งแน่ ทันใดนั้นเขามองขึ้นไปบนภูเขาเห็น
ควนลอยขึ้นบนท้องฟ้า เดว่าคงเป็นไฟป่า จึงพากันวิ่งมาบอกชาวบ้าน ทุกคนในหมู่บ้านของฉันต่าง
ยืนมอง และพูดเสียงเดียวกันว่า "สงสารสัตว์ และป่าจังเลย"

ฉบับที่ 5 ประเภทร้อยแก้ว

ชุด ก. สำหรับทดสอบการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว

เวลา 5 นาที คะแนนเต็ม 14 คะแนน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่ถูกต้องชัดเจน อ่านถูกต้องได้คำละ 1 คะแนน
อ่านไม่ถูกต้องไม่ได้คะแนน

วันนี้อากาศไม่แจ่มใส ท้องฟ้ามีเมฆครึ้มในตอนเย็นขณะที่ทำกิจกรรมสร้างวินัยหน้าเสาธง
อยู่นั้น ผมได้ตกลงมาพรา ๆ และตกหนักขึ้นมาเรื่อย ๆ จึงทำกิจกรรมสร้างวินัยชะงักลง ทองกวาว
เป็นนักเรียนคนหนึ่งจำนวนนั้น ได้วิ่งหลบฝนเข้าไปใต้ถุน อาคารเรียนอย่างซุ่มนุ่ พักพิงร่มของเขา
การรุมมารับ เขารู้สึกดีใจและอบอุ่นอย่างบอกไม่ถูก เข้าวินรุ่งขึ้นเป็นวันหยุดเสาร์ อาทิตย์ เขาตื่นแต่
เช้าเพื่อจัดเตรียมข้าวและทอดมันปลาทรายไว้ใส่บาตร ซึ่งเขาจะทำเช่นนี้อย่างสม่ำเสมอ เมื่อเสร็จงาน
ในช่วงเช้าแล้ว เขาก็ไปช่วยพ่อกับแม่ทำไร่มันสำปะหลัง ทางไปไร่ของเขาเป็นถนนเล็ก ๆ และขรุขระ
เขาจึงเดินอย่างระมัดระวัง แต่ยังไม่วายที่จะลื่นล้มกลิ้งอยู่กลางโคลน เขาจึงคลานไปหาพ่อแล้วพูด
ขึ้นว่า "พ่อจ๋าขาหนูเคล็ด" พ่อหันมามองเห็นหัวเขามีแผลถลอก จึงรีบอุ้มลูกสาวไปนั่งพักที่ใต้ต้นจาน
ซึ่งกำลังผลัดใบ ไม่นานนักอาการก็ดีขึ้น แล้วเขาก็ค่อย ๆ เดินไปยังไร่มันสำปะหลังของเขา

ฉบับที่ 1 ประเภทร้อยกรอง

ชุด ก. สำหรับทดสอบการอ่านของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว

เวลา 5 นาที คะแนนเต็ม 10 คะแนน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำต่อไปนี้ให้ถูกต้องชัดเจน อ่านถูกต้องได้คำละ 1 คะแนน
อ่านไม่ถูกต้องไม่ได้คะแนน

ชาวบ้านบางระจัน	รู้จักกันทั่วเมืองไทย
กล้าหาญและชาญชัย	สู้กับใครไม่หวั่นเกรง
มีความยุติธรรม	มีน้ำใจไม่ข่มเหง
แสนเพรียกนักร้องเพลง	ข้าศึกเองก็หวั่นใจ
ฝ่ายไทยมีพระดี	มีศักดิ์ศรีน่าเลื่อมใส
แจกของขลังออกไป	พวกคนไทยมีขวัญดี
สงครามไทยพม่า	คนแน่นหนาสู้ไม่หนี
เลือดกายส่ายซีวี	สามัคคีคือพลัง

ฉบับที่ 2 ประเภทร้อยกรอง

ชุด ก. สำหรับทดสอบการอ่านของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว

เวลา 5 นาที คะแนนเต็ม 10 คะแนน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำให้ถูกต้องชัดเจน อ่านถูกต้องได้คำละ 1 คะแนน
อ่านไม่ถูกต้องไม่ได้คะแนน

สิบสามยามเมษา	วันมหาสงกรานต์ไทย
ผู้คนอยู่ไหน	กลับบ้านไปพร้อมเพรียงกัน
ทำบุญกรวดน้ำอุทิศ	ให้ญาติมิตรที่ดับขันธ์
เสร็จแล้วต่างพากัน	กราบผู้ใหญ่ใครขอพร
ขรูดานั่งหน้าบ้าน	พวงลูกหลานฟังคำสอน
รดน้ำท่านให้พร	สุขทุกตอนปีใหม่ไทย
รุ่งเช้าวันครอบครัว	โปรดปรานทั่ววันสดใส
สิบสี่เมษาใจ	ชนชาวไทยแสนเปรมปรีดิ์

ฉบับที่ 3 ประเภทร้อยกรอง

ชุด ก. สำหรับทดสอบการอ่านของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว

เวลา 5 นาที คะแนนเต็ม 10 คะแนน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่ถูกต้องชัดเจน อ่านถูกต้องได้คำละ 1 คะแนน
อ่านไม่ถูกต้องไม่ได้คะแนน

ปลาบปลื้มกันทั่วหล้า	กาญจนาภิเษกไทย
ครบเขตต์นี้ เวศน์ใหญ่	น้อมดวงใจและรักดี
ฟ้าสิบปีเป็นกษัตริย์	ครองราชย์จักรบัลลังก์ศรี
ภูมิพลองค์ภูมิ	เพริศรู้จีระดุจดวง
แพรวพรรณแจ่มจรัส	เยี่ยงเทวทัตเสด็จสรวง
กรณี์กิจทั้งปวง	ร่มในหลวงสะพรั่งพราย
เปรียบมิ่งหมายมงคล	ไทยทุกคนน้อมถวาย
รักดีมีมีคลาย	ขอถวายสดุดี

ฉบับที่ 4 ประเภทร้อยกรอง

ชุด ก. สำหรับทดสอบการอ่านของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว

เวลา 5 นาที คะแนนเต็ม 10 คะแนน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำให้ถูกต้องชัดเจน อ่านถูกต้องได้คำละ 1 คะแนน
อ่านไม่ถูกต้องไม่ได้คะแนน

ใช้รถใช้ถนน	ทุกคนควรมีน้ำใจ
จับจิกกันอย่างเริ่ด	ถึงปลอดภัยในชีวิต
ให้ความรู้เรื่องกฎ	เกิดประโยชน์กันเต็มที่
เคารพกฎที่มี	เป็นคนดีของสังคม
คาดเข็มขัดนิรภัย	นั่งไปในท่าเหมาะสม
ปรากฏปรบมือชม	คนนิยมปฏิบัติตาม
ทุกชีวิตมีค่า	ควรตรวจตราเวลาข้าม
ถ้าดูแล้วหัวงาม	ต้องข้ามตรงทางม้าลาย
เพลอเพลผลาญชีวิต	ทุกดวงจิตต้องสลาย
ชีพเรานั้นต้องกลาย	กลายเป็นเจ้าธุลี

ฉบับที่ 5 ประเภทร้อยกรอง

ชุด ก. สำหรับทดสอบการอ่านของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว

เวลา 5 นาที คะแนนเต็ม 10 คะแนน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่ถูกต้องชัดเจน อ่านถูกต้องได้คำละ 1 คะแนน
อ่านไม่ถูกต้องไม่ได้คะแนน

สัตว์มีค่าปามีคุณ	ต่างเจือจุนให้สุขสันต์
ปามีสงเคราะห์กัน	นกนขวกนั้นอาศัยนอน
ช้างพลายอยู่ในป่า	คนตามล่า "ช้าง" เตือนร้อน
โขลงช้างจึงรีบจร	กล่าวเป็นกลอนชวนมา
ขอเอิดอนุรักษ์	ช่วยพิทักษ์และรักษา
เปลี่ยนแปลงเห็นทันตา	ถ้าเกิดป่าถูกทำลาย
น้ำป่าจะไหลหลาก	ถึงคราวยากลำบากกาย
หลุกหลานเพื่อหนีตาย	เมื่อป่าไม้ไปจากคน
ทุกคนช่วยกันนิค	และคิดกันอีกสักหน
ประกาศให้มวลชน	เห็นแก่ตนนั้นไม่ดี

แบบบันทึกผลการวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว

ชื่อ ชั้น ... โรงเรียน (ฉบับที่ ...)

ลำดับที่	คำที่ทดสอบ	เสียงที่ทดสอบ	คะแนนการอ่าน	คะแนนการเขียน
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
ผลรวมคะแนน				

หมายเหตุ คำที่อ่านและเขียนได้ถูกต้องให้ 1 คะแนน

คำที่อ่านและเขียนไม่ถูกต้องหรือไม่อ่านไม่เขียน ให้ 0 คะแนน

แผนการสอนพร้อมแบบฝึกหัดที่ 1 : ฝึกออกเสียง กร

ความถี่รวบยอด

การออกเสียงคำที่มี กร ควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกอย่างมีขั้นตอน และถูกวิธีจะทำให้สื่อความหมายได้ชัดเจน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อครูกำหนดคำที่มี กร ควบกล้ำ เป็นพยัญชนะต้นของคำให้นักเรียนฟังนักเรียนสามารถบอกได้ว่าออกเสียงต่างกันหรือเหมือนกัน
2. เมื่อกำหนดคำที่มี กร ควบกล้ำเป็นพยัญชนะต้นของคำให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำนั้นได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำควบกล้ำที่ใช้ฝึกได้ถูกต้อง

ระยะเวลาที่ใช้

ใช้เวลา 40 นาที (2 คาบ)

คำที่ใช้ฝึก

เกรง กราย กรวด กราบ กระหาย สงกรานต์

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำที่ต้องการฝึก
2. บัตรความหมาย
3. กระเป๋าค้น
4. เครื่องบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการฝึก

1. ครูนำบัตรคำเสียงสระเป่าพ่น แล้วอธิบายของคำและยกตัวอย่างคำในรูปประโยค
2. ครูออกเสียงคำที่ติดบนกระเป่าพ่นให้นักเรียนฟังคำละ 3 ครั้ง แล้วออกเสียง 3 ครั้ง ให้นักเรียนตอบว่าเหมือนหรือต่าง (พร้อมกันและรายบุคคล) เช่น

เกรง	เกลง	เกง	
กราบ	กลาบ	กาวบ	ต่าง
กรวด	กลวด	กวด	
	ฯลฯ		
เกรง	เกรง	เกรง	
กราบ	กราบ	กราบ	เหมือน
กรวด	กรวด	กรวด	
	ฯลฯ		

3. ครูเขียนบนกระดานคำพร้อมทั้งหมายเลขกำกับ แล้วออกเสียงคำให้นักเรียนเปรียบเทียบแล้วตอบว่า หนึ่ง สอง สาม แล้วสลับให้ครูออกเสียงหมายเลข นักเรียนออกเสียงคำ

เช่น	1	2	3
	เกรง	เกง	เกลง
	กราบ	กราบ	กลาบ
	กลวด	กวด	กรวด

4. ครูออกเสียง 3 ครั้ง สลับกันให้นักเรียนตอบ

เกรง	เกลง	เกง	1 2 3
กราบ	กลาบ	กาวบ	3 1 2
กรวด	กลวด	กวด	2 3 1

5. ครูเขียนคำบนกระดานคำแล้วให้นักเรียนอ่านคำบนกระดานคำตามครู ทั้งพร้อมกันและรายบุคคล

อ่านครั้งละ 1 คำ	เกรง	กราบ	กรวด
อ่านครั้งละ 2 คำ	เกรง	เกลง	
	กราบ	กลาบ	
	กรวด	กลวด	
อ่านครั้งละ 3 คำ	เกรง	เกลง	เกง
	กราบ	กลาบ	กาว
	กรวด	กลวด	กวด

6. กรุณบอกหมายเลขของคำ แล้วให้นักเรียนออกเสียง

ครู	1	2	3
นักเรียน	เกรง	เกลง	เกง
	กราบ	กลาบ	กาว
	กรวด	กลวด	กวด

7. ครูให้นักเรียนอ่านบัตรคำที่ใช้ฝึกทั้งหมด

ครูอ่านให้ฟัง 2 ครั้ง แล้วให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน

ให้นักเรียนอ่านเองพร้อมกัน

ให้นักเรียนอ่านเป็นรายบุคคล

8. ให้นักเรียนอ่านบัตรคำที่กำหนดให้มี 2 พยางค์ขึ้นไป

ห้วนเกรง ปลากราย กรวดน้ำ กราบไหว

กระหาญน้ำ วันสงกรานต์

9. ให้นักเรียนอ่านแถบประโยคพร้อมกันและรายบุคคล

1. ชาวบ้านบางระจันกราบไหว้หลวงปู่ธรรมโชติก่อนออกรบกับพม่า

2. สมรัก คำสิงห์ ขึ้นชมวยโดยไม่วั้นเกรงคู่ต่อสู้

3. วันสงกรานต์ที่ผ่านมา ฉันทักขุกรวดน้ำให้ญาติที่ล่วงลับไปแล้ว

4. วันนี้อากาศร้อนอบอ้าว จึงรู้สึกกระหายน้ำ

5. ฉันไปซื้อปลากรายที่ตลาดสด

10. ประเมินผลจากการสังเกตพฤติกรรมในการอ่าน และใช้เครื่องบันทึกเสียงเพื่อ
ความแม่นยำในการให้คะแนน

ข้อเสนอแนะในการฝึก

1. ในการฝึกชั้นที่ 1 - 2 อาจจะใช้เครื่องบันทึกเสียงแทนบัตรคำก็ได้
2. ใช้การฝึกชั้นที่ 7 ครูอาจให้นักเรียนทบทวนที่ออกเสียงแทนครูได้ เพราะจะทำให้
การฝึกน่าสนใจยิ่งขึ้น

แผนการสอนพร้อมแบบฝึกหัดที่ 2 : ฝึกออกเสียง พล

ความคิดรวบยอด

การออกเสียงคำที่มี พล ควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกอย่างมีขั้นตอน และถูกวิธีจะทำให้สื่อความหมายได้ชัดเจน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อครูอ่านคำที่มี พล ควบกล้ำเป็นพยัญชนะต้นของคำให้นักเรียนฟัง นักเรียนสามารถบอกได้ว่าออกเสียงต่างกันหรือเหมือนกัน
2. เมื่อกำหนดคำที่มี พล ควบกล้ำเป็นพยัญชนะต้นของคำ ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำนั้นได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำควบกล้ำที่ใช้ฝึกได้ถูกต้อง

ระยะเวลาที่ใช้

ใช้เวลา 40 นาที (2 คาบ)

คำที่ใช้ฝึก

เพลง พลุพ่วน พลุพลุ พลุพลุ พลุพลุ
พลาย พลอย

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำที่ต้องการฝึก
2. กระเป๋าน้ำ
3. บัตรความหมาย
4. เครื่องบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการฝึก

1. ครูนำบัตรคำเสียงสระเป้าผนัง แล้วอธิบายความหมายของคำและยกตัวอย่างคำ
ในรูปประโยค

2. ครูออกเสียงคำที่ติดบนกระเป้าผนังให้นักเรียนฟังคำละ 3 ครั้ง แล้วออกเสียง
3 เสียง ให้นักเรียนตอบว่าเหมือนหรือต่าง (พร้อมกันและรายบุคคล)

เช่น	เพลง	เพง	เพรง	
	พลกพล่าน	พุกพ่าน	พรุกพร่าน	ต่าง
	เพลิน	เพิน	เพริน	
	เพลีย	เพีย	เพรีย	
	เพลง	เพลง	เพลง	
	พลกพล่าน	พลกพล่าน	พลกพล่าน	เหมือน
	เพลิน	เพลิน	เพลิน	
	เพลีย	เพลีย	เพลีย	

3. ครูเขียนคำบนกระดานดำพร้อมทั้งหมายเลขกำกับ แล้วออกเสียงคำให้นักเรียน
เปรียบเทียบแล้วตอบว่า หนึ่ง สอง สาม แล้วสลับให้ครูออกเสียงหมายเลข นักเรียนออกเสียงคำ

เช่น	1	2	3
	เพลง	เพรง	เพง
	พลกพล่าน	พุกพ่าน	พรุกพร่าน
	เพลิน	เพิน	เพริน
	เพีย	เพลีย	เพรีย

4. ครูออกเสียง 3 ครั้ง สลับกันให้นักเรียนตอบ

เพลง	เพรง	เพง	1 2 3
พลกพล่าน	พุกพ่าน	พรุกพร่าน	3 2 1
เพิน	เพริน	เพลิน	2 1 3
เพีย	เพลีย	เพรีย	1 3 2

5. ครูเขียนคำบนกระดานแล้วให้นักเรียนอ่านคำบนกระดานตามครู ทั้งพร้อมกัน และรายบุคคล

อ่านครั้งละ 1 คำ เพลง พลุพลุผ่าน เพลิน เพลีย

อ่านครั้งละ 2 คำ เพลง พง

พลุพลุผ่าน พุกพ่าน

เพลิน เฝิน

เพลีย เฝีย

อ่านครั้งละ 3 คำ เพลง พง เพรง

พลุพลุผ่าน พุกพ่าน พรุทพลุผ่าน

เพลิน เฝิน เพริน

เพลีย เฝีย เปรีย

6. ครูบอกหมายเลขคำ แล้วให้นักเรียนออกเสียง

ครู 1 2 3

นักเรียน พง เพรง เพลง

พุกพ่าน พลุพลุผ่าน พรุทพรว่าน

เพลิน เฝิน เพริน

เฝีย เพลีย เปรีย

7. ให้นักเรียนอ่านบัตรคำที่ใช้ฝึกทั้งหมด

ครูอ่านให้ฟัง 2 ครั้ง แล้วให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน

ให้นักเรียนอ่านเองพร้อมกัน

ให้นักเรียนอ่านเป็นรายบุคคล

8. ให้นักเรียนอ่านบัตรคำที่กำหนดให้มี 2 พยางค์ขึ้นไป

ร้องเพลง เพลิดเพลิน เหยียบพลาค อ่อนเพลีย

ช่างพลาย เพชรพลอย เดินพลุพลุผ่าน

9. ให้นักเรียนเลือกคำในวงเล็บทำข้อความเต็มในช่องว่างให้ถูกต้อง แล้วอ่านออกเสียง
ทั้งพร้อมกันและรายบุคคล

1. มนต์สิทธิ์ คำสร้อย ชอบร้อง _____ ตั้งแต่เด็ก (เพรง, เพลง)
2. ในชอยนี้คนเดินเข้าเดินออกกัน _____ ทั้งวัน (พุกพ่่าน, พุกพ่าน)
3. ฉันรู้สึก _____ กับการสะสมแสตมป์ (เพริน, เพลิน)
4. เขาเหยียบบันได _____ เลยล้มลงหัวเข่าถลอก (พลาด, พาด)
5. สมยศเล่นกีฬาจนรู้สึก _____ มาก (เพสัย, เพีย)
6. ช้าง _____ อาศัยอยู่ในป่าใหญ่ (พราย, พลาย)
7. จังหวัดจันทบุรีมีร้านขาย _____ (พรอย, พลอย)

10. ประเมินผลจากการสังเกตพฤติกรรมในการอ่าน และใช้เครื่องบันทึกเสียงเพื่อความ
แม่นยำในการให้คะแนน

ข้อเสนอแนะในการฝึก

1. ควรเน้นการอ่านเป็นรายบุคคลให้มาก
2. อาจบันทึกเสียงของนักเรียน แล้วเปิดให้นักเรียนฟัง การฝึกจะน่าสนใจยิ่งขึ้น

แผนการสอนพร้อมแบบฝึกหัดที่ 3 : ฝึกออกเสียง พร

ความคิดรวบยอด

การออกเสียงคำที่มี พร ควบล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกอย่างมีขั้นตอน และถูกวิธีจะทำให้สื่อความหมายได้ชัดเจน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อครูอ่านคำที่มี พร ควบล้ำเป็นพยัญชนะต้นของคำให้นักเรียนฟัง นักเรียนสามารถบอกได้ว่าออกเสียงต่างกันหรือเหมือนกัน
2. เมื่อกำหนดคำที่มี พร ควบล้ำเป็นพยัญชนะต้นของคำ ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำนั้นได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำควบล้ำที่ใช้ฝึกได้ถูกต้อง

ระยะเวลาที่ใช้

ใช้เวลา 40 นาที (2 คาบ)

คำที่ใช้ฝึก

พระ พรึก พร้า พร้อมเพรียง สะพรั่ง แพรว พราย เพรศ

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำที่ต้องการฝึก
2. กระเป๋าค้น
3. บัตรความหมาย
4. เครื่องบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการฝึก

1. ครูนำบัตรคำสืบกระเป๋าค้น แล้วอธิบายความหมายของคำและยกตัวอย่างคำ

ในรูปแบบประโยค

2. ครูออกเสียงคำที่ติดบนกระเปาะผนังให้นักเรียนฟังคำละ 3 ครั้ง แล้วออกเสียง

3 เสียง ให้นักเรียนตอบว่าเหมือนหรือต่าง (พร้อมกันและรายบุคคล)

เช่น	พระ	พะ	พละ	
	พริก	พิก	พลิก	ต่าง
	พร้อมเพรียง	พ้อมเพรียง	พล้อมเพรียง	
	สะพรั่ง	สะพั่ง	สะพลั่ง	
	พระ	พระ	พระ	
	พริก	พริก	พริก	เหมือน
	พร้อมเพรียง	พร้อมเพรียง	พร้อมเพรียง	
	สะพรั่ง	สะพรั่ง	สะพรั่ง	

3. ครูเขียนคำบนกระดานคำพร้อมทั้งหมายเลขกำกับ แล้วออกเสียงคำให้นักเรียน
เปรียบเทียบแล้วตอบว่า หนึ่ง สอง สาม แล้วสลับให้ครูออกเสียงหมายเลขนักเรียนออกเสียงคำ

เช่น	1	2	3
	พระ	พะ	พละ
	พลิก	พริก	พิก
	พ้อมเพรียง	พร้อมเพรียง	พล้อมเพรียง
	สะพั่ง	สะพลั่ง	สะพรั่ง

4. ครูออกเสียง 3 ครั้ง สลับกันให้นักเรียนตอบ

พระ	พละ	พระ	1 2 3
พริก	พลิก	พิก	3 2 1
พร้อมเพรียง	พ้อมเพรียง	พล้อมเพรียง	2 1 3
สะพั่ง	สะพรั่ง	สะพลั่ง	3 1 2

5. ครูเขียนคำบนกระดานคำแล้วให้นักเรียนอ่านคำบนกระดานคำตามครู ทั้งพร้อมกันและ
รายบุคคล

อ่านครั้งละ 1 คำ	พระ	พริก	พร้อมเพรียง	สะพรั่ง
อ่านครั้งละ 2 คำ	พระ	พะ		
	พริก	พิก		
	พร้อมเพรียง	พร้อมเพียง		
	สะพรั่ง	สะพั่ง		
อ่านครั้งละ 3 คำ	พระ	พะ	พละ	
	พริก	พิก	พลิก	
	พร้อมเพรียง	พร้อมเพียง	พร้อมเพลียง	
	สะพรั่ง	สะพั่ง	สะพลั่ง	

6. ครูบอกหมายเลขของคำ แล้วให้นักเรียนออกเสียง

ครู	1	2	3
นักเรียน	พะ	พละ	พระ
	พลิก	พิก	พริก
	พร้อมเพรียง	พร้อมเพียง	พร้อมเพลียง
	สะพรั่ง	สะพั่ง	สะพลั่ง

7. ให้นักเรียนอ่านบัตรคำที่ใช้ฝึกทั้งหมด

ครูอ่านให้ฟัง 2 ครั้ง แล้วให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน

ให้นักเรียนอ่านเองพร้อมกัน

ให้นักเรียนอ่านเป็นรายบุคคล

8. ให้นักเรียนอ่านบัตรคำที่กำหนดให้มี 2 พยางค์ขึ้นไป

ถวายพระ พริกแกง ผงดอกพุด ๗ พร้อมเพรียงกัน

ดอกออกสะพรั่ง เปร็ดแพรว สะพรั่งพราว แพรพรวนแจ่มจรัส

9. ให้นักเรียนเล่นเกม แอ่งหางอักษรควบ

วิธีเล่น 1. แบ่งเด็กออกเป็น 2 ฝ่าย จำนวนเท่า ๆ กัน

2. แจกบัตรคำที่ผูกเชือกไว้ให้ผู้เล่นทั้ง 2 ฝ่าย โดยใช้บัตรคำฝ่ายละสี่
ให้ผู้เล่นนำบัตรคำที่แจกให้ติดไว้ด้านหลัง

3. ให้ผู้เล่นทั้ง 2 ฝ่าย ยืนเข้าแถวเป็นวงกลมซ้อนกัน ครูให้สัญญาณเริ่มเล่น
โดยเปิดเพลงให้ 2 ฝ่ายรำวง โดยให้สวนทางกัน ทุกคนต้องระวังหางของตนไว้

4. เมื่อสัญญาณหยุดให้ทุกคนแอ่งหางของฝ่ายตรงข้าม ฝ่ายใดแอ่งหางมาได้มาก
เป็นฝ่ายชนะ

5. ให้ฝ่ายที่ชนะยกบัตรคำให้ฝ่ายแพ้อ่าน แล้วฝ่ายแพ้ยกบัตรคำที่เหลือให้
ฝ่ายชนะอ่าน ทั้งพร้อมกันและรายบุคคล

6. ให้นักเรียนทั้ง 2 ฝ่ายอ่านบัตรคำเป็นรายบุคคล

10. ประเมินผลจากการสังเกตพฤติกรรมในการอ่าน และใช้เครื่องบันทึกเสียงเพื่อความ
แม่นยำในการให้คะแนน

ข้อเสนอแนะในการฝึก

1. ครูควรเสริมแรงโดยการให้รางวัลกับฝ่ายที่ชนะ

แผนการสอนพร้อมแบบฝึกหัดที่ 4 : ฝึกออกเสียง กล

ความถี่รวบยอด

การออกเสียงคำที่มี กล ควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกอย่างมีขั้นตอน และถูกวิธีจะทำให้สื่อความหมายได้ชัดเจน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อครูอ่านคำที่มี กล ควบกล้ำเป็นพยัญชนะต้นของคำให้นักเรียนฟัง นักเรียนสามารถบอได้ว่าออกเสียงต่างกันหรือเหมือนกัน
2. เมื่อกำหนดคำที่มี กล เป็นพยัญชนะต้นให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำนั้นได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำควบกล้ำที่ใช้ฝึกได้ถูกต้อง

ระยะเวลาที่ใช้

ใช้เวลา 40 นาที (2 คาบ)

คำที่ใช้ฝึก

กล้าว กลับ กล้า กลอน กล้วย กลาง กลัว กลิ้ง กลาย

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำที่ต้องการฝึก
2. กระเป๋าค้น
3. บัตรความหมาย
4. เครื่องบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการฝึก

1. ครูนำบัตรคำเสียบบัตรเป่าพ่น แล้วอธิบายความหมายของคำและยกตัวอย่างคำในรูปประโยค

5. ครูเขียนคำบนกระดานแล้วให้นักเรียนอ่านคำบนกระดานตามครู ทั้งพร้อมกันและรายบุคคล

อ่านครั้งละ 1 คำ	กลอน	กล่าว	กลัว	กลับ
อ่านครั้งละ 2 คำ	กลอน	กรอน		
	กล่าว	กร่าว		
	กลัว	กรัว		
	กลับ	กรับ		
อ่านครั้งละ 3 คำ	กลอน	กอน	กรอน	
	กล่าว	กร่าว	ก้าว	
	กลัว	กรัว	กัว	
	กลับ	กรับ	กั๊บ	

6. ครูบอกหมายเลขของคำ แล้วให้นักเรียนออกเสียง

ครู	1	2	3
นักเรียน	กลอน	กรอน	กอน
	กล่าว	กร่าว	ก้าว
	กลัว	กรัว	กัว
	กลับ	กรับ	กลับ

7. ครูให้นักเรียนอ่านบัตรคำที่ใช้ฝึกทั้งหมด

ครูอ่านให้ฟัง 2 ครั้ง แล้วให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน

ให้นักเรียนอ่านเองพร้อมกัน

ให้นักเรียนอ่านเป็นรายบุคคล

8. ให้นักเรียนอ่านบัตรคำที่กำหนดให้มี 2 พยางค์ขึ้นไป

กล่าวต้อนรับ กลับบ้าน กล่าวหาญ คำกลอน กล้วยบึ้ง

กลางวัน กลัวเสือ ส้มกลิ้ง กลับกลาย

9. ให้นักเรียนอ่านแถบประโยคพร้อมกันและรายบุคคล

1. ฉันเป็นคนกล้าหาญไม่เกรงกลัวอันตรายใด ๆ
2. เขาอนกกิ่งอยู่กลางสนามเหมือนคนบ้า
3. แม่ค้าขายกล้วยทอดกำลังเดินกลับบ้าน
4. กุหลาบกล่าวคำขอบคุณเป็นกลอนให้กับผู้ที่มาบรรยาย
5. ถ้าป่าไม้ถูกทำลายหมด พื้นดินบ้านเราจะกลายเป็นทะเลทราย

10. ประเมินผลจากการสังเกตพฤติกรรมการอ่าน และให้นักเรียนสังเกตการอ่านของเพื่อนว่าอ่านคำใดผิด

ข้อเสนอแนะในการฝึก

1. ในการฝึกชั้นที่ 1 - 2 อาจจะใช้เครื่องบันทึกเสียงแทนบัตรคำก็ได้
2. ในการฝึกชั้นที่ 7 ครูอาจให้นักเรียนทำหน้าที่ออกเสียงแทนครูได้เพราะจะทำให้การฝึกน่าสนใจยิ่งขึ้น

แผนการสอนพร้อมแบบฝึกหัดที่ 5 : ฝึกออกเสียง คร

ความคิดรวบยอด

การออกเสียงคำที่มี คร ควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกอย่างมีขั้นตอน และถูกวิธีจะทำให้สื่อความหมายได้ชัดเจน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อครูอ่านคำที่มี คร ควบกล้ำเป็นพยัญชนะต้นของคำให้นักเรียนฟัง นักเรียนสามารถบอกได้ว่าออกเสียงต่างกันหรือเหมือนกัน
2. เมื่อกำหนดคำที่มี คร ควบกล้ำเป็นพยัญชนะต้นของคำ ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำนั้นได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำควบกล้ำที่ใช้ฝึกได้ถูกต้อง

ระยะเวลาที่ใช้

ใช้เวลา 40 นาที (2 คาบ)

คำที่ใช้ฝึก

ไคร ครอง ครีกครั้น ครอบครว สกเคราะห์ ไคร่ ครบ คราว ครีม สกคราม

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำที่ต้องการฝึก
2. กระเป๋านั่ง
3. บัตรความหมาย
4. เครื่องบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการฝึก

1. ครูนำบัตรคำสืบกระเป๋านั่ง แล้วอธิบายความหมายของคำและยกตัวอย่างคำในรูปประโยค

2. ครูออกเสียงคำที่ติดบนกระเปาะผนังให้นักเรียนฟังคำละ 3 ครั้ง แล้วออกเสียง

3 เสียง ให้นักเรียนตอบว่าเหมือนหรือต่าง (พร้อมกันและรายบุคคล)

เช่น	ไคร	ไคล	ไค	
	ครอง	คลอง	คอง	ต่าง
	ครีกครั้น	คลีกคลั้น	คีกคั้น	
	ครอบคร้ว	คลอบคล้ว	คอบคว	
	ไคร	ไคร	ไคร	
	ครอง	ครอง	ครอง	เหมือน
	ครีกครั้น	ครีกครั้น	ครีกครั้น	
	ครอบคร้ว	ครอบคร้ว	ครอบคร้ว	

3. ครูเขียนคำบนกระดานดำพร้อมทั้งหมายเลขกำกับ แล้วออกเสียงคำให้นักเรียน
เปรียบเทียบแล้วตอบว่า หนึ่ง สอง สาม แล้วสลับให้ครูออกเสียงหมายเลขนักเรียนออกเสียงคำ

เช่น	1	2	3
	ไคร	ไค	ไคล
	ครอง	คลอง	คอง
	คลีกคลั้น	คีกคั้น	ครีกครั้น
	ครอบคร้ว	คอบคว	คลอบคล้ว

4. ครูออกเสียง 3 ครั้ง สลับกันให้นักเรียนตอบ

ไค	ไคร	ไคล	1 2 3
คอง	ครอง	คลอง	3 2 1
ครีกครั้น	คีกคั้น	คลีกคลั้น	2 1 3
คอบคว	คลอบคล้ว	ครอบคร้ว	1 3 2

5. ครูเขียนคำบนกระดานดำแล้วให้นักเรียนอ่านคำบนกระดานดำตามครู ทั้งพร้อมกันและ
รายบุคคล

อ่านครั้งละ 1 คำ	ใคร	ครอง	ครีกครั้น	ครอบครั้ว
อ่านครั้งละ 2 คำ	ใคร	โค		
	ครอง	คอง		
	ครีกครั้น	คีกคั้น		
	ครอบครั้ว	คอบคัว		
อ่านครั้งละ 3 คำ	ใคร	โค	โคล	
	ครอง	คอง	คลอง	
	ครีกครั้น	คีกคั้น	คลีกคลั้น	
	ครอบครั้ว	คอบคัว	คลอบคลัว	

6. ระบุอักษรมายเลขของคำ แล้วให้นักเรียนออกเสียง

ครู	1	2	3
นักเรียน	ใคร	โค	โคล
	คอง	คลอง	ครอง
	ครีกครั้น	คีกคั้น	คลีกคลั้น
	ครอบครั้ว	คอบคัว	คอบคัว

7. ให้นักเรียนอ่านบัตรคำที่ใช้ฝึกทั้งหมด

ครูอ่านให้ฟัง 2 ครั้ง แล้วให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน

ให้นักเรียนอ่านเองพร้อมกัน

ให้นักเรียนอ่านเป็นรายบุคคล

8. ให้นักเรียนอ่านบัตรคำที่กำหนดให้มี 2 พยางค์ขึ้นไป

ใครครว ครองรัก เสียงครีกครั้น มีครอบครั้ว สงเคราะห์กัน

รักใคร่ ครบรอบ ถึงคราว ฟ้าครึ้ม เกิดสงคราม

9. ครูจัดกิจกรรมประกวดการอ่าน

แถบประโยค

1. ใครรักใคร่ใคร่ใคร
2. พวกเราควรรักใคร่สามัคคีกัน
3. นักเรียนสนุกครีกครื้นเริงในงานวันเด็ก
4. ฉันอยากมีครอบครัวที่สมบูรณ์
5. งูเลื้อยบนถนนถูกรถทับถึงคราวตาย
6. ครบรอบ 50 ปีเป็นกษัตริย์
7. วันนี้ท้องฟ้ามีดรุณ งามแจ่มใส
8. ฉันช่วยสงเคราะห์คนตาบอดข้ามถนน
9. ชาวบ้านบางระจันทำสงครามกับพม่า
10. ในหลวงทรงขึ้นครองราชย์นานที่สุดในโลก

วิธีเล่น

1. ครูแจกแถบประโยคคนละ 1 ชุด
2. ให้นักเรียนออกมาอ่านแถบประโยคทีละคน ครูบันทึกเสียงนักเรียนไว้
3. เปิดเสียงที่นักเรียนอ่านไว้ให้นักเรียนฟัง ช่วยกันตัดสินว่าใครอ่านได้ดีที่สุด
4. คนที่อ่านยังไม่ได้ให้คนที่ชนะช่วยฝึกให้
5. ครูให้รางวัลกับผู้ชนะ
6. ให้นักเรียนอ่านแถบประโยคทั้งหมดเป็นรายบุคคล

10. ประเมินผลจากการสังเกตพฤติกรรมการอ่าน และใช้เครื่องบันทึกเสียงเพื่อ
ความแม่นยำในการให้คะแนน

ข้อเสนอแนะในการฝึก

ครูอาจให้นักเรียนช่วยกันแต่งประโยคเองโดยนำคำควบกล้ำที่ทำการศึกษาแต่งประโยค

แผนการสอนพร้อมแบบฝึกหัดที่ 6 : ผีออกเสียง กว ขว

ความคิดรวบยอด

การออกเสียงคำที่มี กว ขว ควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกอย่างมีขั้นตอน และถูกวิธีจะทำให้สื่อความหมายได้ชัดเจน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อครูอ่านคำที่มี กว และ ขว ควบกล้ำเป็นพยัญชนะต้นของคำให้นักเรียนฟัง นักเรียนสามารถบอกได้ว่าออกเสียงต่างกันหรือเหมือนกัน
2. เมื่อกำหนดคำที่มี กว และ ขว เป็นพยัญชนะต้นให้ นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำนั้นได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำควบกล้ำที่ใช้ฝึกได้ถูกต้อง

ระยะเวลาที่ใช้

ใช้เวลา 40 นาที (2 คาบ)

คำที่ใช้ฝึก

กว้าง กวาด แก้ว ทองกวาว ขว้าง ขวาน ขวัญ ขวาง แวก แวน ไขว่

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำที่ต้องการฝึก
2. กระเป๋านั่ง
3. บัตรความหมาย
4. เครื่องบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการฝึก

1. ครูนำบัตรคำเสียบบกระเป๋านั่ง แล้วอธิบายความหมายของคำและยกตัวอย่างคำในรูป

ประโยค

2. ครูออกเสียงคำที่ติดบนกระเปาะผนังให้นักเรียนฟังคำละ 3 ครั้ง แล้วออกเสียง
3 เสียง ให้นักเรียนตอบว่าเหมือนหรือต่าง (พร้อมกันและรายบุคคล)

เช่น	กว้าง	ฟ้าง	ก้าง	
	กวด	ฟาด	กวาด	ต่าง
	แก่ง	แกว่ง	แพ่ง	
	ขวาน	ฟาน	ขวน	
	กว้าง	กว้าง	กว้าง	
	กวาด	กวาด	กวาด	เหมือน
	แกว่ง	แกว่ง	แกว่ง	
	ขวาน	ขวาน	ขวาน	

3. ครูเขียนคำบนกระดานดำพร้อมทั้งหมายเลขกำกับ แล้วออกเสียงคำให้นักเรียน
เปรียบเทียบแล้วตอบว่า หนึ่ง สอง สาม แล้วสลับให้ครูออกเสียงหมายเลขนักเรียนออกเสียงคำ

เช่น	1	2	3
	กว้าง	ฟ้าง	ก้าง
	กวด	กวาด	ฟาด
	แกว่ง	แพ่ง	แก่ง
	ขวาน	ฟาน	ขวน

4. ครูออกเสียง 3 ครั้ง สลับกันให้นักเรียนตอบ

กว้าง	ก้าง	ฟ้าง	1 3 2
กวาด	กวด	ฟาด	2 1 3
แก่ง	แกว่ง	แพ่ง	1 2 3
ขวาน	ฟาน	ขวน	3 1 2

5. ครูเขียนคำบนกระดานดำแล้วให้นักเรียนอ่านคำบนกระดานดำตามครู ทั้งพร้อมกันและ
รายบุคคล

อ่านครั้งละ 1 คำ	กว้าง	กวาด	แกว่ง	ขวาน
อ่านครั้งละ 2 คำ	กว้าง	ฟ้าง		
	กวาด	ฟาด		
	แกว่ง	แพ่ง		
	ขวาน	ฝาน		
อ่านครั้งละ 3 คำ	กว้าง	ฟ้าง	ก้าง	
	กวาด	ฟาด	กวต	
	แกว่ง	แพ่ง	แก่ง	
	ขวาน	ฝาน	ชวน	

6. ครูบอกหมายเลขของคำ แล้วให้นักเรียนออกเสียง

ครู	1	2	3
นักเรียน	กว้าง	ฟาง	ก้าง
	กวต	กวาด	ฟาด
	แกว่ง	แก่ง	แพ่ง
	ชวน	ขวาน	ฝาน

7. ครูให้นักเรียนอ่านบัตรคำที่ใช้ฝึกทั้งหมด

ครูอ่านให้ฟัง 2 ครั้ง แล้วให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน

ให้นักเรียนอ่านเองพร้อมกัน

ให้นักเรียนอ่านเป็นรายบุคคล

8. ให้นักเรียนอ่านบัตรคำที่กำหนดให้มี 2 พยางค์ขึ้นไป

กว้างขวาง ไ้ม้กวาด แกว่งงวง ดอกทองกวาว ขว้างปา พม่าราขวาน

คู่ขวัญ นกแขวก แชวนเสือ ไชวห้าง

9.ให้นักเรียนนำคำในวงเล็บทำข้อความเดิมในช่องว่างให้ถูกต้องแล้ว อ่านออกเสียงให้เพื่อนฟัง

1. ฟุ้งน้าอัน ____ ขวางนี้ปลูกข้าว ____ เสียครึ่งหนึ่ง (กว้าง, ฟาง)
2. ผลไม้ดิบมีรส ____ แต่ลูก ____ มีรสหวาน (กวาด, ผาด)
3. ช้างกำลังเดิน ____ งวงที่ ____ กระจัน (แก่ง, แก้ว)
4. ฉันเดินไปซื้อ ____ มาติดรองเท้าได้คัน ____ (ทองกวาว, กาว)
5. บ้านฉันอยู่อำเภอ ____ จังหวัดตาก มีสิ่งกีด ____ วางไว้ข้างฝา (ผาง, ขวาง)
6. ฉัน ____ ก้อนดินใส่ไว้ในรูที่ขุดไปนานแล้ว ____ (ฟาง, ข้าง)
7. เขามักจะ ____ ไปว่ามีคนนำของ ____ มาให้ (ฝัน, ขวัญ)
8. ฉันหิวผม ____ กลางไปตุนก ____ ที่สวนสัตว์ (แขวก, แสก)
9. เมื่อเช้าอากาศหนาวฉันใส่เสื้อ ____ ยาวแต่เวลาสายรู้สึกร้อนจึง ____ เสื้อไว้ที่ราว (แขน, แขน)
10. แดงนอน ____ ห้างฟังหมอเล่า ส่วนคำชอบ ____ หาความรู้ (ไฟ, ไขว)
11. ฉันถือ ____ ไปฝ่าฟันแต่บุญยืนถือมีดบางใบ ____ คิวมะกรูด (ผาน, ขวาน)

10. ประเมินผลจากการสังเกตพฤติกรรมในการอ่าน และใช้เครื่องบันทึกเสียงเพื่อความแม่นยำในการให้คะแนน

ข้อเสนอแนะในการฝึก

1. ครูควรออกเสียงช้า ๆ และชัดเจนแล้วจึงให้นักเรียนออกตาม
2. ควรเน้นการอ่านเป็นรายบุคคลให้มาก

แผนการสอนพร้อมแบบฝึกหัดที่ 7 ฟังออกเสียง ตร พล

ความคิดรวบยอด

การออกเสียงคำที่มี ตร พล ควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกอย่างมีขั้นตอน และถูกวิธีจะทำให้สื่อความหมายได้ชัดเจน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อครูอ่านคำที่มี ตร พล ควบกล้ำเป็นพยัญชนะต้นของคำให้นักเรียนฟัง นักเรียนสามารถบอกได้ว่าออกเสียงต่างกันหรือเหมือนกัน
2. เมื่อกำหนดคำที่มี ตร พล ควบกล้ำเป็นพยัญชนะต้นของคำ ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำนั้นได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำควบกล้ำที่ใช้ฝึกได้ถูกต้อง

ระยะเวลาที่ใช้

ใช้เวลา 40 นาที (2 คาบ)

คำที่ใช้ฝึก

ตรวจตรา เตรียม ไตร่ตรอง ตรง ตรากดร้า เปลี่ยนแปลง
ปลูก พลอด ปลัด ปลาบปลื้ม ปลา เปลือก

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำที่ต้องการฝึก
2. กระดาษแผ่น
3. บัตรความหมาย
4. เครื่องบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการฝึก

1. ครูนำบัตรคำเสียงสระเป่าพ่น แล้วอธิบายความหมายของคำและยกตัวอย่างคำ
ในรูปประโยค

2. ครูออกเสียงคำที่ติดบนกระเป่าพ่นให้นักเรียนฟังคำละ 3 ครั้ง แล้วออกเสียง

3 เสียง ให้นักเรียนตอบว่าเหมือนหรือต่าง (พร้อมกันและรายบุคคล)

เช่น	ตรวจตรา	ตวัดตา	ตลวดตลดา	
	ตรากตรา	ตากตา	ตลากตลา	ต่าง
	เปลี่ยนแปลง	เปี่ยนแปลง	เปรี่ยนแปรง	
	ปลาบปลื้ม	ปาบปิ้ม	ปราบปรื้ม	
	ตรวจตรา	ตรวจตรา	ตรวจตรา	
	ตรากตรา	ตรากตรา	ตรากตรา	เหมือน
	เปลี่ยนแปลง	เปลี่ยนแปลง	เปลี่ยนแปลง	
	ปลาบปลื้ม	ปลาบปลื้ม	ปลาบปลื้ม	

3. ครูเขียนคำบนกระดานดำพร้อมทั้งหมายเลขกำกับ แล้วออกเสียงคำให้นักเรียน
เปรียบเทียบแล้วตอบว่า หนึ่ง สอง สาม แล้วสลับให้ครูออกเสียงหมายเลข นักเรียนออกเสียงคำ

เช่น	1	2	3
	ตรวจตรา	ตวัดตา	ตลวดตลดา
	ตากตา	ตลากตลา	ตรากตรา
	ปลาบปลื้ม	ปาบปิ้ม	ปราบปรื้ม
	เปลี่ยนแปลง	เปี่ยนแปลง	เปรี่ยนแปรง

4. ครูออกเสียง 3 ครั้ง สลับกันให้นักเรียนตอบ

ตรวจตรา	ตลวดตลดา	ตวัดตา	1 2 3
ตากตา	ตรากตรา	ตลากตลา	3 1 2
ปาบปิ้ม	ปราบปรื้ม	ปลาบปลื้ม	3 2 1
เปลี่ยนแปลง	เปี่ยนแปลง	เปรี่ยนแปรง	2 1 3

5. ครูเขียนคำบนกระดานแล้วให้นักเรียนอ่านคำบนกระดานตามครู ทั้งพร้อมกัน และรายบุคคล

อ่านครั้งละ 1 คำ ตรวจตรา ตรากตรา ปลาบปลื้ม เปลี่ยนแปลง

อ่านครั้งละ 2 คำ ตรวจตรา ทวดตา

ตรากตรา ตากตา

ปลาบปลื้ม ปาบปิ้ม

เปลี่ยนแปลง เปียนแปง

อ่านครั้งละ 3 คำ ตรวจตรา ทวดตา ตลวดตลา

ตรากตรา ตากตา ตลากตลา

ปลาบปลื้ม ปาบปิ้ม ปราบปราม

เปลี่ยนแปลง เปียนแปง เปเรียนแปรง

6. ครูบอกหมายเลขคำ แล้วให้นักเรียนออกเสียง

ครู	1	2	3
-----	---	---	---

นักเรียน	ทวดตา	ตรวจตรา	ตลวดตลก
----------	-------	---------	---------

	ตากตา	ตรากตรา	ตลากตลา
--	-------	---------	---------

	ปาบปิ้ม	ปราบปราม	ปลาบปลื้ม
--	---------	----------	-----------

	เปียนแปง	เปเรียนแปรง	เปลี่ยนแปลง
--	----------	-------------	-------------

7. ให้นักเรียนอ่านบัตรคำที่ใช้ฝึกทั้งหมด

ครูอ่านให้ฟัง 2 ครั้ง แล้วให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน

ให้นักเรียนอ่านเองพร้อมกัน

ให้นักเรียนอ่านเป็นรายบุคคล

8. ให้นักเรียนอ่านบัตรคำที่กำหนดให้มี 2 พยางค์ขึ้นไป

ยามเดินตรวจตรา เตรียมสิ่งของ คิดไตร่ตรอง หยุดตรงนี้

ทำงานตรากตรา เปลี่ยนแปลงรัฐบาล ปลุกฝึก ปลอศภัย

ปลัดทั้ง ปลาบปลื้มใจ ปลาตูก เปลือกไม้

9. ให้นักเรียนแต่งประโยคจากคำควบกล้ำที่กำหนดให้

วิธีฝึก 1. ให้นักเรียนจับฉลากคำควบกล้ำทีละคน

2. ให้นักเรียนแต่งประโยคปากเปล่าจากคำที่จับได้

ฉลากคำที่กำหนดให้ และนำคำทั้งหมดไปเขียนแต่งประโยค

1. ตรวจตรา

2. เตรียม

3. ไตร่ตรอง

4. ตรง

5. ตรากตรำ

6. เปลี่ยนแปลง

7. ปลุก

8. ปลอด

9. ปลื้ม

10. ปลาบปลื้ม

11. ปลา

12. เปลือก

10. ประเมินผลจากการสังเกตพฤติกรรมในการอ่าน และใช้เครื่องบันทึกเสียง
เพื่อความแม่นยำในการให้คะแนน

ข้อเสนอแนะในการฝึก

1. ในการฝึกขั้นที่ 9 อาจบันทึกเสียงนักเรียนไว้ แล้วเปิดให้นักเรียนฟัง
เพราะจะทำให้การฝึกน่าสนใจยิ่งขึ้น

แผนการสอนพร้อมแบบฝึกหัดที่ 8: ฝึกออกเสียง พร

ความคิดรวบยอด

การออกเสียงคำที่มี พร ควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกอย่างมีขั้นตอน และถูกวิธีจะทำให้สื่อความหมายได้ชัดเจน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อครูอ่านคำที่มี พร ควบกล้ำเป็นพยัญชนะต้นของคำให้นักเรียนฟัง นักเรียนสามารถบอกได้ว่าออกเสียงต่างกันหรือเหมือนกัน
2. เมื่อกำหนดคำที่มี พร ควบกล้ำเป็นพยัญชนะต้นของคำ ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำนั้นได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำควบกล้ำที่ใช้ฝึกได้ถูกต้อง

ระยะเวลาที่ใช้

ใช้เวลา 40 นาที (2 คาบ)

คำที่ใช้ฝึก

ปรากฏ ประจุ โปรดปราน ปราชญ์ ประโยชน์ พรหมมือ รับประทาน
ปรับปรุง โปรด เปรมปรีดี เปรียบ ประกาศ

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำที่ต้องการฝึก
2. กระเป๋ามัน
3. บัตรความหมาย
4. เครื่องบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการฝึก

1. ครูนำบัตรคำเสียงกระเป๋ามัน แล้วอธิบายความหมายของคำและยกตัวอย่างคำ
ในรูปแบบประโยค

2. ครูออกเสียงคำที่ติดบนกระเปาะน้ำให้นักเรียนฟังคำละ 3 ครั้ง แล้วออกเสียง

3 เสียง ให้นักเรียนตอบว่าเหมือนหรือต่าง (พร้อมกันและรายบุคคล)

เช่น	ปรากฏ	ปากฏ	ปลากฏ	
	ประตุจ	ปะตุจ	ปละตุจ	ต่าง
	โปรดปราน	โปดปาน	โปลดปลาน	
	ปรับปรุง	ปับปรุง	ปลับปลุง	
	ปรากฏ	ปรากฏ	ปรากฏ	
	ประตุจ	ประตุจ	ประตุจ	เหมือน
	โปรดปราน	โปรดปราน	โปรดปราน	
	ปรับปรุง	ปรับปรุง	ปรับปรุง	

3. ครูเขียนคำบนกระดานคำพร้อมทั้งหมายเลขกำกับ แล้วออกเสียงคำให้นักเรียนเปรียบเทียบแล้วตอบว่า หนึ่ง สอง สาม แล้วสลับให้ครูออกเสียงหมายเลขนักเรียนออกเสียงคำ

เช่น	1	2	3
	ปรากฏ	ปากฏ	ปลากฏ
	ประตุจ	ปละตุจ	ปะตุจ
	โปรดปราน	โปดปาน	โปลดปลาน
	ปับปรุง	ปลับปลุง	ปรับปรุง

4. ครูออกเสียง 3 ครั้ง สลับกันให้นักเรียนตอบ

ปรากฏ	ปลากฏ	ปากฏ	1 2 3
ประตุจ	ปละตุจ	ปะตุจ	3 1 2
โปรดปราน	โปดปาน	โปลดปลาน	2 1 3
ปับปรุง	ปรับปรุง	ปลับปลุง	3 1 2

5. ครูเขียนคำบนกระดานคำแล้วให้นักเรียนอ่านคำบนกระดานคำตามครู ทั้งพร้อมกันและรายบุคคล

อ่านครั้งละ 1 คำ	ปรากฏ	ประจ	โปรดปราน	ปรับปรุง
อ่านครั้งละ 2 คำ	ปรากฏ	ปาก		
	ประจ	ปะจ		
	โปรดปราน	โปรดปาน		
	ปรับปรุง	ปั้บปุง		
อ่านครั้งละ 3 คำ	ปรากฏ	ปาก	ปลาก	
	ประจ	ปะจ	ปละจ	
	โปรดปราน	โปรดปาน	โปรดปลาน	
	ปรับปรุง	ปั้บปุง	ปลั้บปลุง	

6. ครูบอกหมายเลขของคำ แล้วให้นักเรียนออกเสียง

ครู	1	2	3
นักเรียน	ปาก	ปรากฏ	ปลาก
	ปะจ	ประจ	ปละจ
	โปรดปราน	โปรดปลาน	โปรดปาน
	ปั้บปุง	ปรับปรุง	ปลั้บปลุง

7. ให้นักเรียนอ่านบัตรคำที่ใช้ฝึกทั้งหมด

ครูอ่านให้ฟัง 2 ครั้ง แล้วให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน

ให้นักเรียนอ่านเองพร้อมกัน

ให้นักเรียนอ่านเป็นรายบุคคล

8. ให้นักเรียนอ่านบัตรคำที่กำหนดให้มี 2 พยางค์ขึ้นไป

ปรากฏการณ์ บัญญาประจดังอาวุธ พ่อโปรดปรานฉันมาก ศรีปราชญ์

มิประโยชน์ ปรับปรุงอาคาร ชายป่าโปร่ง ฐีสึกเบรรมปริดี พรหมือดั่ง

ประกาศข่าว รับประทานอาหาร เปรียบเทียบ

9. ให้นักเรียนหาคู่ให้คำ โดยจะกำหนดคำควบกล้ำไว้และกำหนดความหมายของคำควบกล้ำเหล่านั้น ให้นักเรียนหาคู่คำให้ตรงกับความหมาย แล้วอ่านออกเสียงให้ชัดเจน ทั้งพร้อมกันและรายบุคคล

ปรากฏ ประดุจ โปรดปราน ปราชญ์ ประโยชน์ ประมวือ
รับประทาน ปรับปรุง โปรด เปรมปรีดิ์ เปรียบ ประกาศ

1. _____ เอาสิ่งหนึ่งเข้ามาเทียบกับสิ่งหนึ่ง
2. _____ รักใคร่เอ็นดู
3. _____ แก้อาให้ดียิ่งขึ้น
4. _____ สิ่งที่ต้องการ, สิ่งที่ใช้ได้
5. _____ ผู้รู้, ผู้มีปัญญา
6. _____ คล้าย, เหมือน, ดัง
7. _____ เห็นชัด, แจ่มแจ้ง, ประจักษ์
8. _____ แจ้งให้ทราบทั่วไป, ป่าวร้อง, แจ้ง
9. _____ ดบ เช่น ปรับตัด
10. _____ ร้องไม่ทึบ
11. _____ กิน
12. _____ รื่นเริง, สบาย

10. ประเมินผลจากการสังเกตพฤติกรรมในการอ่าน และใช้เครื่องบันทึกเสียงเพื่อความแม่นยำในการให้คะแนน

ข้อเสนอแนะในการฝึก

ในการฝึกขั้นที่ 8 อาจให้นักเรียนช่วยกันคิดขึ้นก็ได้

แผนการสอนพร้อมแบบฝึกหัดที่ 9 : ผีออกเสียง ขร ชล ผล

ความคิดรวบยอด

การอ่านออกเสียงคำที่มี ขร ชล ผล ควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกอย่างมีขั้นตอน และถูกวิธีจะทำให้สื่อความหมายได้ชัดเจน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อครูอ่านคำที่มี ขร ชล ผล ควบกล้ำเป็นพยัญชนะต้นของคำให้นักเรียนฟัง นักเรียนสามารถบอได้ว่าออกเสียงต่างกันหรือเหมือนกัน
2. เมื่อกำหนดคำที่มี ขร ชล และ ผล เป็นพยัญชนะต้นของคำ ให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำนั้นได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำควบกล้ำที่ใช้ฝึกได้ถูกต้อง

ระยะเวลาที่ใช้

ใช้เวลา 40 นาที (2 คาบ)

คำที่ใช้ฝึก

ขรุขระ ขริ้ว ขอลง ขลุ่ย ชลาด เผลา ขอลก ขลัง แผล เผลอไผล
ผลัด ผลาญ

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำที่ต้องการฝึก
2. กระเป๋าค้น
3. บัตรความหมาย
4. เครื่องบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการฝึก

1. ครูนำบัตรคำเสียบบัตรเป่าพ่น แล้วอธิบายความหมายของคำและยกตัวอย่างคำในรูปของความจริง

2. ครูออกเสียงคำที่ติดบนกระเปาะผนังให้นักเรียนฟังคำละ 3 ครั้ง แล้วออกเสียง

3. เสียงให้นักเรียนตอบว่าเหมือนหรือต่าง (พร้อมกันและรายบุคคล) เช่น

ขรุขระ	ขุขะ	ขลุขละ	
ขลัว	ขรัว	จั้ว	ต่าง
โขง	โฆลง	โฆรง	
แพ	แพร	แพล	

ขรุขระ	ขรุขระ	ขรุขระ	
ขรัว	ขรัว	ขรัว	เหมือน
โฆลง	โฆลง	โฆลง	
แพล	แพล	แพล	

3. ครูเขียนคำบนกระดานดำพร้อมทั้งหมายเลขกำกับ แล้วออกเสียงคำให้นักเรียน
เปรียบเทียบแล้วตอบว่า หนึ่ง สอง สาม แล้วสลับให้ครูออกเสียงหมายเลข นักเรียนออกเสียงคำ

เช่น	1	2	3
	ขระขระ	ขลุขละ	ขุขะ
	ขรัว	จั้ว	ขลัว
	โฆลง	โขง	โฆรง
	แพล	แพร	แพ

4. ครูออกเสียง 3 ครั้ง สลับกันให้นักเรียนตอบ

ขุขะ	ขลุขละ	ขรุขระ	1 2 3
ขรัว	ขลัว	จั้ว	2 1 3
โฆลง	โขง	โฆรง	3 2 1
แพล	แพ	แพร	1 3 2

5. ครูเขียนคำบนกระดานแล้วให้นักเรียนอ่านคำบนกระดานตามครู ทั้งพร้อมกัน และรายบุคคล

อ่านครั้งละ 1 คำ ขรุขระ ขริ้ว โขลง แผล

อ่านครั้งละ 2 คำ ขรุขระ ขุขะ

ขริ้ว ขั้ว

โขลง โขง

แผล แผ

อ่านครั้งละ 3 คำ ขรุขระ ขุขะ ขลุขละ

ขริ้ว ขั้ว ขลัว

โขลง โขง โขรง

แผล แผ แพร

6. ครูบอกหมายเลขคำ แล้วให้นักเรียนออกเสียง

ครู 1 2 3

นักเรียน ขุขะ ขลุขละ ขรุขระ

ขั้ว ขริ้ว ขลัว

โขลง โขง โขรง

แผล แผ แพร

7. ให้นักเรียนอ่านบัตรคำที่ใช้ฝึกทั้งหมด

ครูอ่านให้ฟัง 2 ครั้ง แล้วให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน

ให้นักเรียนอ่านเองพร้อมกัน

ให้นักเรียนอ่านเป็นรายบุคคล

8. ให้นักเรียนอ่านบัตรคำที่กำหนดให้มี 2 พยางค์ขึ้นไป

ถนนขรุขระ ขริ้วตา โขลงช้าง เป่าขลุ่ย ขี้ขลาด โง่เขลา โขลกใบตอง

ของขลัง แผลสด นิ่งเพลอไหล ผลัดใบ เผาผลาญ

9. ให้นักเรียนเล่นเกม เก็บผลไม้ใส่ตะกร้า

วิธีเล่น

1. แบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละเท่า ๆ กัน แต่ละกลุ่มมีตะกร้ากลุ่มละ 1 ใบ
2. ครูนำบัตรคำรูปผลไม้วางไว้หน้าชั้น
3. ให้กลุ่มที่ 1 (อาจตั้งชื่อกลุ่มก็ได้) ไปหยิบบัตรคำ 1 บัตร แล้วอ่านออกเสียง

ดัง ๆ อ่านได้ให้นำบัตรผลไม้มาใส่ตะกร้าของกลุ่มตนเอง ได้ 1 คะแนน ถ้าอ่านไม่ได้คืนบัตรไว้ในตะกร้าเดิม

4. ให้กลุ่ม 2 เล่นเหมือนกัน กลุ่มที่ได้ผลไม้มากเป็นฝ่ายชนะ
5. ให้นักเรียนในแต่ละกลุ่มฝึกให้กับเพื่อนที่อ่านไม่ได้
6. ให้นักเรียนอ่านบัตรคำทั้งหมดเป็นรายบุคคล

10. ประเมินผลจากการสังเกตพฤติกรรมในการอ่าน และใช้เครื่องบันทึกเสียงเพื่อความแม่นยำในการให้คะแนน

ข้อเสนอแนะในการฝึก

ให้นักเรียนเรียงแถวออกมาทีละคน ห้ามข้ามหรือแซงกัน จะทำให้อีกกลุ่มหนึ่งเสียเปรียบได้

แผนการสอนพร้อมแบบฝึกหัดที่ 10 : ฝึกออกเสียง คล คว

ความคิดรวบยอด

การออกเสียงคำที่มี คล คว ควบกั๊วได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกอย่างมีขั้นตอน และถูกวิธีจะทำให้สื่อความหมายได้ชัดเจน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อครูอ่านคำที่มี คล คว ควบกั๊วเป็นพยัญชนะต้นของคำให้นักเรียนฟัง นักเรียนสามารถบอกได้ว่าออกเสียงต่างกันหรือเหมือนกัน
2. เมื่อกำหนดคำที่มี คล คว ควบกั๊วเป็นพยัญชนะต้นของคำ ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำนั้นได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำควบกั๊วที่ใช้ฝึกได้ถูกต้อง

ระยะเวลาที่ใช้

ใช้เวลา 40 นาที (2 คาบ)

คำที่ใช้ฝึก

คลอง คล่องแคล่ว โคลน เคล็ด คลุก คลาน คลาย
คว้น ความ ควาย คว่า ควัว ควัก

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำที่ต้องการฝึก
2. กระเป๋าค้น
3. บัตรความหมาย
4. เครื่องบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการฝึก

1. ครูนำบัตรคำเสียบบัตรเป่าผนัก แล้วอธิบายความหมายของคำและยกตัวอย่างคำ
ในรูปประโยค

2. ครูออกเสียงคำที่ติดบนกระเปาะผนังให้นักเรียนฟังคำละ 3 ครั้ง แล้วออกเสียง

3 เสียง ให้นักเรียนตอบว่าเหมือนหรือต่าง (พร้อมกันและรายบุคคล)

เช่น	คลอง	ครอง	คง	
	คลองแก้ว	คลองแคว	ครองแคว	ต่าง
	คว้น	พัน	ควน	
	ความ	ฟาม	ควม	
	คลอง	ครอง	คง	
	คลองแคว	คลองแคว	คลองแคว	เหมือน
	คว้น	คว้น	คว้น	
	ความ	ความ	ความ	

3. ครูเขียนคำบนกระดานคำพร้อมทั้งหมายเลขกำกับ แล้วออกเสียงคำให้นักเรียน
เปรียบเทียบแล้วตอบว่า หนึ่ง สอง สาม แล้วสลับให้ครูออกเสียงหมายเลขนักเรียนออกเสียงคำ

เช่น	1	2	3
	คง	คลอง	ครอง
	คลองแก้ว	คลองแคว	ครองแคว
	ควน	คว้น	พัน
	ควม	ความ	ฟาม

4. ครูออกเสียง 3 ครั้ง สลับกันให้นักเรียนตอบ

คลอง	คง	ครอง	3 1 2
คลองแก้ว	คลองแคว	ครองแคว	2 1 3
ควน	พัน	คว้น	1 2 3
ควม	ฟาม	ควม	3 2 1

5. ครูเขียนคำบนกระดานคำแล้วให้นักเรียนอ่านคำบนกระดานตามครู ทั้งพร้อมกันและ
รายบุคคล

อ่านครั้งละ 1 คำ	คลอง	คลองแคว	ควัน	ควม
อ่านครั้งละ 2 คำ	คลอง	กอง		
	คลองแคว	กองแคว		
	ควัน	ควน		
	ควม	ควม		
อ่านครั้งละ 3 คำ	คลอง	กอง	ครอง	
	คลองแคว	กองแคว	ครองแคว	
	ควัน	ควน	พัน	
	ควม	ควม	ฟาม	

6. คุรบอกหมายเลขของคำ แล้วให้นักเรียนออกเสียง

ครู	1	2	3
นักเรียน	คลอง	ครอง	กอง
	คลองแคว	ครองแคว	กองแคว
	ควน	ควัน	พัน
	ควม	ควม	ฟาม

7. ให้นักเรียนอ่านบัตรคำที่ใช้ฝึกทั้งหมด

ครูอ่านให้ฟัง 2 ครั้ง แล้วให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน

ให้นักเรียนอ่านเองพร้อมกัน

ให้นักเรียนอ่านเป็นรายบุคคล

8. ให้นักเรียนอ่านบัตรคำที่กำหนดให้ 2 พยางค์ขึ้นไป

คูคลอง แควควองว่องไว โคลนตม เค็ดขี้ดยอก คลุกข้าว คีบคลาน

คลายใจ ควันไฟ ความหมาย ควายเผือก คว่าพัน หันคว่า ควักเงิน

9. หากมาเติมข้างหน้าหรือข้างหลังคำที่กำหนดให้ ข้อละ 3 คำ แล้วอ่านออกเสียง
คำนั้นให้ถูกต้อง ทั้งรายบุคคลและพร้อมกัน

ตัวอย่าง	โคลน	โคลนสีดำ	เล่นโคลน	ตักโคลน
คลอง	_____	_____	_____	_____
คลองขลุ่ย	_____	_____	_____	_____
เคล็ด	_____	_____	_____	_____
คลุก	_____	_____	_____	_____
คลาน	_____	_____	_____	_____
คลาย	_____	_____	_____	_____
คว้น	_____	_____	_____	_____
ควม	_____	_____	_____	_____
ควาย	_____	_____	_____	_____
คว่ำ	_____	_____	_____	_____
คว่ำ	_____	_____	_____	_____
ควัก	_____	_____	_____	_____

10. ประเมินผลจากการสังเกตพฤติกรรมในการอ่าน และใช้เครื่องบันทึกเสียงเพื่อ
ความแม่นยำในการอ่าน

ข้อเสนอแนะในการฝึก

ในการฝึกขั้น 1-2 อาจจะใช้เทปบันทึกเสียงแทนบัตรคำก็ได้

แผนการสอนพร้อมแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ชุดที่ 1

ความคิดรวบยอด

คำควบกล้ำทุกคำมีความหมาย สามารถนำไปใช้ในประโยค เพื่อสื่อความหมายได้ ถ้ารู้จักคำควบกล้ำมากจะสามารถนำคำนั้น ๆ ไปใช้ในการสร้างประโยคได้มาก

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถบอกได้ว่าคำใดเป็นคำควบกล้ำ
2. นักเรียนสามารถเขียนคำควบกล้ำได้ถูกต้องตรงกับความหมาย

ระยะเวลาที่ใช้

ใช้เวลา 40 นาที (2 คาบ)

คำที่ใช้ฝึก

กรวด กลับ กว้าง ซลาด ขว้าง คลุก โปร่ง
ปลด พลัด พลัด

สื่อการเรียนการสอน

1. แผนภูมิ
2. บัตรคำ

วิธีดำเนินการฝึก

1. ครูนำแผนภูมิคำควบกล้ำและคำที่ไม่ใช่คำควบกล้ำมาให้นักเรียนพิจารณาว่าเหมือนหรือต่างกันอย่างไร คำในกรอบที่ 1 ต่างจากคำในกรอบที่ 2 คือคำในกรอบที่ 1 มีพยัญชนะต้น 1 ตัว ส่วนคำในกรอบที่ 2 มีพยัญชนะต้น 2 ตัว

คำที่มีพยัญชนะต้นถึง 2 ตัว พยัญชนะตัวที่ 2 จะเป็น ร หรือ ล หรือ ว ซึ่งจะออกเสียง
รวมกันกับพยัญชนะตัวที่ 1 เรียกว่า อักษรควบ

อักษรควบ แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ อักษรควบแท้และอักษรควบไม่แท้

อักษรควบแท้ คือคำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะต้น 2 ตัว และเวลาอ่านออกเสียงพยัญชนะทั้ง 2 ตัว
ไปพร้อมกัน เช่นคำว่า กรวด กลับ กว้าง ฯลฯ

อักษรควบไม่แท้ คือ คำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะต้น 2 ตัว แต่ออกเสียงพยัญชนะต้นตัวที่ 1
เพียงตัวเดียว เช่นคำว่า สร้าง เสรี ไซร์ จริง หรือออกเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียง พยัญชนะตัวอื่น
ที่มีเสียงเดียว ได้แก่ คำว่า ทราบ ทราบ ทรง

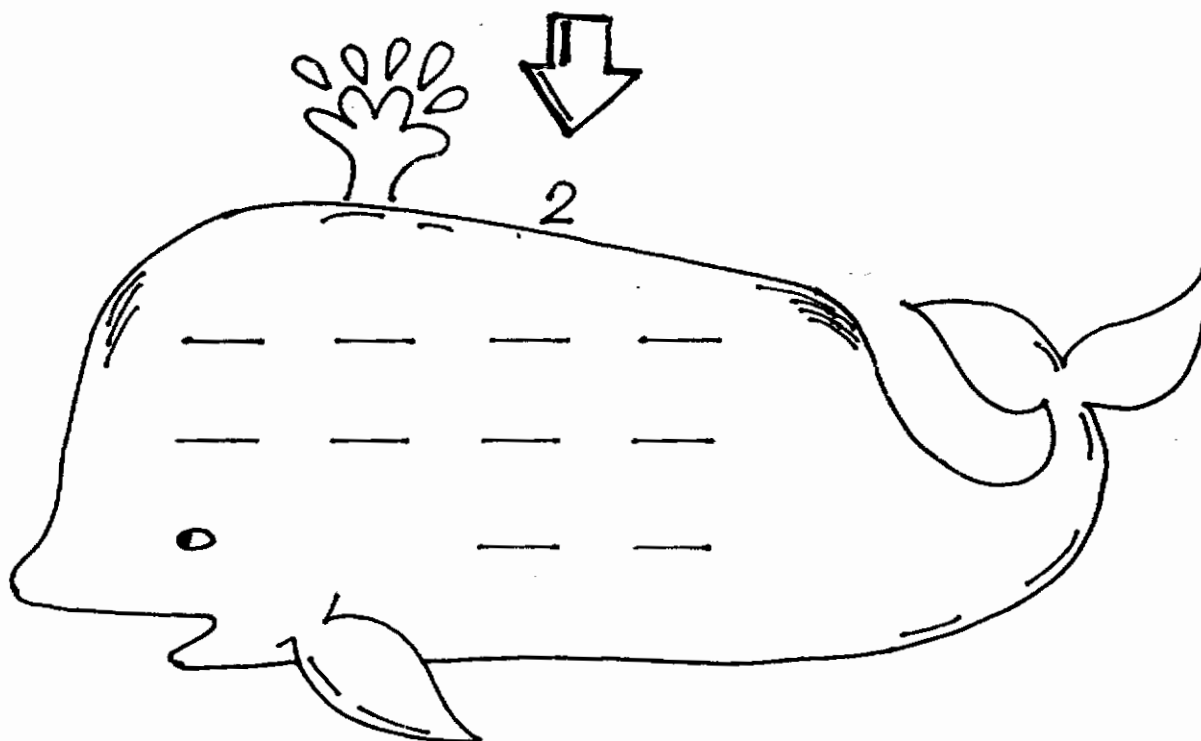
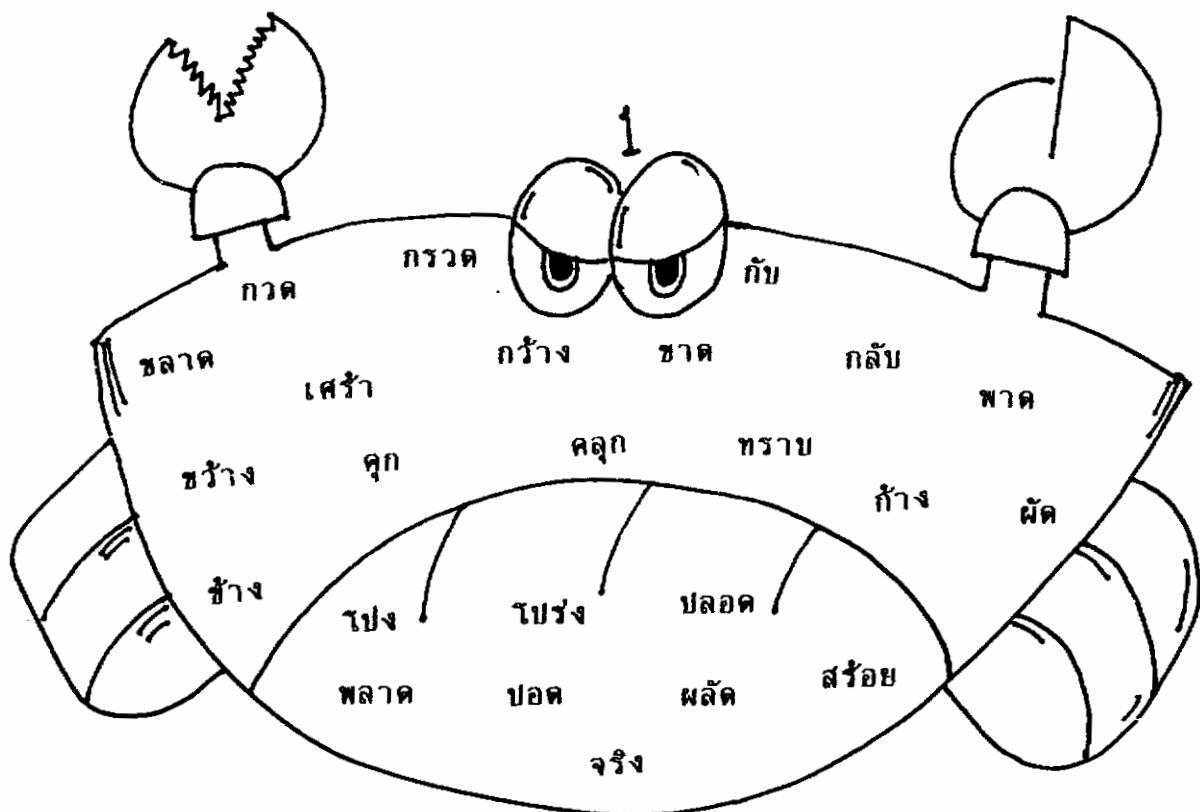
3. ครูนำแผนภูมิมาแสดงให้นักเรียนดูตัวอย่าง
4. ให้นักเรียนแยกคำควบกล้ำในแบบฝึกแล้วนำคำนั้นมาแต่งประโยค
5. ประเมินผลโดยให้นักเรียนเขียนตามคำบอก หลังจากให้นักเรียนทำแบบฝึกแล้ว

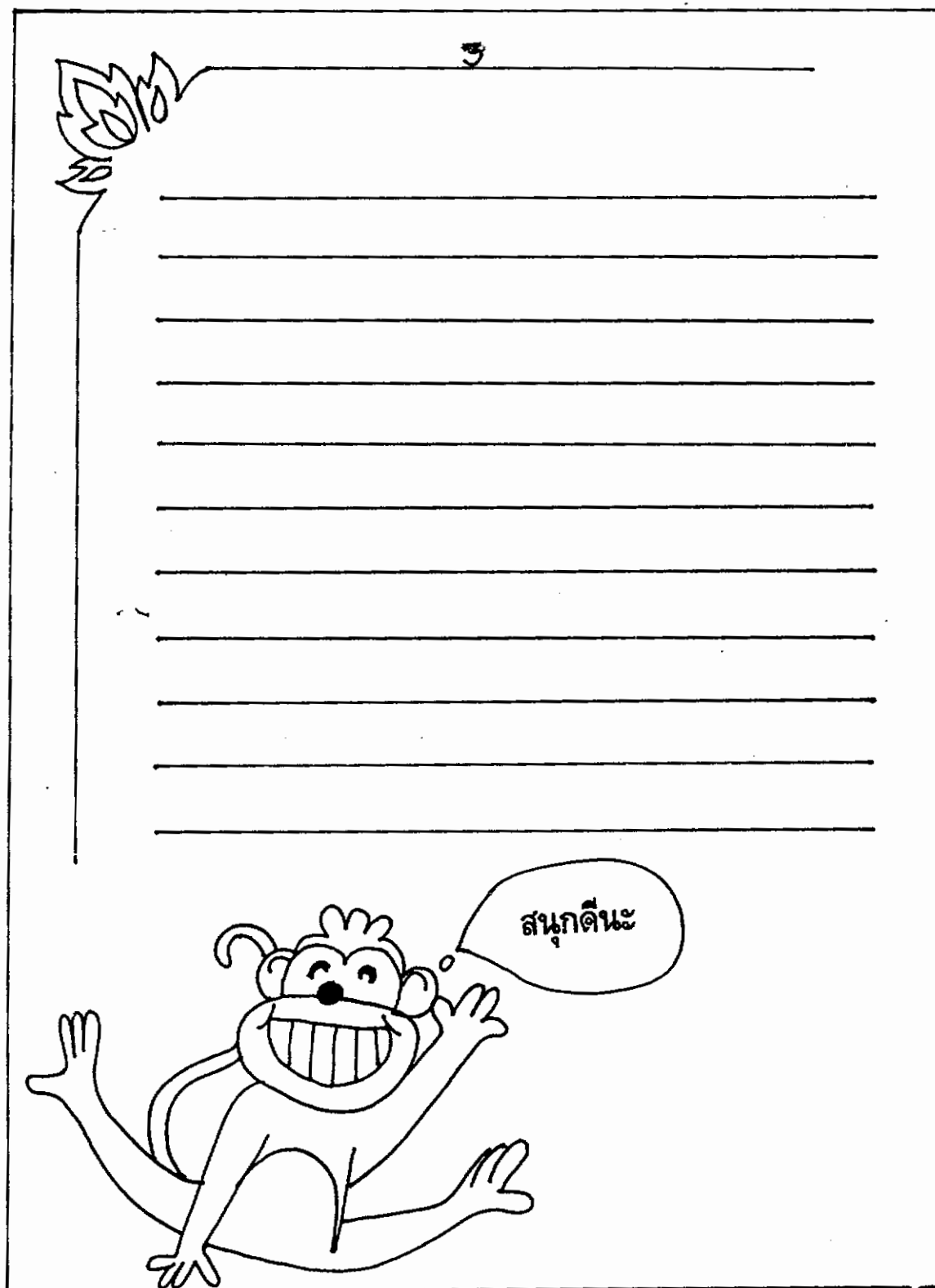
แบบฝึก “เลือกคำควบกล้ำ”

ชื่อ.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนเลือกคำควบกล้ำที่เป็นคำควบแท้จากรูปที่ 1 มาเขียนลงในรูปที่ 2
แล้วนำคำที่ได้มาแต่งประโยคในรูปที่ 3

แผนการสอนพร้อมแบบฝึกทักษะข้อบกพร่องในการเขียนคำควบกล้ำ ชุดที่ 2

ความคิดรวบยอด

คำควบกล้ำทุกคำมีความหมาย สามารถนำไปใช้ในประโยคเพื่อสื่อความหมายได้ ถ้ารู้จักคำควบกล้ำมากจะสามารถนำคำนั้น ๆ ไปใช้ในการสร้างประโยคได้มาก

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเติมคำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนนำคำที่กำหนดให้ไปแต่งประโยคได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถแต่งประโยคโดยใช้คำควบกล้ำได้มากที่สุด

ระยะเวลาที่ใช้

ใช้เวลา 40 นาที (2 คาบ)

คำที่ใช้ฝึก

เปลี่ยนแปลง ครึกครื้น คล่องแคล่ว ตรวจตรา ไตร่ตรอง ตรากรตรา
ปลาบปลื้ม พร้อมเพรียง พลุพลุผ่าน เพลอไฟ

สื่อการเรียนการสอน

1. แผนภูมิตัวอย่าง
2. บัตรคำศัพท์

วิธีดำเนินการฝึก

1. ครูอธิบายวิธีการเติมพยางค์หรือคำที่เป็นอักษรควบกล้ำหน้าหรือหลังคำหลักที่มีอยู่ในแผนภูมิตัวอย่าง

คำหลัก

เปลี่ยน _____
_____ ตรา

เติมให้สมบูรณ์

เปลี่ยนแปลง
ตรา

2. ครูแจกแบบฝึกให้นักเรียนเดิม และให้นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจ
3. ให้นักเรียนเลือกคำที่เติมสมบูรณ์แล้วไปเขียนกลุ่มคำ เช่น คนเดินพลุกลาน
4. ให้นักเรียนกลุ่มคำมาสร้างประโยคใหม่ที่มีคำควบกล้ำมากที่สุด
5. ประเมินผลโดยให้นักเรียนเขียนตามคำบอกหลังจากที่นักเรียนทำแบบฝึกแล้ว

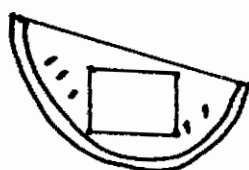
แบบฝึก “เติมคำศัพท์”

ชื่อ.....เลขที่.....

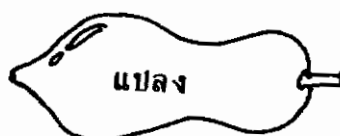
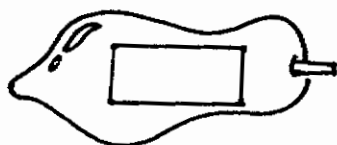
คำชี้แจง ให้นักเรียนนำคำที่มีอักษรควบกล้ำมาเติมในช่อง ที่มีอยู่ในรูปภาพ แล้วนำคำทั้งสองคำจากรูปภาพมาเขียนรวมเป็นคำใหม่ในที่ว่างท้ายข้อ

ตัวอย่าง

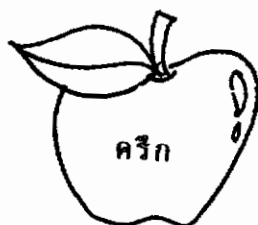

เกลื่อนกลาด

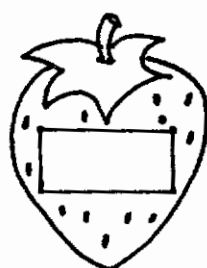
1.

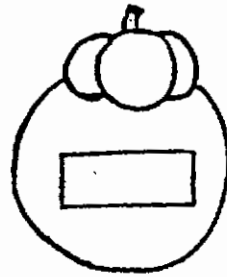
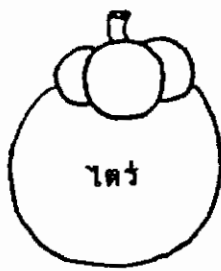
2.

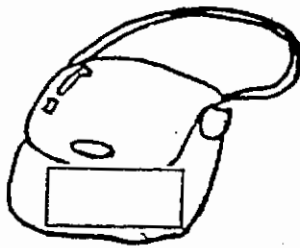
3.

4

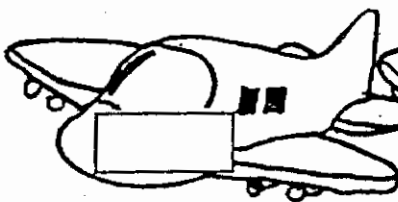
5

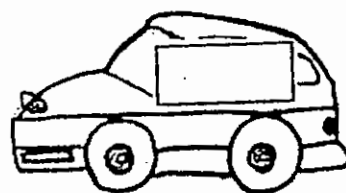
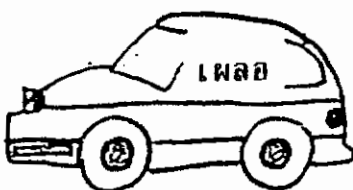
6

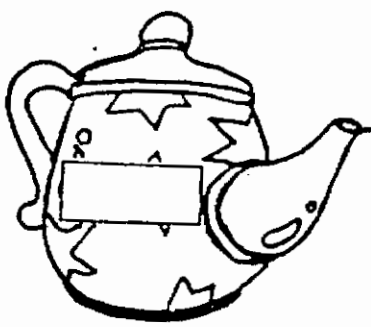
7

8

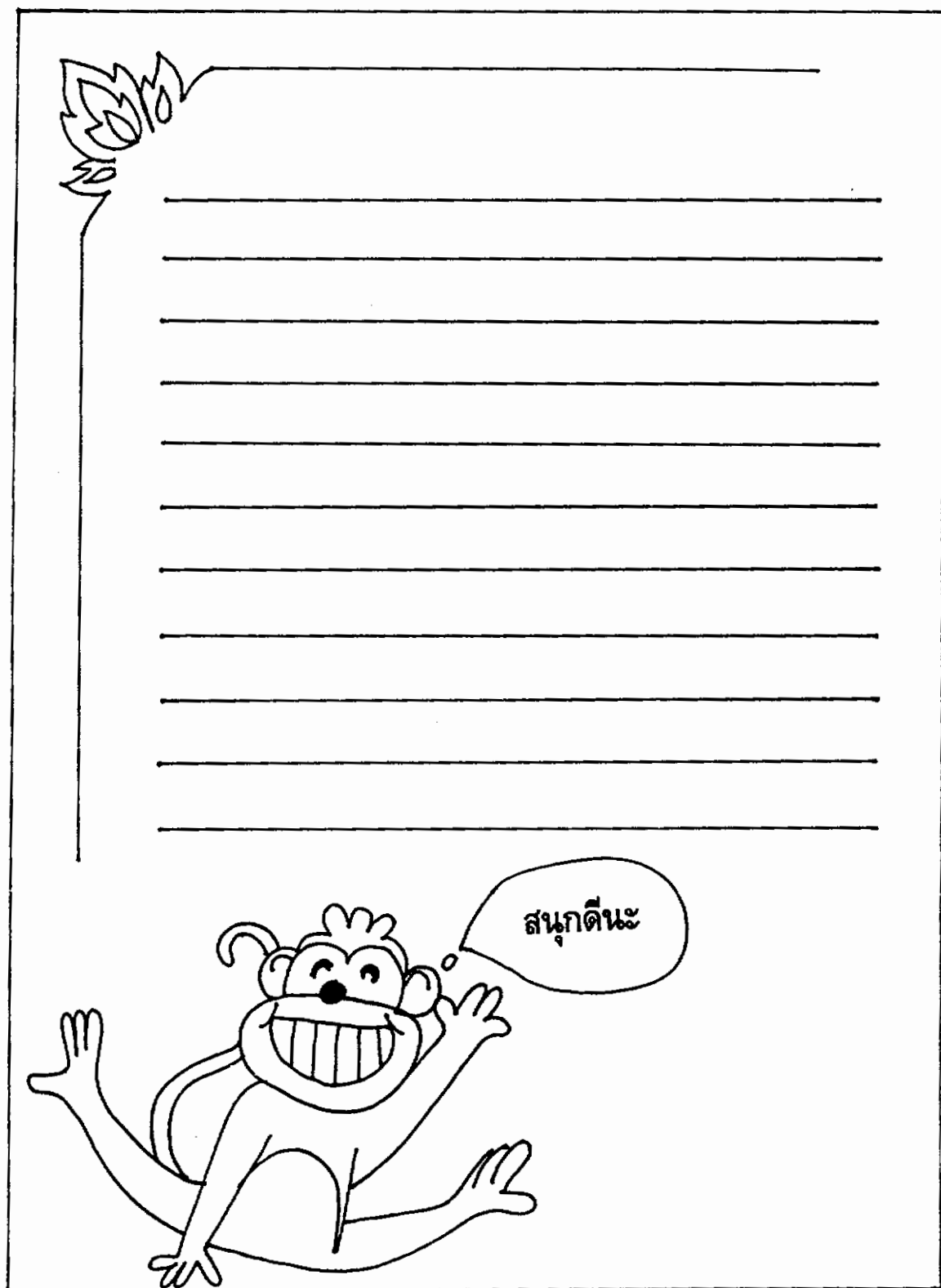

9

10

แผนการสอนพร้อมแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนคำควบกล้ำ ชุดที่ 3

ความคิดรวบยอด

คำควบกล้ำทุกคำมีความหมาย สามารถนำไปใช้ในประโยค เพื่อสื่อความหมายได้ ถ้ารู้จัก คำควบกล้ำมากจะสามารถนำคำนั้น ๆ ไปใช้ในการสร้างประโยคได้มาก

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเติมคำลงในช่องว่างได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถอ่านประโยคได้ถูกต้อง

ระยะเวลาที่ใช้

ใช้เวลา 40 นาที (2 คาบ)

คำที่ใช้ฝึก

แกว่ง เขลา กระจาย ปรากฏ โปรดปราน ปรับปรุง
เปรมปรีดิ์ สะพรั่ง พราย เพรศ

สื่อการเรียนการสอน

1. แผนภูมิตัวอย่าง
2. บัตรคำ, กระดาษหั่น

วิธีดำเนินการฝึก

1. ครูอธิบายวิธีการเติมคำลงในช่องว่างให้นักเรียนเข้าใจ โดยอธิบายว่า คำที่มาเติมลงในช่องว่างนั้นเป็นคำควบกล้ำทั้งหมด เมื่อเติมแล้วจะทำให้มีความสมบูรณ์ โดยพิจารณาความหมายของคำด้านซ้ายมือประกอบ

2. กำหนดเวลาให้นักเรียนทำเสร็จภายใน 15 นาที
3. ครูแจกแบบฝึกให้นักเรียนทำโดยคอยจับเวลา
4. เรียกเก็บแบบฝึก แล้วให้นักเรียนช่วยกันหาคำตอบมาเฉลย
5. ครูสืบบัตรคำ ที่สมบูรณ์แล้วให้นักเรียนอ่าน
6. ข้อใดที่นักเรียนทำผิดให้แก้ไขให้ถูกต้อง และนำคำตอบกลับไปแต่งประโยค
7. ประเมินผล โดยให้นักเรียนเขียนตามคำบอกหลังจากนักเรียนได้ทำแบบฝึกแล้ว

แบบฝึก “เธอหายไปไหน”

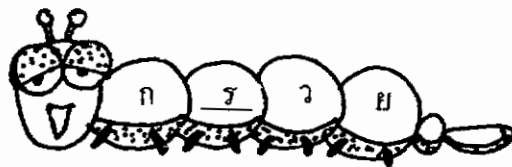

ชื่อ.....เลขที่.....

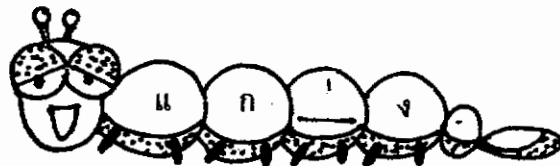
คำชี้แจง ให้นักเรียนเติมพยัญชนะ ร ล ว ที่ขาดหายไป ลงในช่องว่างของรูปภาพให้ได้คำใหม่
ที่มีความหมายตรงกับข้อความด้านหลังรูปภาพในแต่ละข้อ

ตัวอย่าง

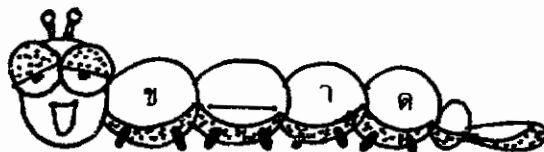
ทรงกลม ก้นแหลม ปากกว้าง

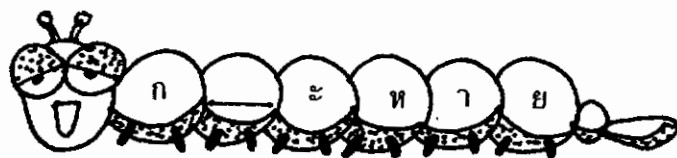
1. ไก่วไปมา ไม่อยู่กับที่

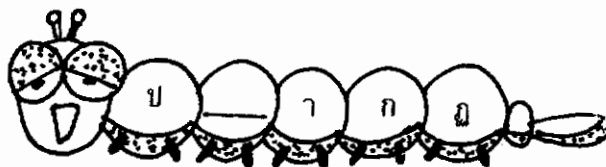
2. คนที่ไม่กล้า

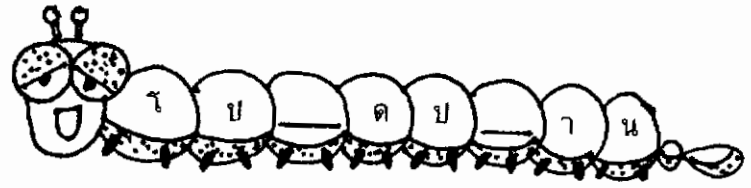
3. รู้สึกคอแห้งอยากดื่มน้ำ

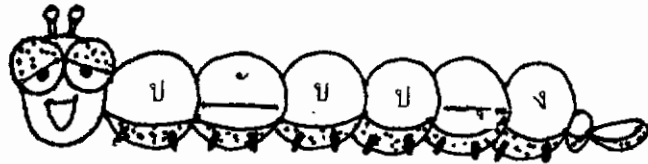
4. บังเกิดขึ้น

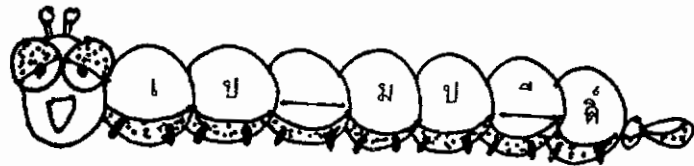
5. ชอบ

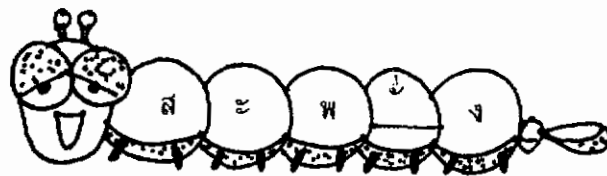
6. แก้วให้เรียบร้อยยิ่งขึ้น

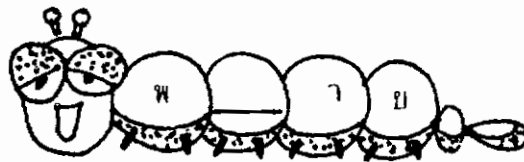
7. ชอบใจ สุขใจ

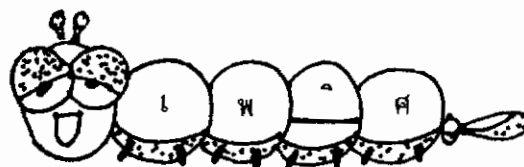
8. พร้อม , ไสว , สล้า

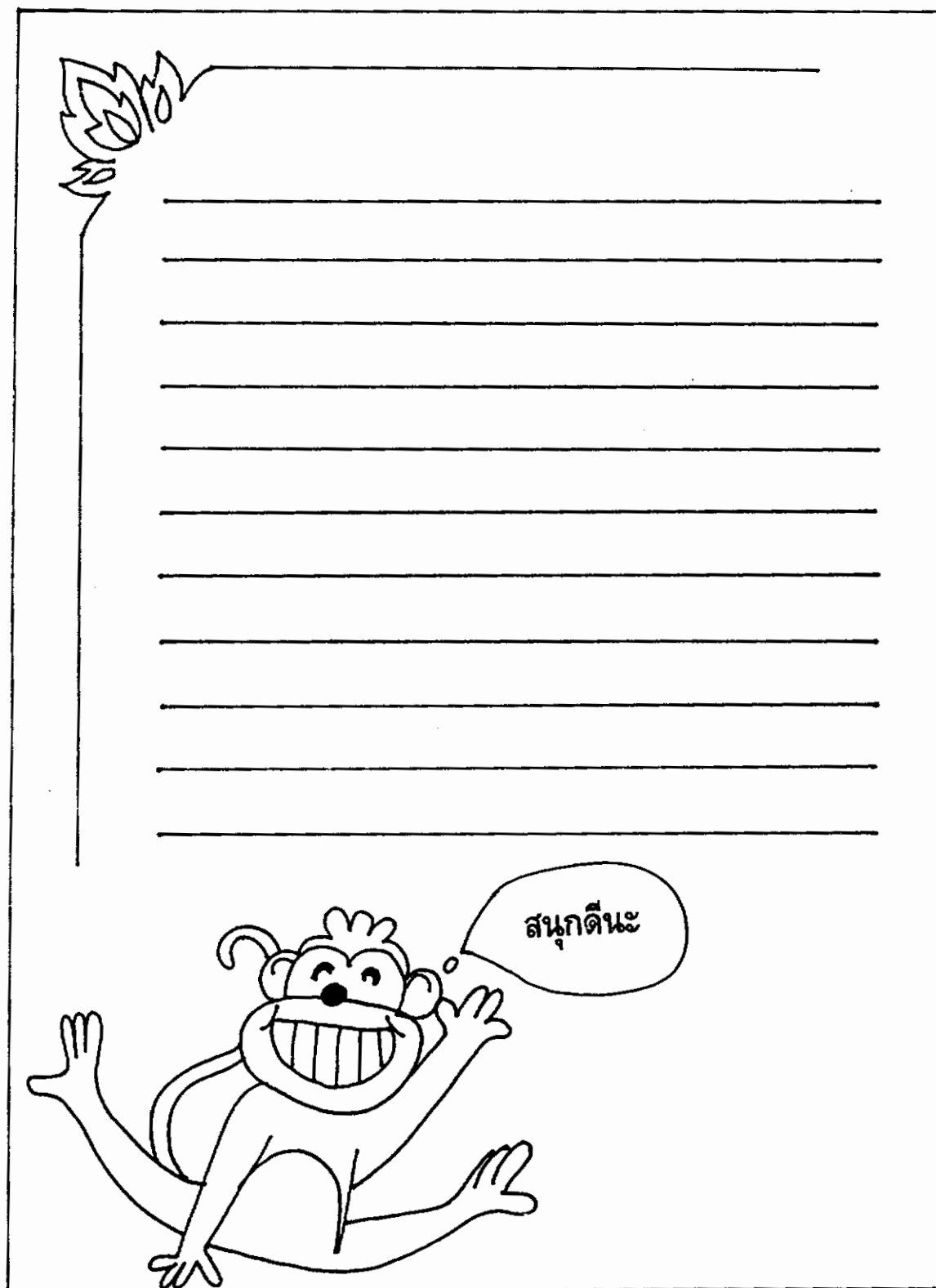

9. แว่วว

10. งาม , คี้ง

แผนการสอนพร้อมแบบฝึกทักษะข้อบกพร่องในการเขียนคำควบกล้ำ ชุดที่ 4

ความคิดรวบยอด

คำควบกล้ำทุกคำมีความหมาย สามารถนำไปใช้ในประโยคเพื่อสื่อความหมายได้ ถ้ารู้จักคำควบกล้ำมากจะสามารถนำคำนั้น ๆ ไปใช้ในการสร้างประโยคได้มาก

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเติมคำได้ถูกต้องตามที่กำหนดคำให้
2. นักเรียนนำคำควบกล้ำที่ครูกำหนดคำให้มาแต่งประโยคได้ถูกต้อง

ระยะเวลาที่ใช้

ใช้เวลา 40 นาที (2 คาบ)

คำที่ใช้ฝึก

สงครามต์ กล้วย ทองกวาว โขลก แฉวน สงคราม คลาย
ความ ประโยชน์ เพลิน

สื่อการเรียนการสอน

1. แผนภูมิตัวอย่าง
2. บัตรคำศัพท์

วิธีดำเนินการฝึก

1. ครูอธิบายวิธีการเติมพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ให้นักเรียนเข้าใจ โดยให้นักเรียนนำส่วนที่เหมือนกันในแต่ละประโยคออกมาเขียนในช่องว่างหน้าประโยค แล้วจึงนำคำควบกล้ำทั้งหมดนั้นมาประสมกันจะได้คำตอบ ซึ่งเป็นคำใหม่ ตัวอย่าง

กระ อะไรอยู่ในกระต่าย และ กระจก

ค อะไรอยู่ใน คู และ คี

า อะไรอยู่ในต๑ และ ข๑

น อะไรอยู่ในบ้าน และ หนู

คำนี้คือ กระดาน

2. กำหนดเวลาให้นักเรียนทำเสร็จภายใน 20 นาที
3. ครูเฉลยโดยใช้บัตรคำสลับกระเป๋าทิ้ง
4. ให้นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจคำตอบที่นักเรียนเขียนผิดให้แก่วางให้ถูกต้อง
5. นำคำควบกล้ำที่ได้มา เขียนแต่งประโยค
6. ประเมินผลโดยให้นักเรียนเขียนตามคำบอกหลังจากที่นักเรียนทำแบบฝึกแล้ว

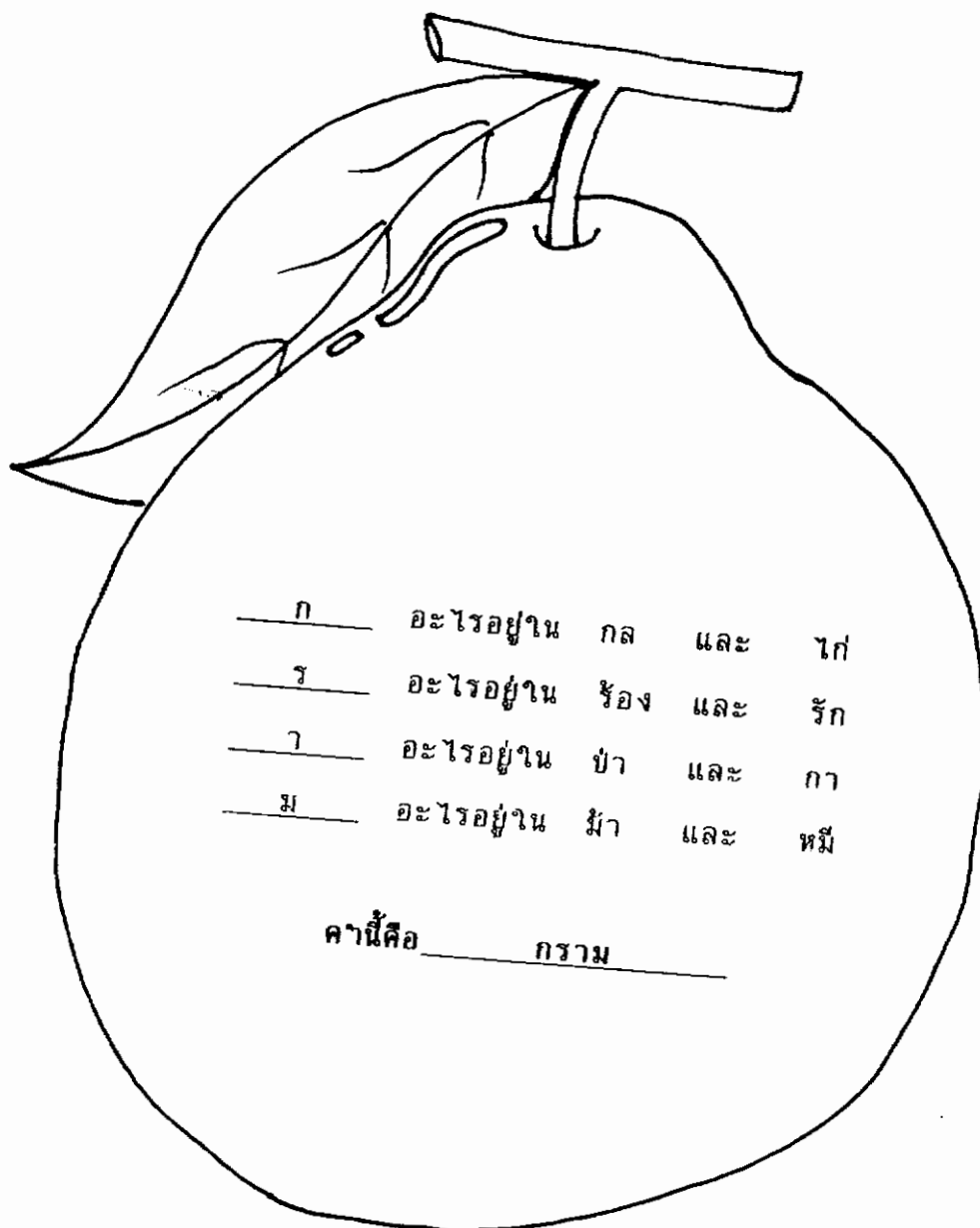
แบบฝึก “ปริศนาคำทาย”

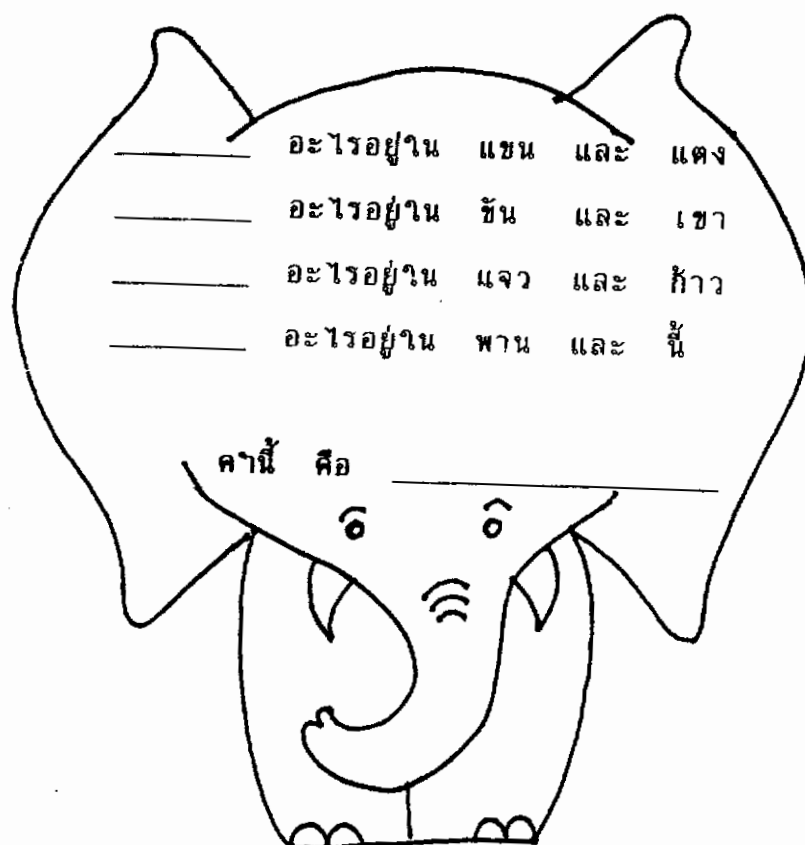
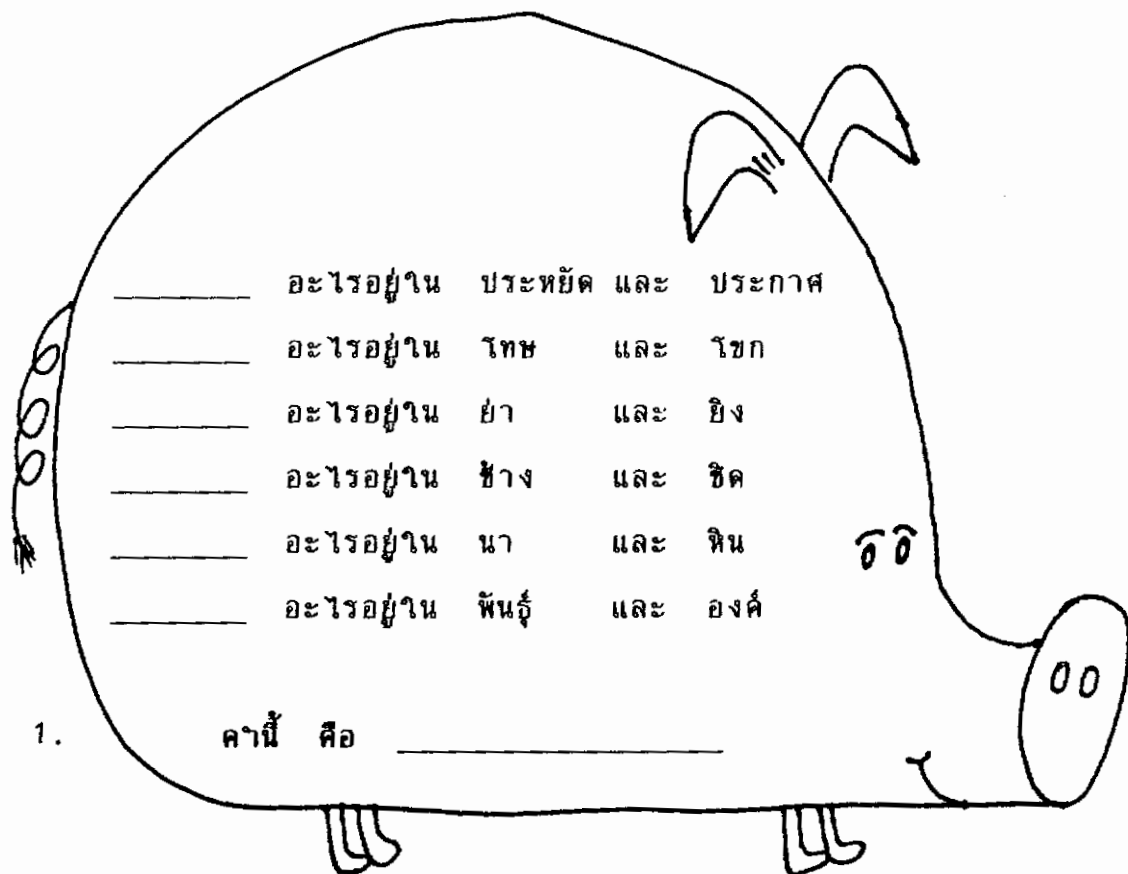

ชื่อ.....เลขที่.....

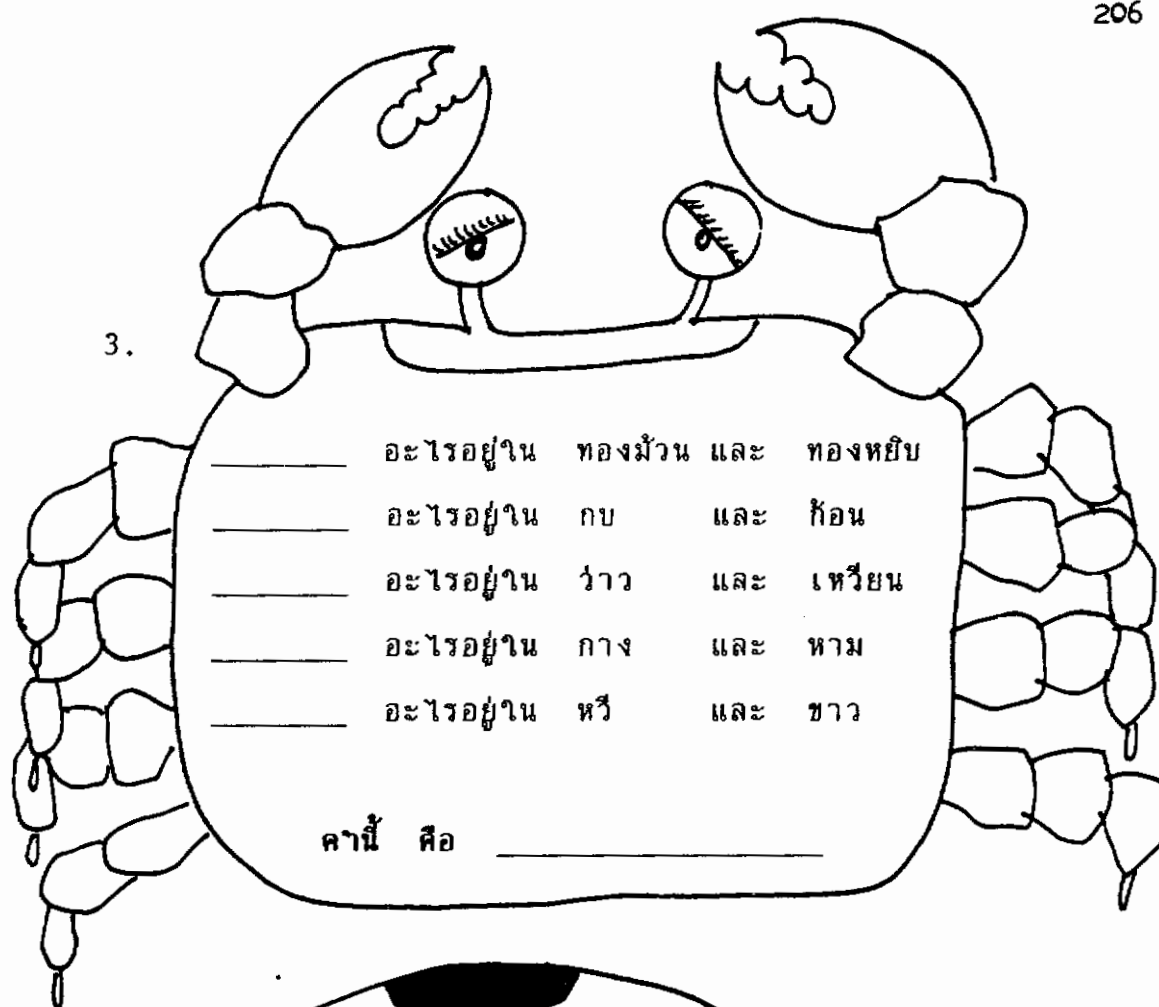
คำชี้แจง ให้นักเรียนหาคำตอบจากปริศนาต่อไปนี้ โดยนำส่วนที่เหมือนกันของคำในแต่ละประเภทออกมาเขียนในช่องว่างหน้าประโยค แล้วจึงนำคำควบกล้ำทั้งหมดนั้นมาประสมกันจะได้คำตอบซึ่งเป็นคำใหม่

ตัวอย่าง

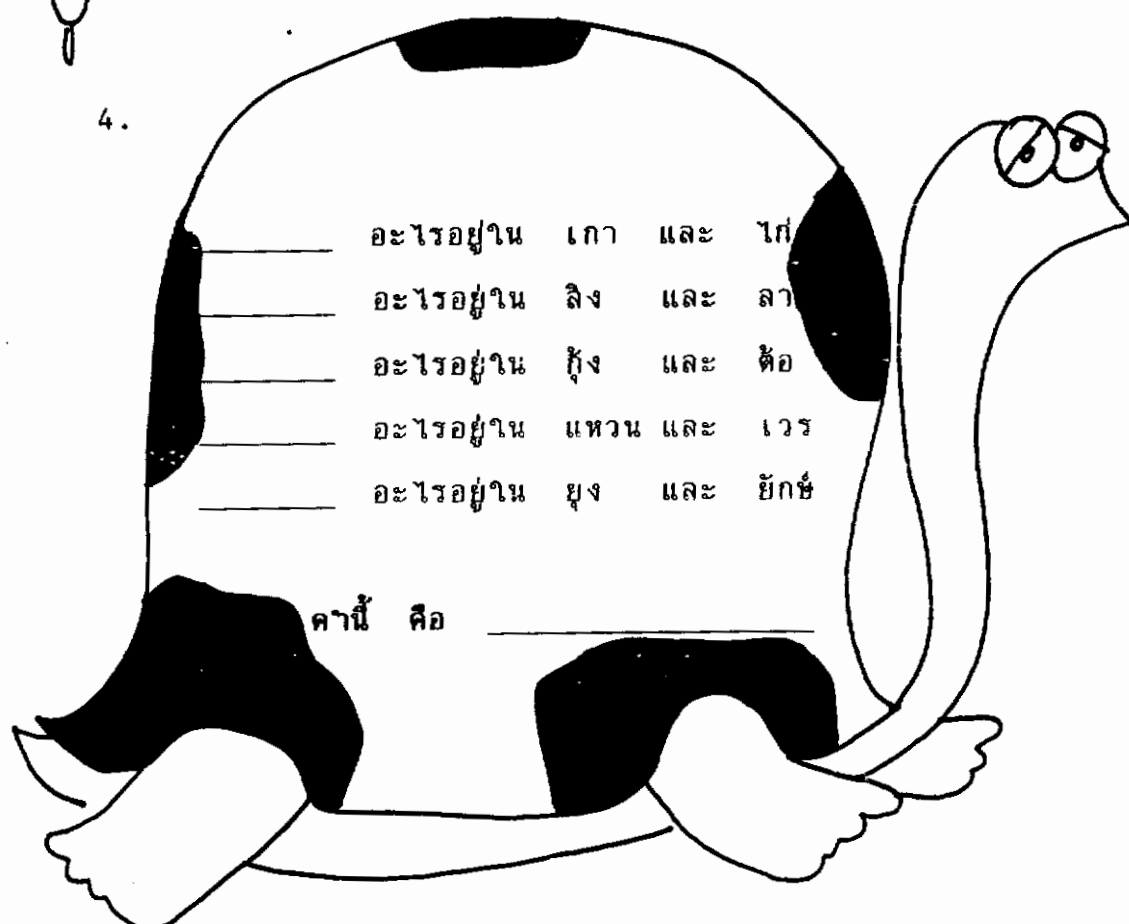

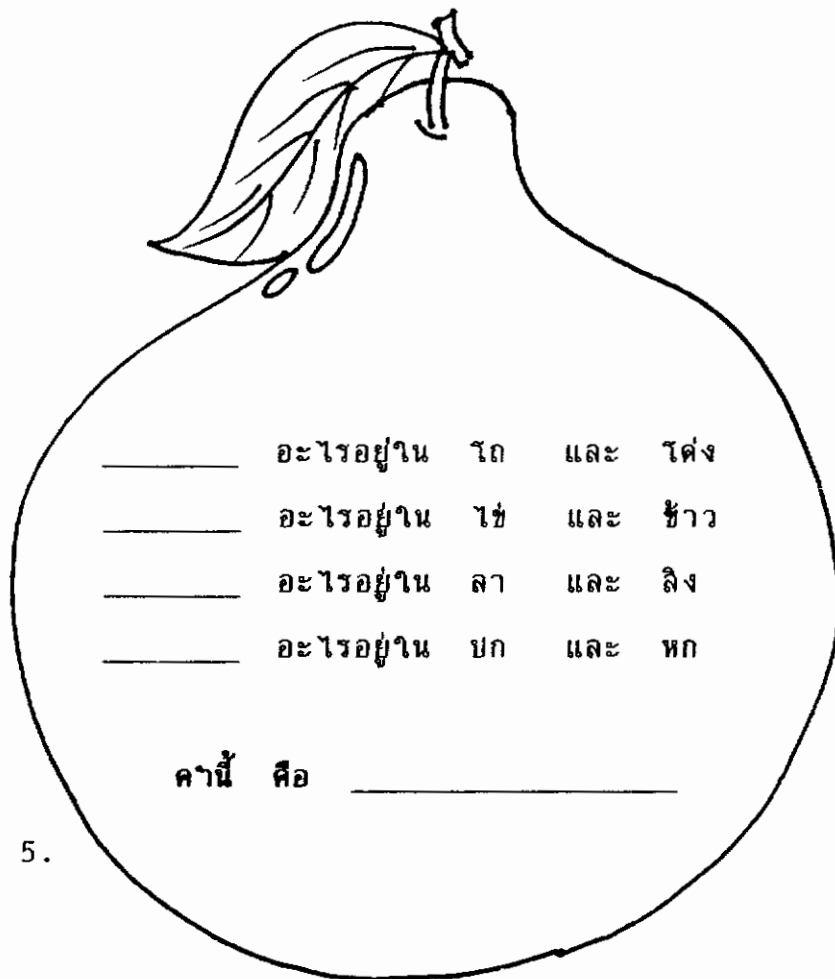

3.

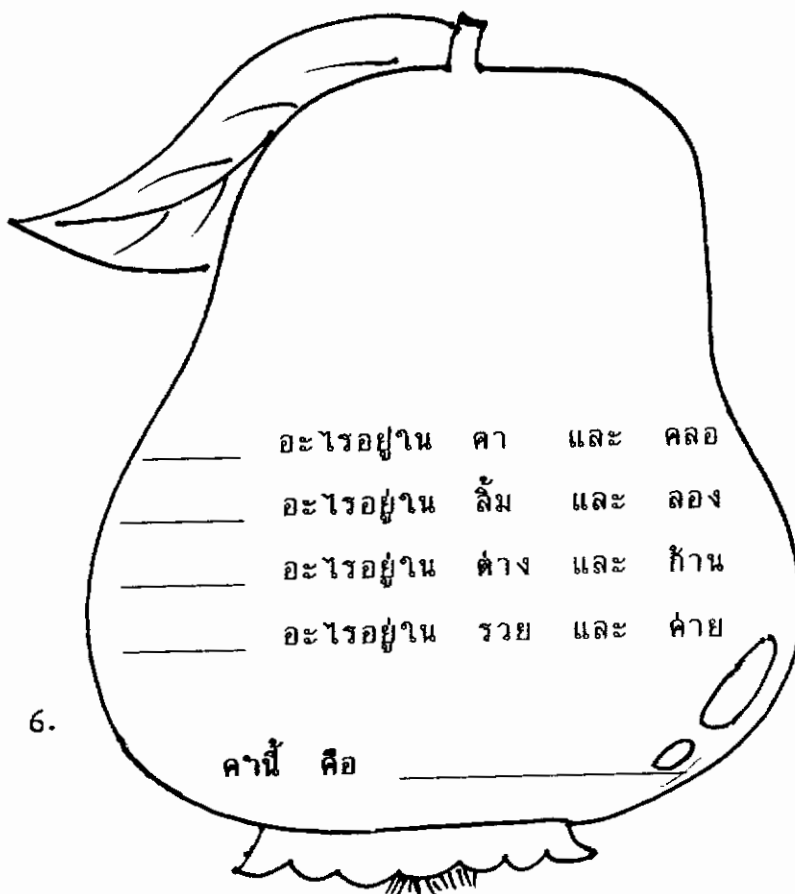

4.

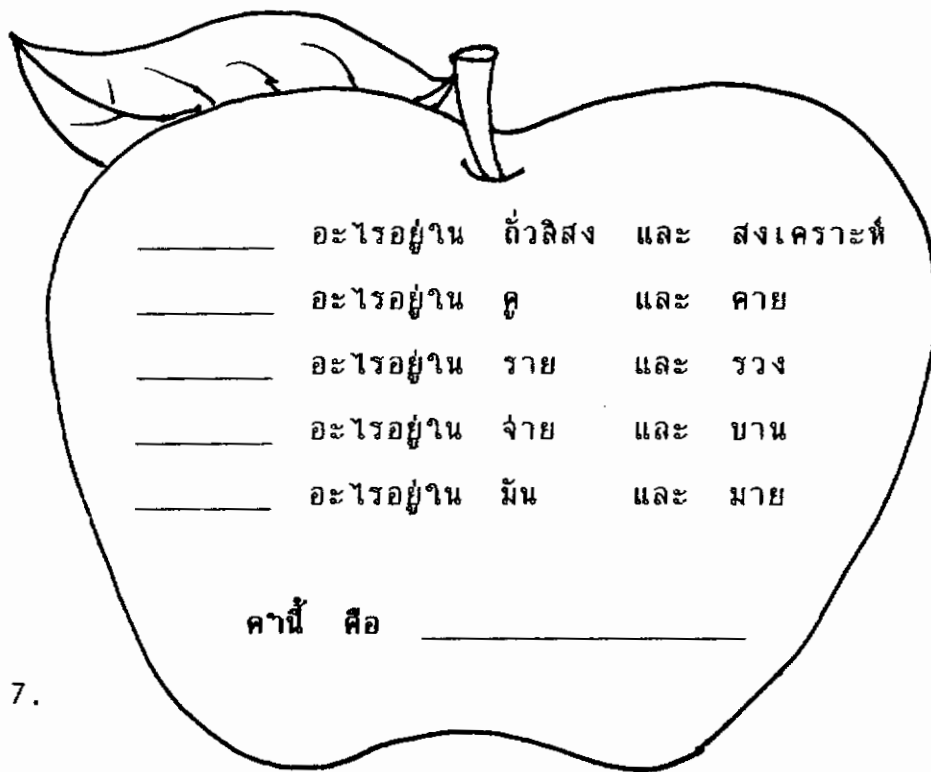

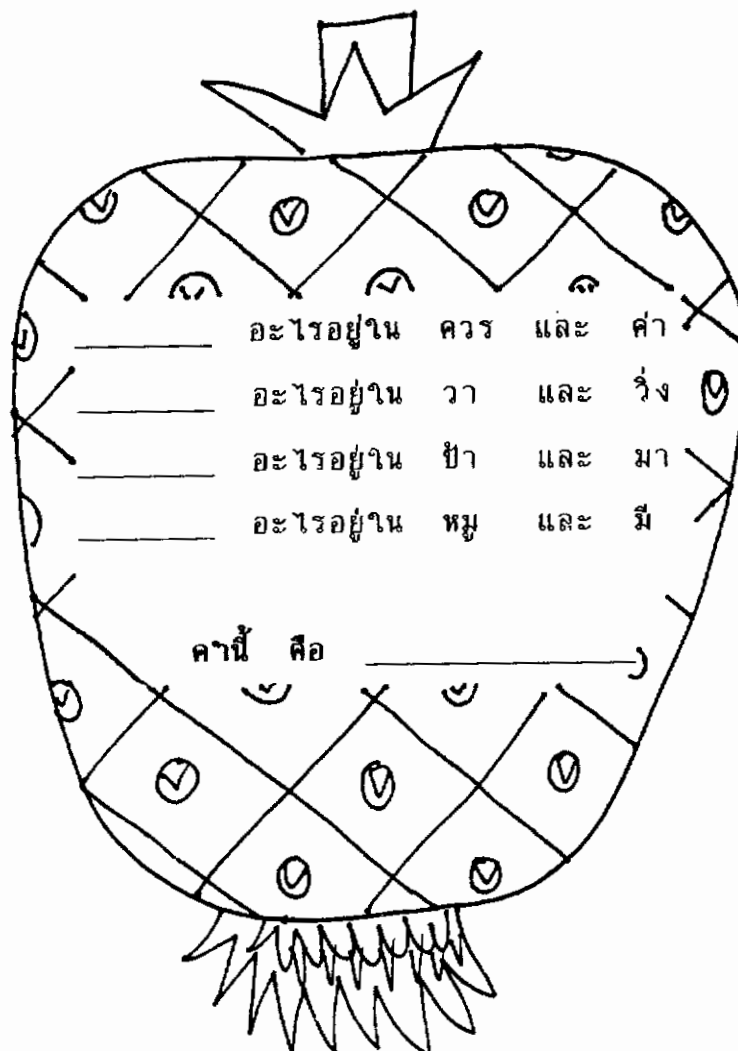
5.

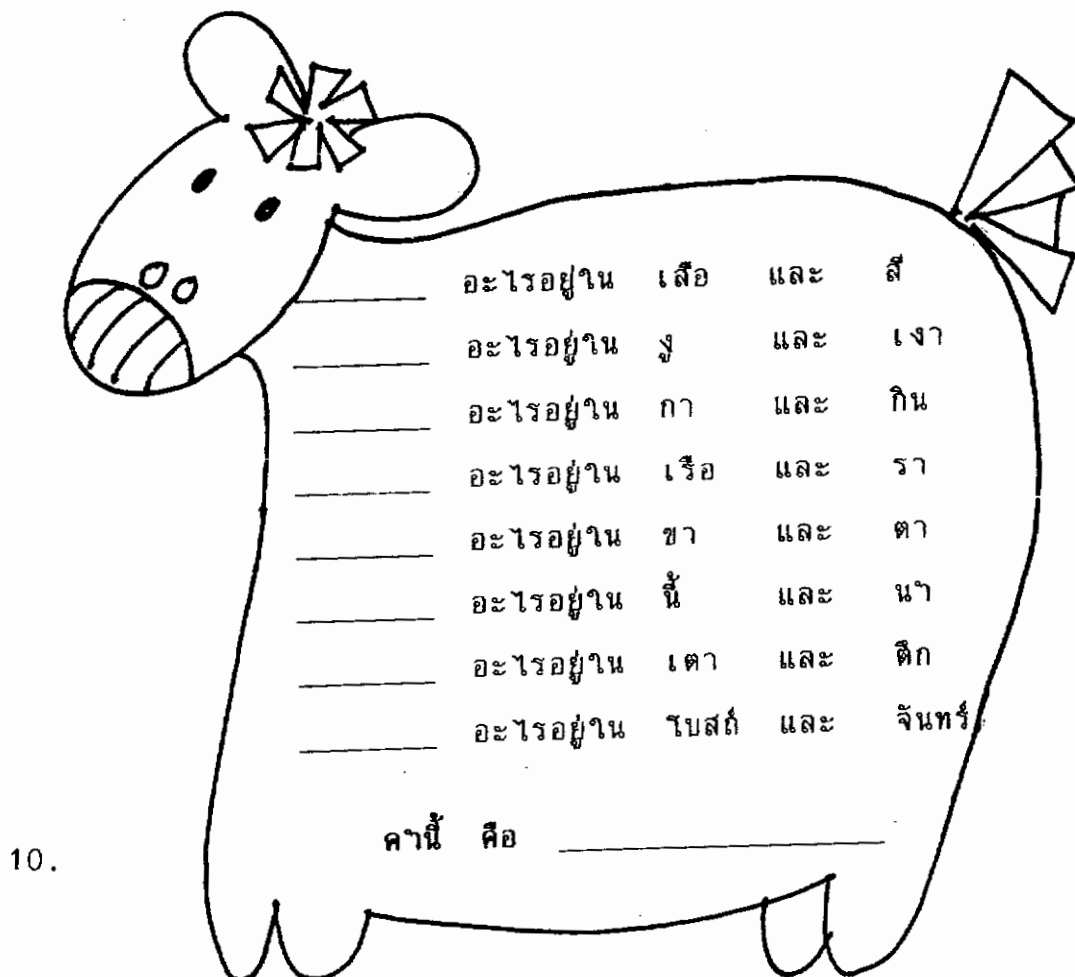
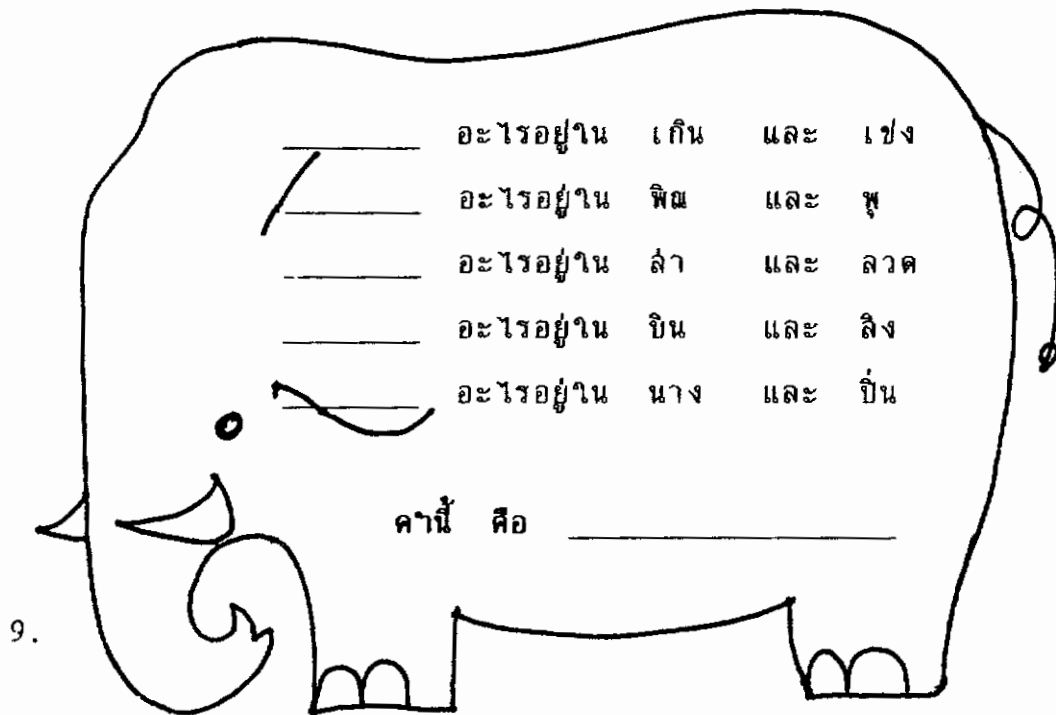
6.

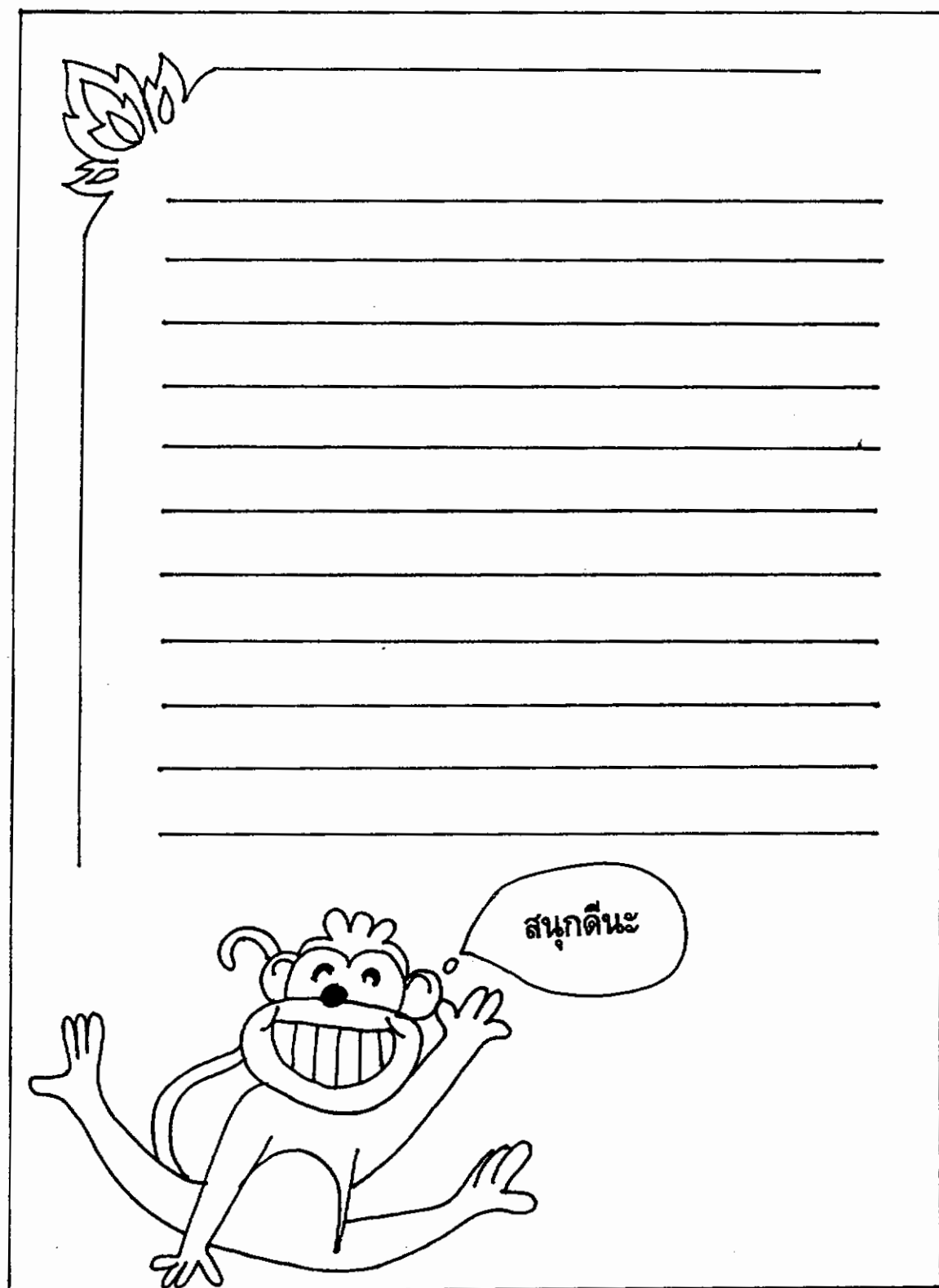

7.

8.

แผนการสอนพร้อมแบบฝึกทักษะข้อบกพร่องในการเขียนคำควบกล้ำ ชุดที่ 5

ความคิดรวบยอด

คำควบกล้ำทุกคำมีความหมาย สามารถนำไปใช้ในประโยค เพื่อสื่อความหมายได้ ถ้ารู้จักคำควบกล้ำมากจะสามารถนำคำนั้น ๆ ไปใช้ในการสร้างประโยคได้มาก

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเลือกคำที่กำหนดให้มาเติมในประโยคได้ถูกต้องตรงตามความหมาย

ระยะเวลาที่ใช้

ใช้เวลา 40 นาที (2 คาบ)

คำที่ใช้ฝึก

เกรง ตรง โขลง ขวาน สงเคราะห์ โคลน ควัก

ประกาศ ผลาญ พลอย

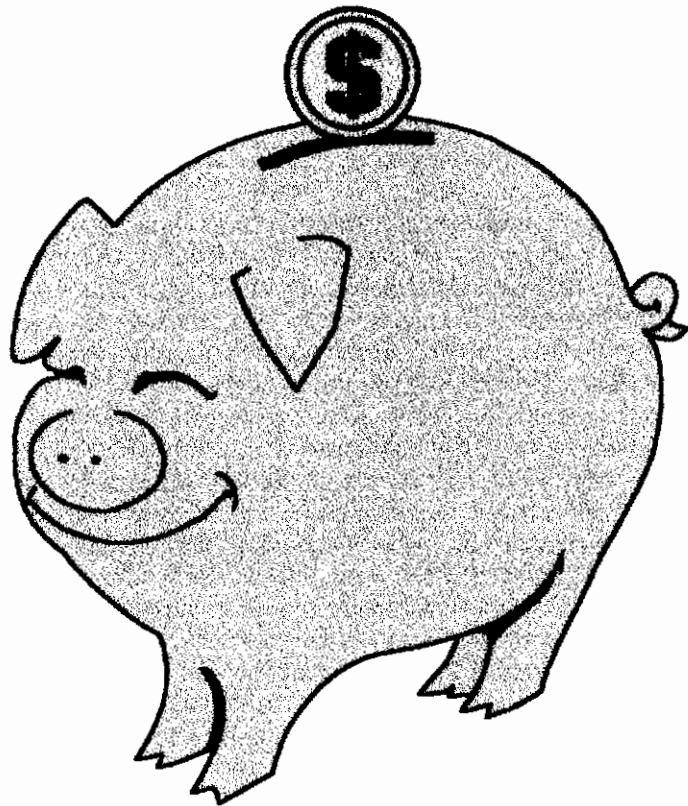
สื่อการเรียนการสอน

1. แผนภูมิ
2. กระดาษแผ่น

วิธีดำเนินการฝึก

1. ครูอธิบายวิธีนำคำมาเติมในประโยคให้นักเรียนทราบว่าในแบบฝึกจะมีประโยคโดยเว้นคำที่ต้องการให้เติมไว้
2. ให้นักเรียนพิจารณาคำที่ในภาพทางขวามือ คำใดถูกให้นำมาเขียนในช่องว่างที่เว้นไว้
3. แจกแบบฝึกให้นักเรียนทำ เสร็จแล้วเปลี่ยนกันตรวจคำตอบคิดให้แก้ไข
4. ครูเฉลยด้วยบัตรคำโดยเสียบบัตรคำในกระเป๋านั่ง
5. นำคำควบกล้ำที่ได้ไปเขียนแต่งประโยค
6. ประเมินผลโดยให้นักเรียนเขียนตามคำบอก หลังจากให้นักเรียนทำแบบฝึกแล้ว

แบบฝึก “ใครผิด ใครถูก”

ชื่อ.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนนำคำที่เขียนถูกต้องในภาพทางขวามือมาเติมลงในช่องว่างทางซ้ายมือ
ให้ได้ใจความสมบูรณ์ และนำคำที่ได้ไปแต่งประโยค

ตัวอย่าง

สวนหลังบ้านของฉันมีจอม <u>ปลวก</u>	ปลวก ปลวก ปลวก
------------------------------------	--

1. ความ_____ใจ เป็นสมบัติของผู้ดี	เกรง เกลง เกง
-----------------------------------	---

2. อ้อยเป็นคน_____ต่อเวลา	ตรง ตง ตลง
---------------------------	--

3. ที่จังหวัดสุรินทร์มีช้างหลาย_____

โขง

โขลง

โขรง

4. ฉันถือ_____ใบผ้าพันในป่า

ขวน

ขวาน

ผาน

5. สังคม_____เป็นหน่วยงานที่ช่วยเหลือสังคม

สงเคราะห์

สงเคาะห์

สงเคลาหะ

6. ผู้ใหญ่บ้าน_____รายชื่อผู้ที่ได้รับบริจาค

ประกาศ

ประกาศ

ปะกาศ

7. ฉัน_____กะบิจากโหมวโสนถวย

ควัก

ควก

พัก

8. เกิดไฟไหม้เผา_____อาคารวอดววย

พลาญ

พลาณ

พวาน

9. เขาใส่แหวน_____สีแดง

พอย

พรอย

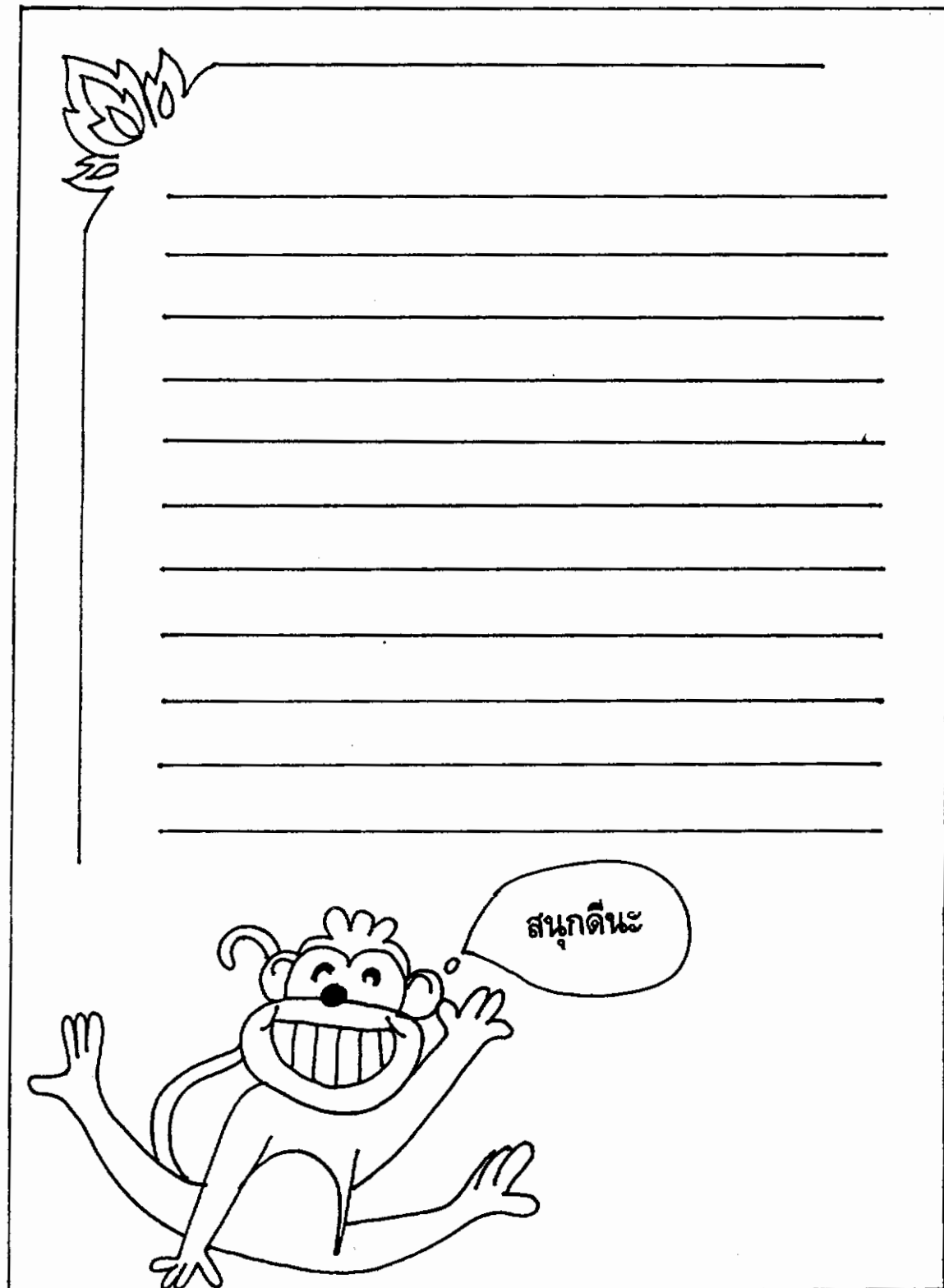
พลอย

10. แม่ไปทานาตัวมีแต่_____เต็มไปหมด

โคน

โครน

โคลน

แผนการสอนพร้อมแบบฝึกทักษะข้อบกพร่องในการเขียนคำควบกล้ำ ชุดที่ 6

ความคิดรวบยอด

คำควบกล้ำทุกคำมีความหมาย สามารถนำไปใช้ในประโยคเพื่อสื่อความหมายได้ ถ้ารู้จักคำควบกล้ำมากจะสามารถนำคำนั้น ๆ ไปใช้ในการสร้างประโยคได้มาก

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเขียนคำประสมคำตามภาพที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนบอกความหมายของคำควบกล้ำที่ฝึกได้ถูกต้อง

ระยะเวลาที่ใช้

ใช้เวลา 40 นาที (2 คาบ)

คำที่ใช้ฝึก

กราย กลาง เคล็ด คราว คลอง เบரிய ปลา
เตรียม เพลง เปลือก

สื่อการเรียนการสอน

1. ภาพสำหรับประสมคำ ลักษณะเป็นภาพ มีพยัญชนะ และสระให้ประสมเป็นคำ
ด้านหลังมีคำเฉลยไว้

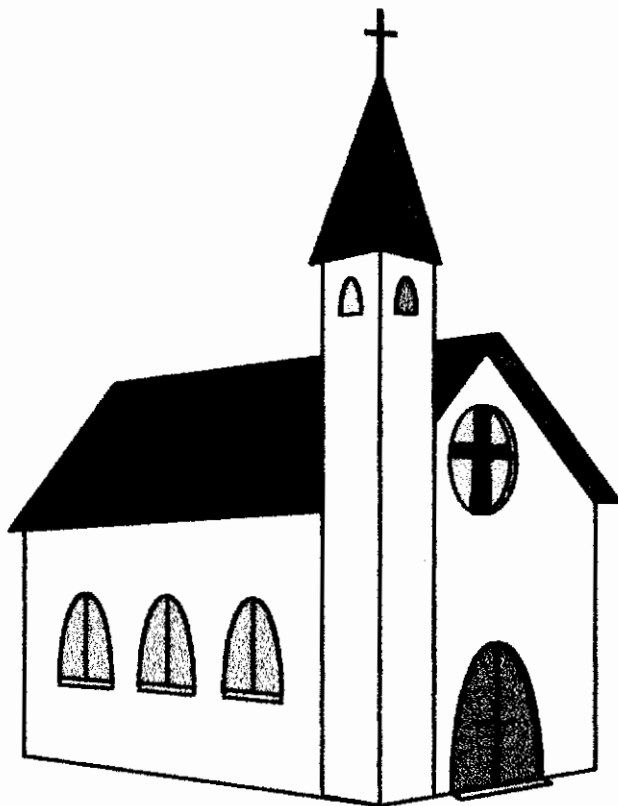
2. บัตรคำ
3. กระเป๋าค้น

วิธีดำเนินการฝึก

1. ครูนำภาพมาติดบนกระเป๋าค้น
2. ให้นักเรียนช่วยพิจารณาภาพว่าภาพนั้น พยัญชนะต้นซึ่งเป็นชื่อของภาพแต่ละชื่อใช้พยัญชนะอะไรให้คำพยัญชนะนั้นมาประสมกับสระและตัวสะกดที่เขียนไว้รวมอยู่ด้วยกัน ประสมออกมาเป็นคำ

3. ครูแจกแบบฝึกหัดให้นักเรียนแต่ละคนสะกดคำที่ลงในช่องว่างแต่ละตอนจะได้คำควบกล้ำออกมา ครูเฉลยด้วยบัตรคำ
4. นำคำควบกล้ำที่ได้มาเขียนแต่งประโยค
5. ประเมินผลโดยให้นักเรียนเขียนตามคำบอกหลังจากที่นักเรียนทำแบบฝึกแล้ว

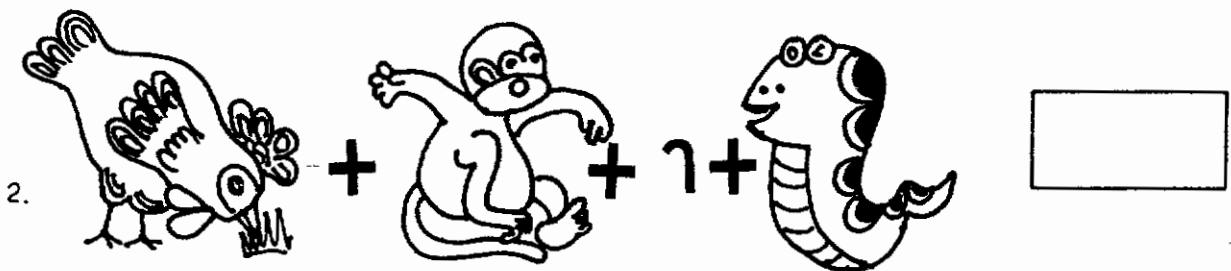
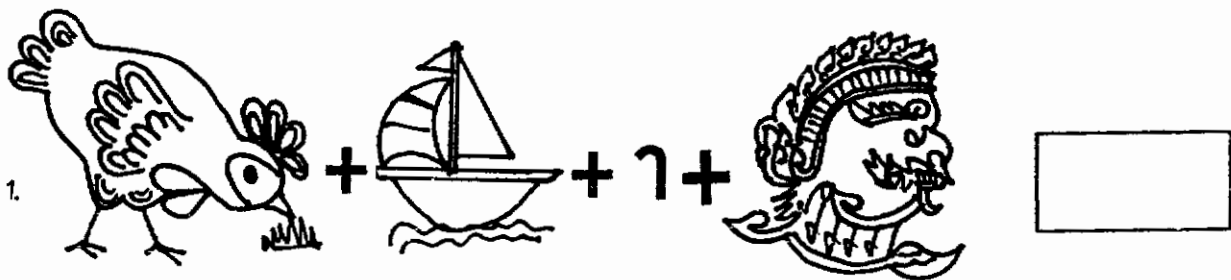
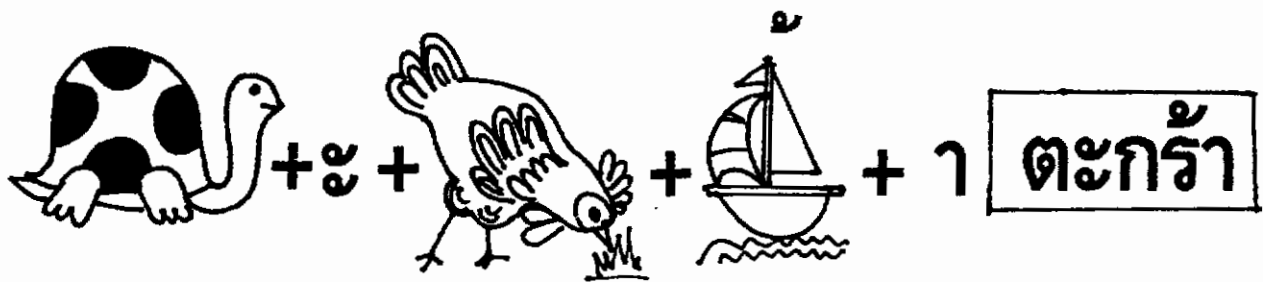
แบบฝึก “ประสมคำจากภาพ”

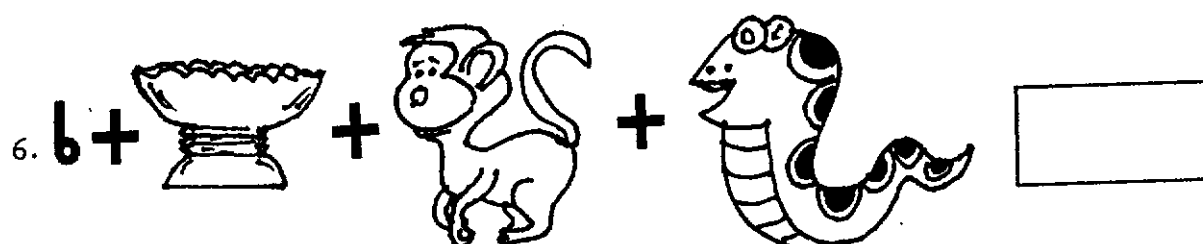
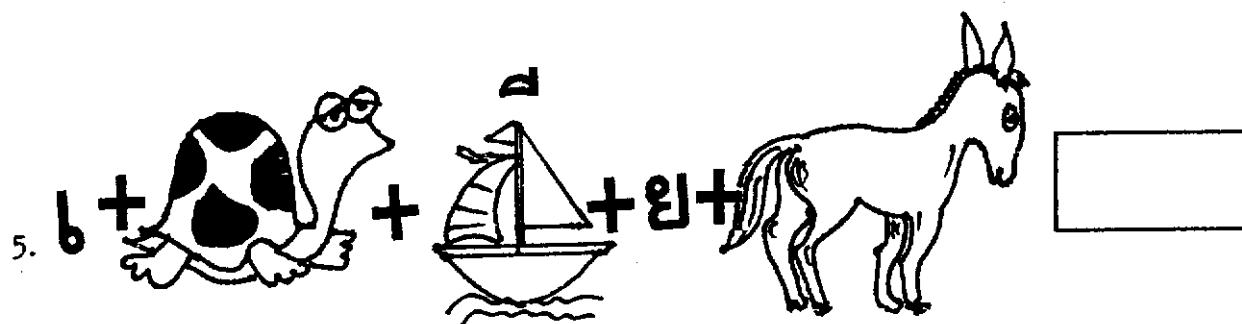
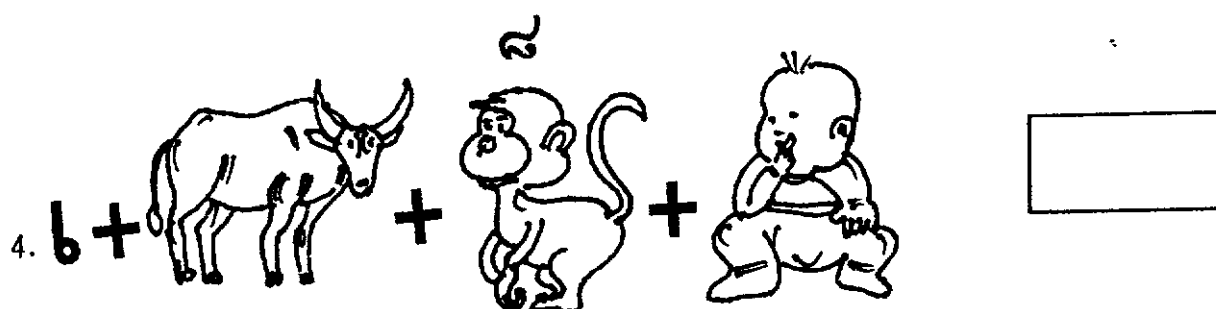
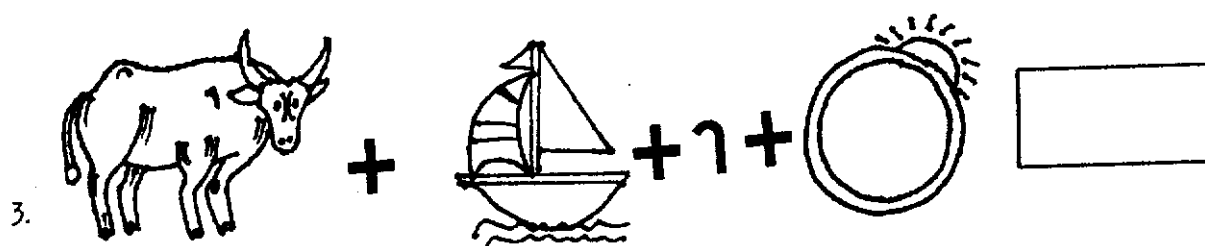

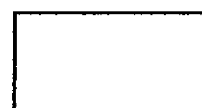
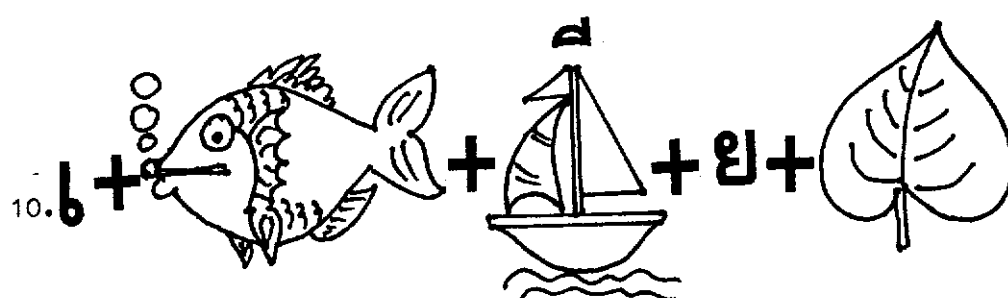
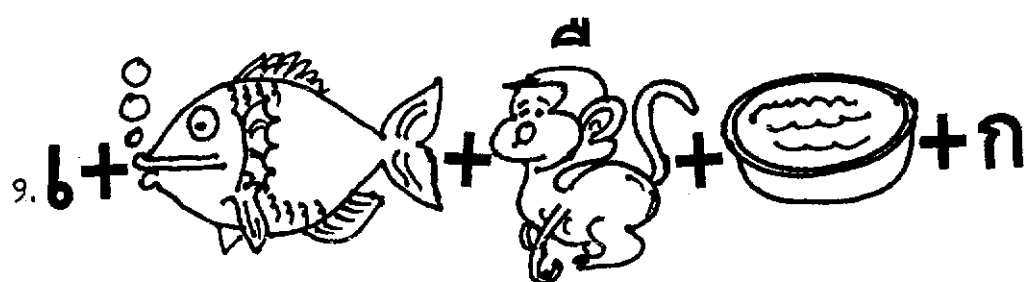
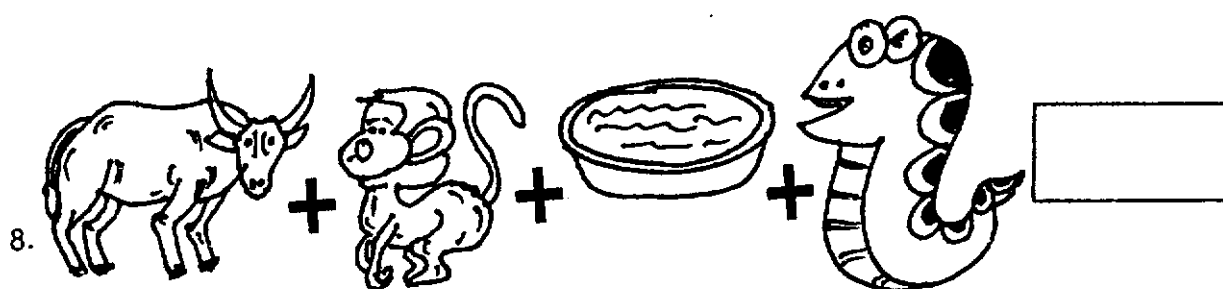
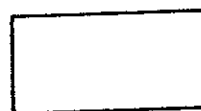
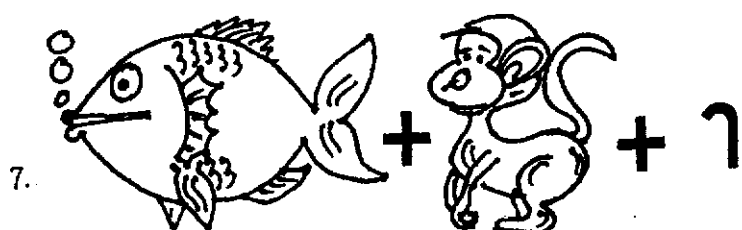
ชื่อ.....เลขที่.....

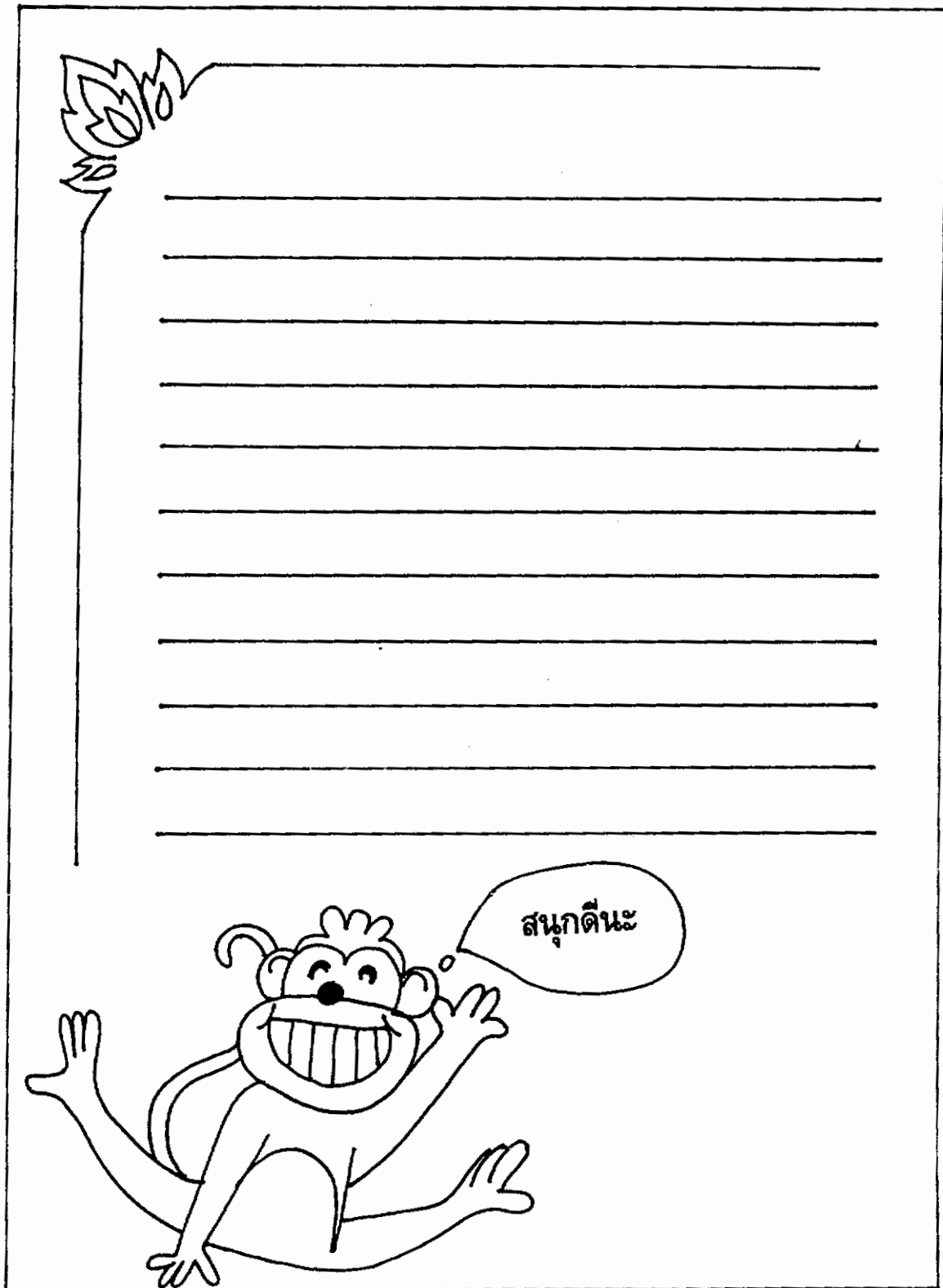
คำชี้แจง ให้นักเรียนนำตัวอักษรที่เป็นพยัญชนะตัวแรกของชื่อภาพแต่ละภาพ มาประสมกับสระที่กำหนดให้ประสมแล้วจะได้คำควบกล้ำที่ต้องการนำคำประสมนั้นมาเขียนในช่องว่างท้ายข้อ

ตัวอย่าง

แผนการสอนพร้อมแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนคำควบกล้ำ ชุดที่ 7

ความคิดรวบยอด

คำควบกล้ำทุกคำมีความหมาย สามารถนำไปใช้ในประโยค เพื่อสื่อความหมายได้ ถ้ารู้จัก คำควบกล้ำมากจะสามารถนำคำนั้น ๆ ไปใช้ในการสร้างประโยคได้มาก

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเขียนคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเลือกคำมาเติมในช่องว่างให้ถูกต้องเหมาะสม

ระยะเวลาที่ใช้

ใช้เวลา 40 นาที (2 คาบ)

คำที่ใช้ฝึก

กล่าว กวาด ขลุ่ย ขวัญ ครบ

คว่ำ พรบมือ รับประทาน พริก พร่ำ

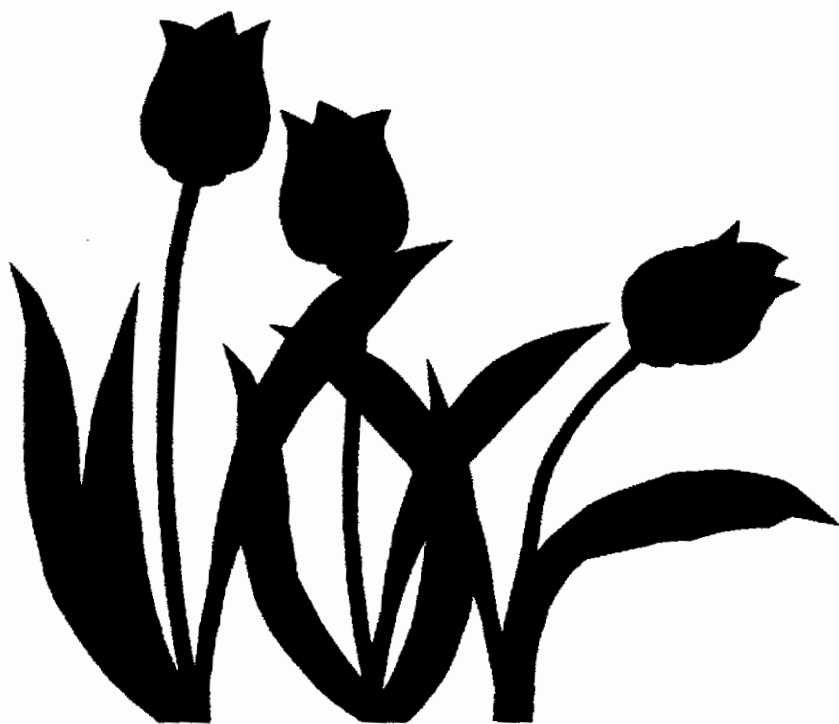
สื่อการเรียนการสอน

1. แผนภูมิเขียนข้อความเหมือนที่แจกนักเรียนสำหรับไว้เฉลย

วิธีดำเนินการฝึก

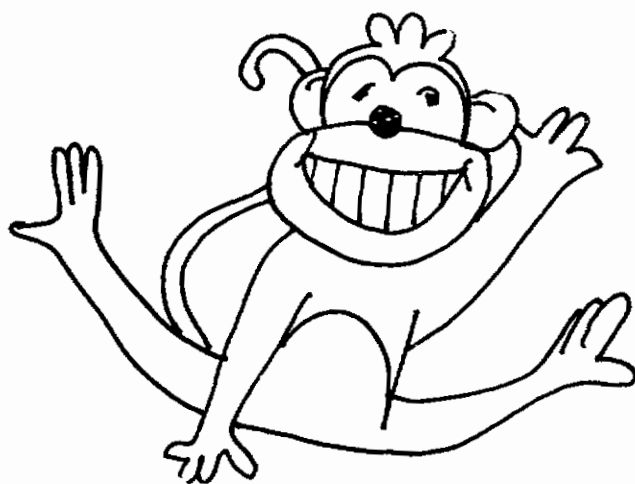
1. แจกกระดาษข้อความที่ครูเตรียมมาเป็นข้อความสั้น ๆ ด้านบนของกระดาษจะมีคำที่ต้องการฝึกไว้
2. ครูอธิบายวิธีทำว่าให้เลือกคำด้านบนมาเติมในช่องว่างให้ถูกต้อง เหมาะสมในคำเดียว อาจเติมได้หลายครั้ง
3. ให้นักเรียนเลือกคำมาเติม และ เปลี่ยนกันตรวจคำตอบคิดให้แก้ไข
4. ครูเฉลยโดยนำแผนภูมิตบจนกระดานคำให้นักเรียนดู
7. ประเมินผล โดยให้นักเรียนเขียนตามคำบอกหลังจากนักเรียนได้ทำแบบฝึกแล้ว

แบบฝึก “เติมคำที่หายไป”

เช้าวันนี้ฝนตกลงมา เป็นการต้อนรับปีใหม่ สุขใจตั้งแต่เช้า
 เก็บ.....เช็ด ภูบ้านสะอาดเรียบร้อยแล้วก็เข้าไปช่วย
 คุณแม่ตำ.....แกง เสร็จแล้วไปล้างจาน และ.....
 ำให้แห้งก่อนจะนำไปใช้ในเวลาเย็นที่บ้านของสุดาใจ ได้จัดงานสังสรรค์
 ระหว่างญาติพี่น้อง ทุกคนที่ได้มาของ.....มามอบให้กันและ
 กัน ต่าง.....คำอวยพรให้ทุกคนที่มาร่วมงาน

เมื่อมากัน.....หมดทุกคนแล้ว จึงเริ่ม.....
 อาหารอย่างเอร็ดอร่อย สุขใจหยิบ.....ขึ้นมาเป่าให้ญาติฟัง
 ทุกคนชมเชยว่าเป่าได้ไพเราะมาก เมื่อสิ้นเสียง.....
 ทุกคน.....กันดังกึกก้อง สุขใจ.....คำ "ขอบคุณ"
 คุณยายนำเงินรางวัลมามอบเพื่อเป็นของ.....ปีใหม่นี้ให้กับ
 สุขใจ เสียง.....ดังขึ้นอีกครั้งหนึ่ง สุขใจรู้สึกดีใจอย่าง
 บอกไม่ถูก

แผนการสอนพร้อมแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนคำควบกล้ำ ชุดที่ 8

ความคิดรวบยอด

คำควบกล้ำทุกคำมีความหมาย สามารถนำไปใช้ในประโยคเพื่อสื่อความหมายได้ ถ้ารู้จักคำควบกล้ำมากจะสามารถนำคำนั้น ๆ ไปใช้ในการสร้างประโยคได้มาก

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเรียงอักษรให้เป็นคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถแต่งประโยคจากคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง

ระยะเวลาที่ใช้

ใช้เวลา 40 นาที (2 คาบ)

คำที่ใช้ฝึก

กราบ กลอน ขวาง แหวก แผล

พลาย ครอง กลาย คลาน ควาย

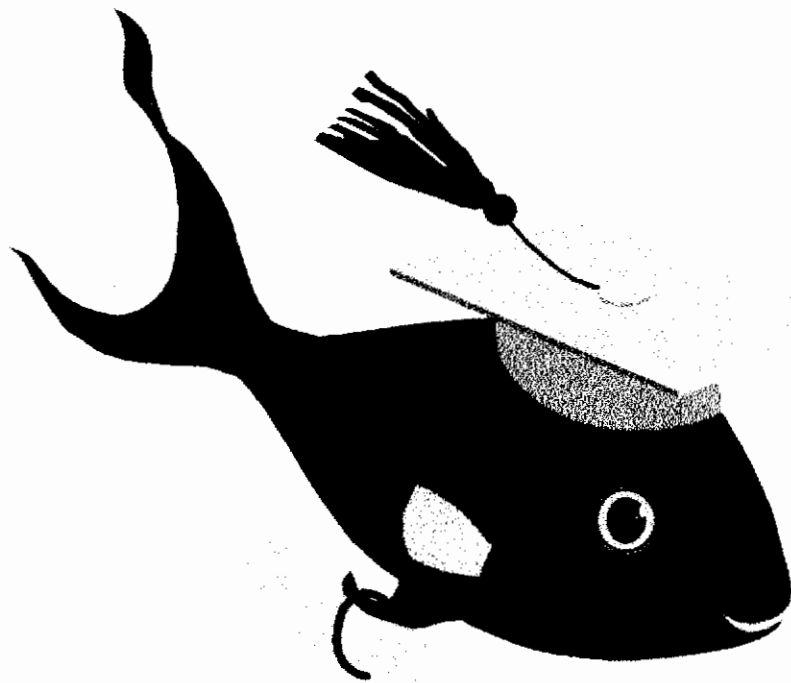
สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำ
2. กระดาษแผ่น

วิธีดำเนินการฝึก

1. ครูอธิบายวิธีเรียงอักษรที่กำหนดให้ทางซ้ายมือ ให้เรียงเป็นคำควบกล้ำส่วนนำมาใส่ไว้ทางขวามือ
2. แจกแบบฝึกให้นักเรียนทำ ครูเฉลยด้วยบัตรคำเสียบบรรดาแผ่น
3. ให้นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจคำตอบ เขียนผิดให้แก้ไขให้ถูกต้อง
4. ให้นักเรียนนำคำควบกล้ำที่ได้มา เขียนตั้งประโยค
5. ประเมินผลโดยให้นักเรียนเขียนตามคำบอกหลังจากที่นักเรียนทำแบบฝึกแล้ว

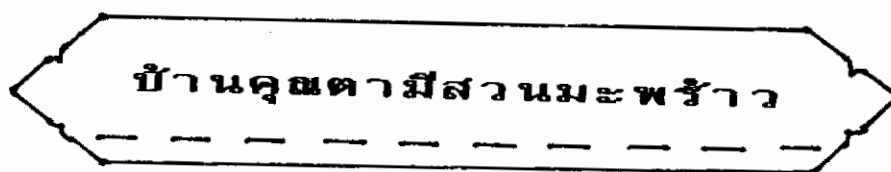
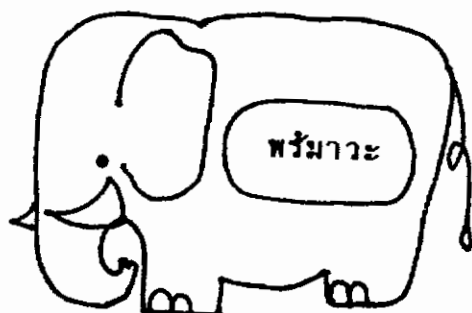
แบบฝึก “เรียงคำใหม่และแต่งประโยค”

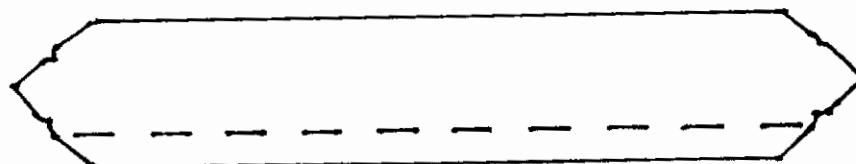
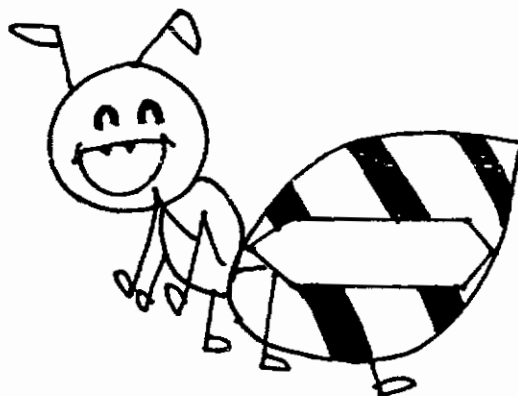
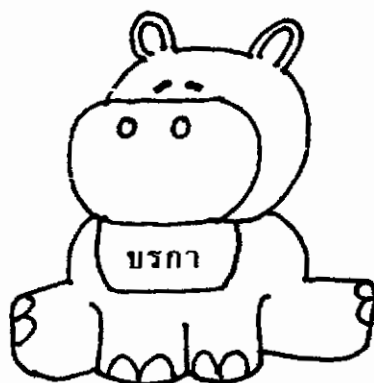
ชื่อ.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนเรียงอักษรที่กำหนดไว้ในรูปทางซ้ายมือ จะได้คำความกล้าแล้วนำมาใส่ในช่องรูปทางขวามือ นำคำที่ได้ไปแต่งประโยคในช่องได้รูปทั้งสอง

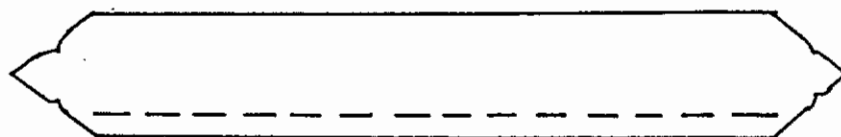
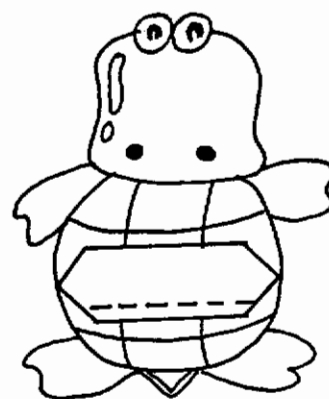
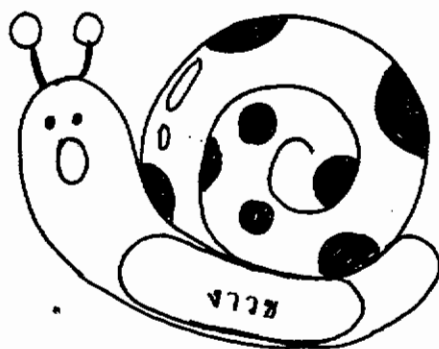
ตัวอย่าง

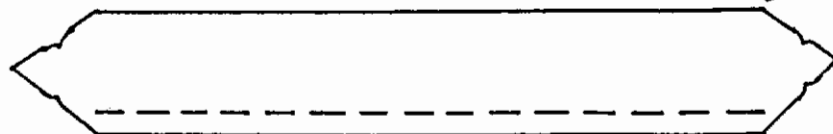
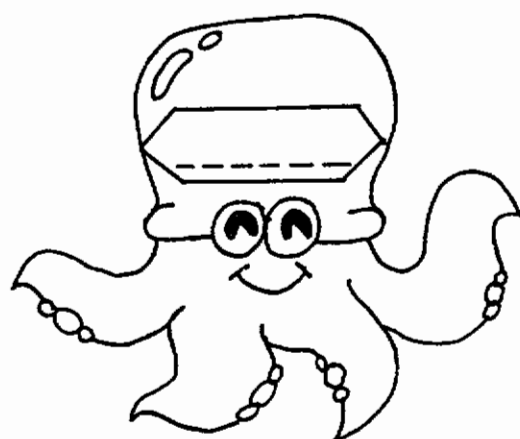
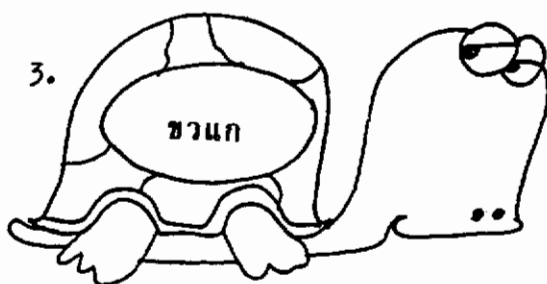
1

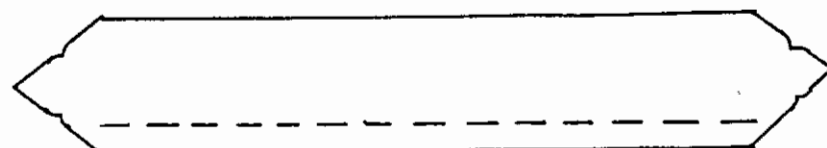
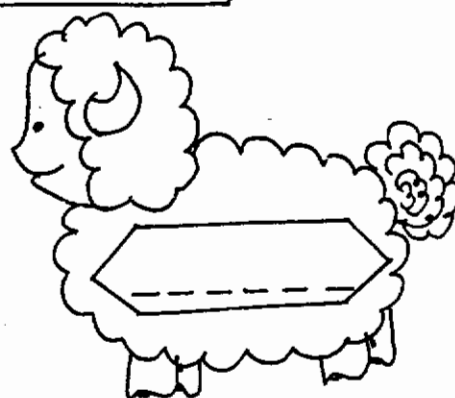
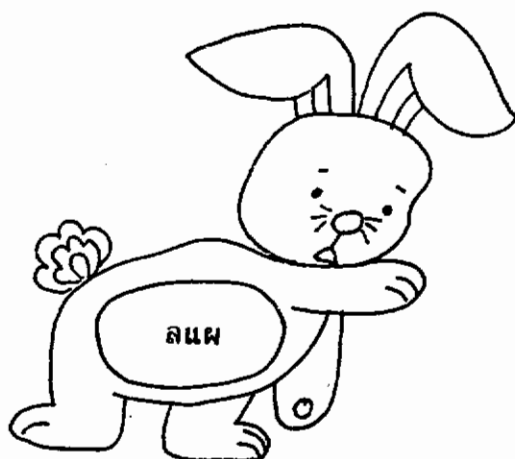
2.

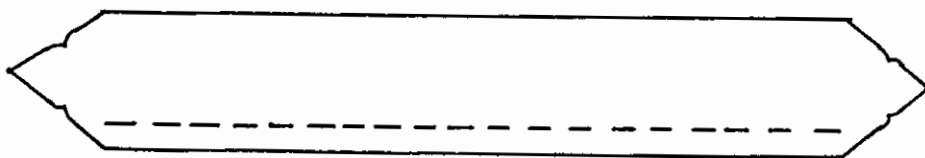
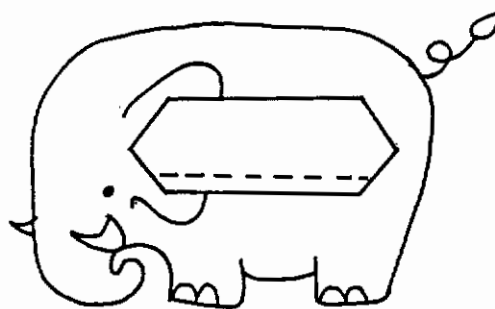
3.

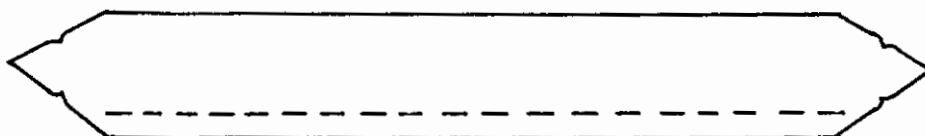
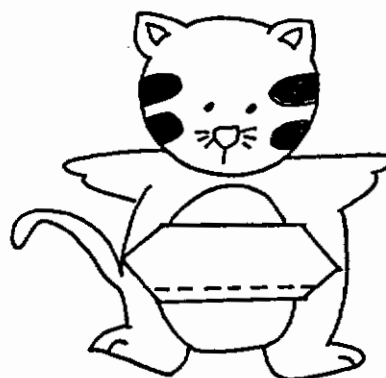
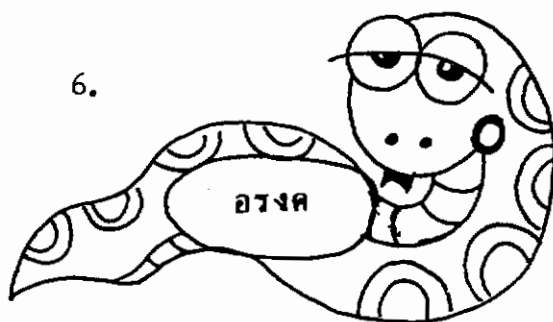
4.

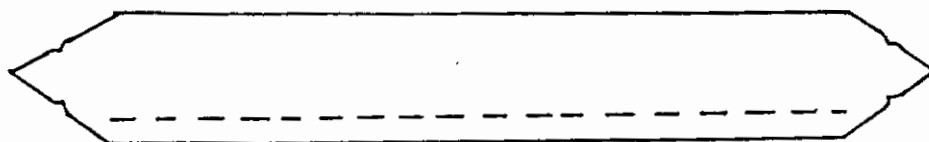
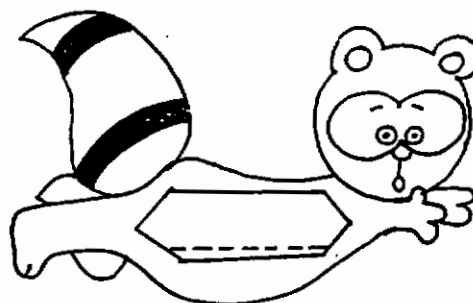
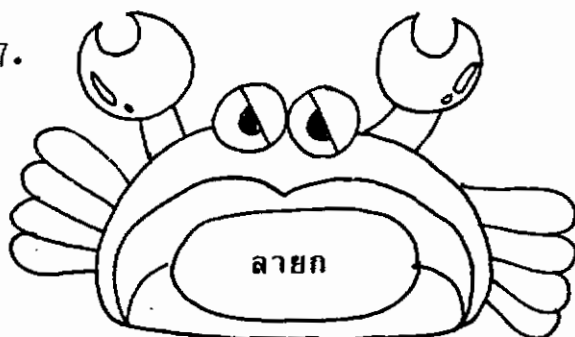
5.

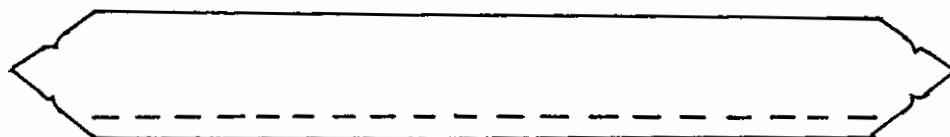
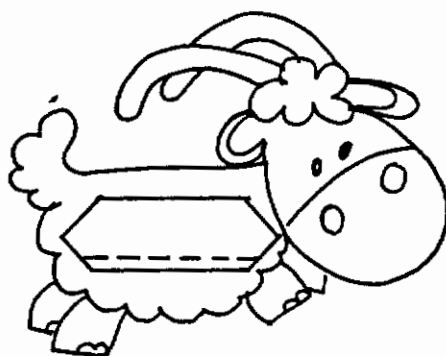
6.

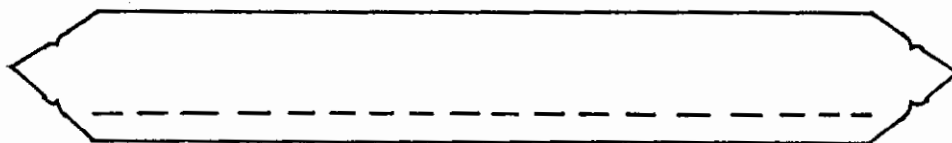
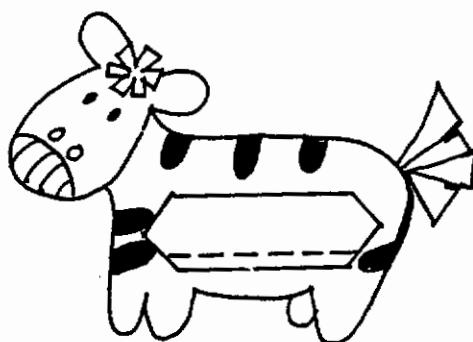
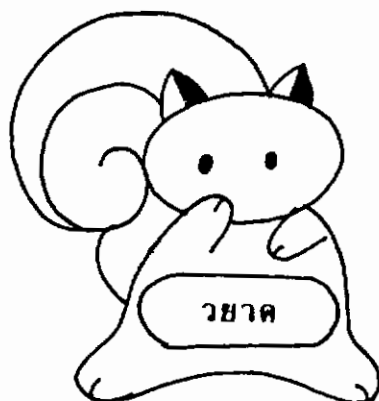
7.

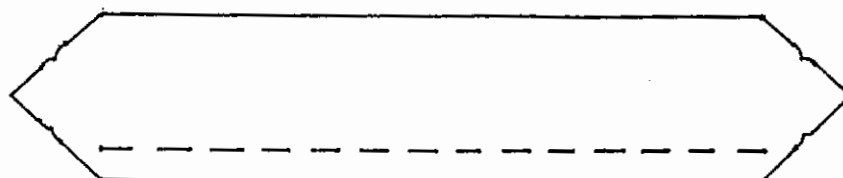
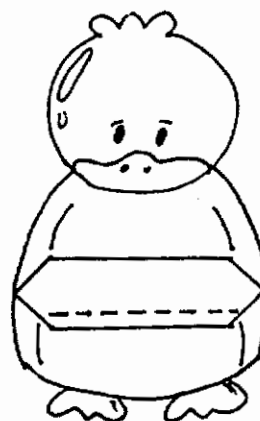
8.

9.

10.

แผนการสอนพร้อมแบบฝึกทักษะข้อบกพร่องในการเขียนคำควบกล้ำ ชุดที่ 9

ความคิดรวบยอด

คำควบกล้ำทุกคำมีความหมาย สามารถนำไปใช้ในประโยค เพื่อสื่อความหมายได้ ถ้ารู้จักคำควบกล้ำมากจะสามารถนำคำนั้น ๆ ไปใช้ในการสร้างประโยคได้มาก

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเติมอักษรให้เป็นคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถแต่งประโยคจากคำควบกล้ำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง

ระยะเวลาที่ใช้

ใช้เวลา 40 นาที (2 คาบ)

คำที่ใช้ฝึก

กล้วย ขำว ไซร คว่า ปูก บลิต ขลัง ปราชญ์
ครอบครัว กลิ้ง

สื่อการเรียนการสอน

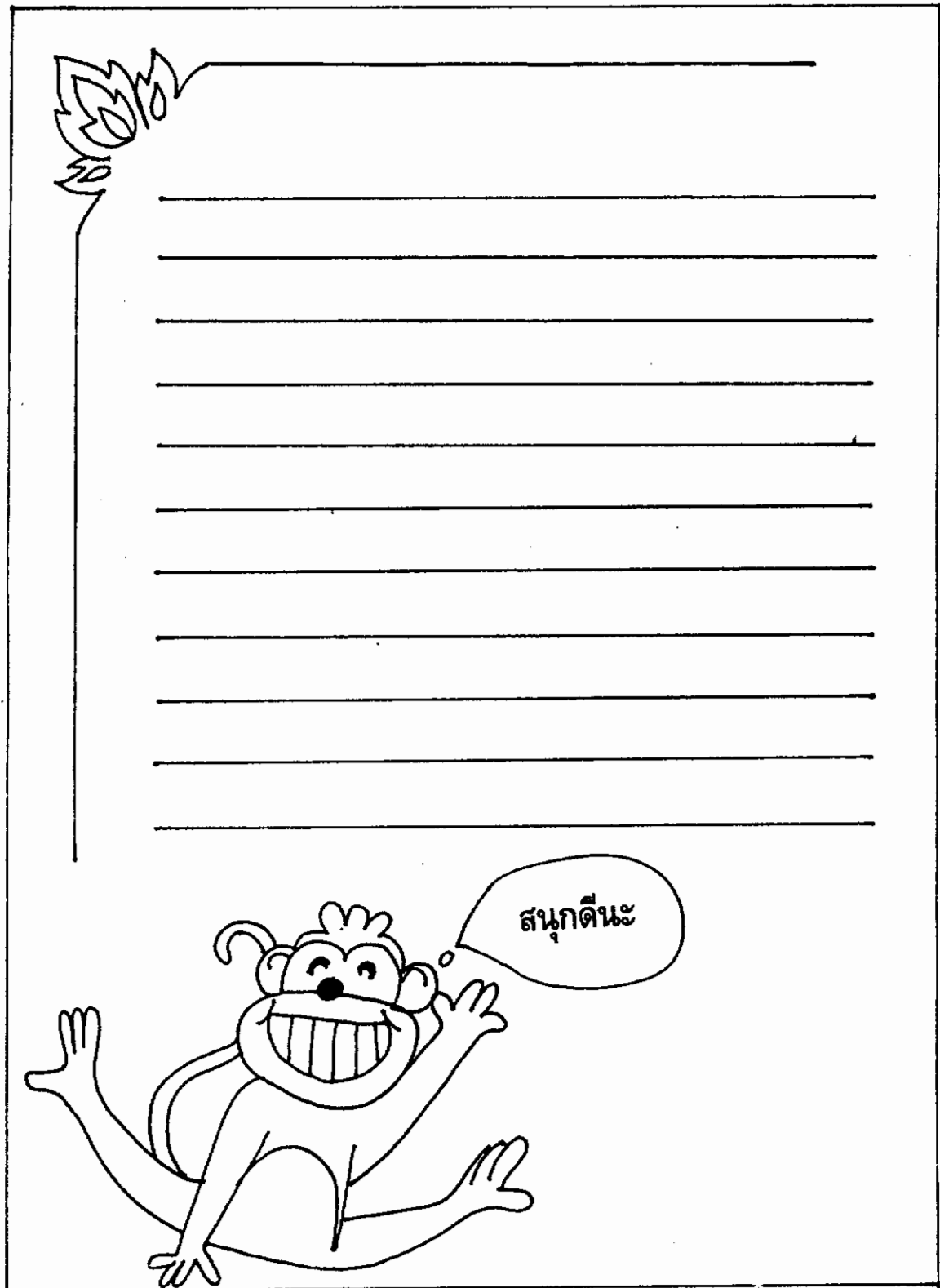
1. บัตรคำ, แผนภูมิ
2. กระเป๋าน้ำ

วิธีดำเนินการฝึก

1. ครูอธิบายวิธีเติมคำให้นักเรียนเข้าใจ โดยให้นักเรียนเติมอักษรลงให้ครบตั้งแต่หัวขู ครูกำหนดพยัญชนะต้น สระและตัวสะกดของแต่ละคำไว้ และนำแผนภูมิแสดงให้ดูเป็นตัวอย่าง
2. ครูแจกแบบฝึกให้นักเรียนทำ และเฉลยด้วยบัตรคำเสียบกระ เป๋าน้ำ
3. ให้นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจ คำใดเขียนผิดให้แก้ไขให้ถูกต้อง
4. ให้นักเรียนนำคำควบกล้ำที่ได้มาเขียนแต่งประโยค
5. ประเมินผล โดยให้นักเรียนเขียนตามคำบอกหลังจากนักเรียนได้ทำแบบฝึกแล้ว

แบบฝึก “อสรพิษปดนาม”

แผนการสอนพร้อมแบบฝึกแก้โจทย์พร้อมงานการเขียนคำควบกล้ำ ชุดที่ 10

ความคิดรวบยอด

คำควบกล้ำทุกคำมีความหมาย สามารถนำไปใช้ในประโยคเพื่อสื่อความหมายได้ ถ้ารู้จักคำควบกล้ำมากจะสามารถนำคำนั้น ๆ ไปใช้ในการสร้างประโยคได้มาก

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถลากเส้นจับคู่คำที่มีความหมายและเขียนคำได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถนำคำควบกล้ำที่จับคู่ได้มาแต่งประโยคได้ถูกต้อง

ระยะเวลาที่ใช้

ใช้เวลา 40 นาที (2 คาบ)

คำที่ใช้ฝึก

กล้า ไขว้ ควัน ขรุขระ ใคร่ คร้ม พระ ประจุ
เพ็ญ แพรว

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำ
2. กระดาษแผ่น

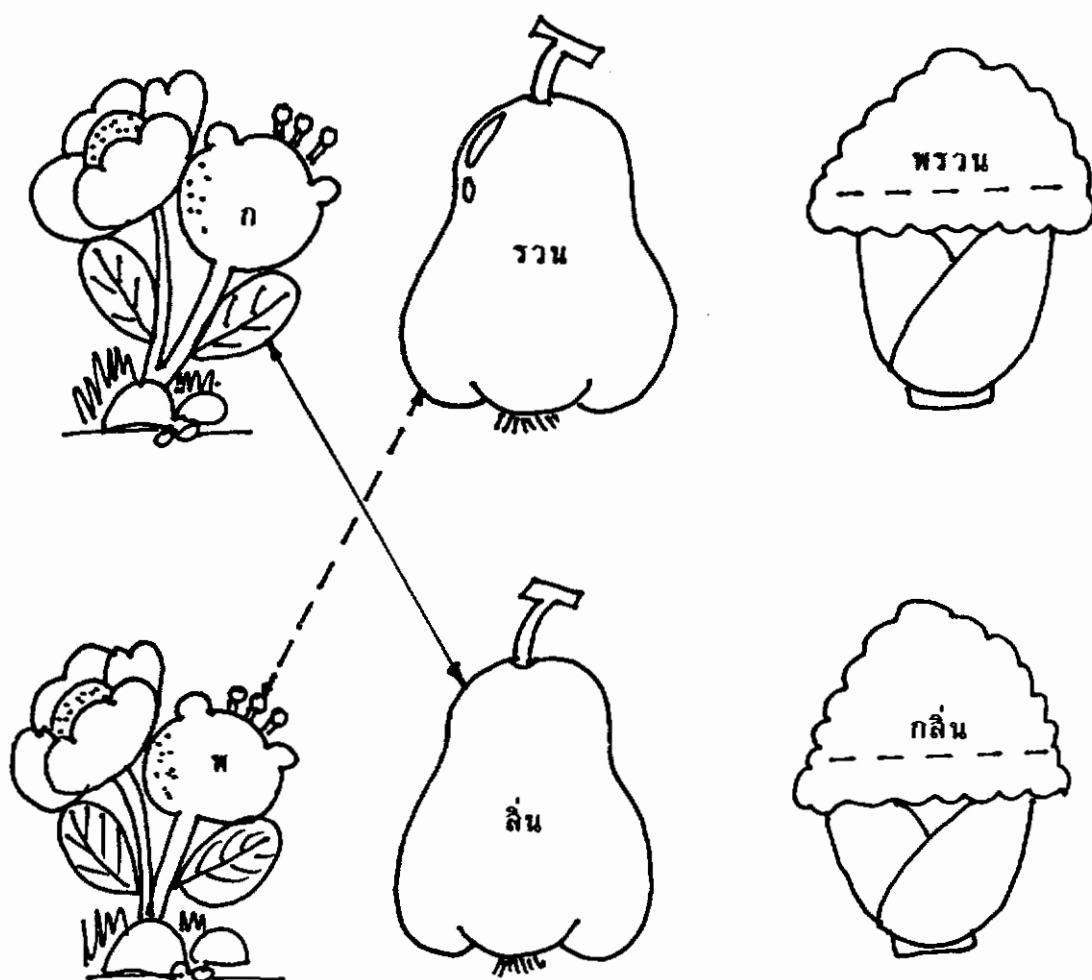
วิธีดำเนินการฝึก

1. ครูอธิบายวิธีทำแบบฝึกให้นักเรียนฟัง โดยให้นักเรียนโยงคำจับคู่คำที่มีความหมายแล้วนำคำมาเขียนไว้ในช่องว่างด้านท้าย
2. ครูแจกแบบฝึกให้นักเรียนทำ ครูเฉลยแบบฝึกด้วยบัตรคำ
3. ให้นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจคำตอบฝึกให้แก้ให้ถูกต้อง
4. ให้นักเรียนนำคำควบกล้ำที่ได้ไปเขียนแต่งประโยค
5. ประเมินผลโดยให้นักเรียนเขียนตามคำบอกหลังจากที่นักเรียนทำแบบฝึกแล้ว

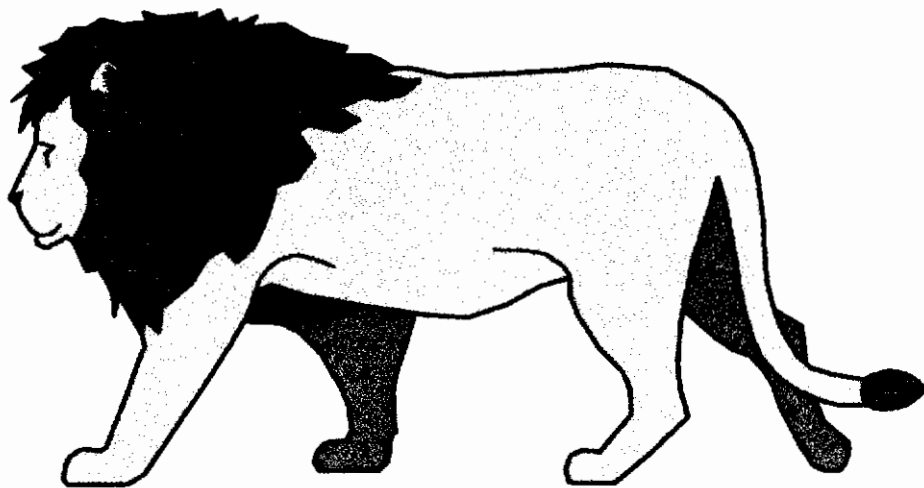
ชื่อ.....เลขที่.....

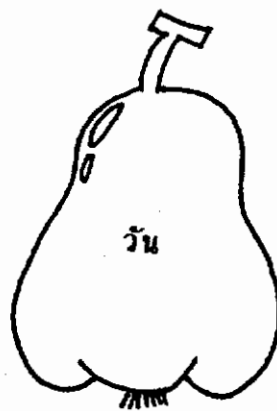
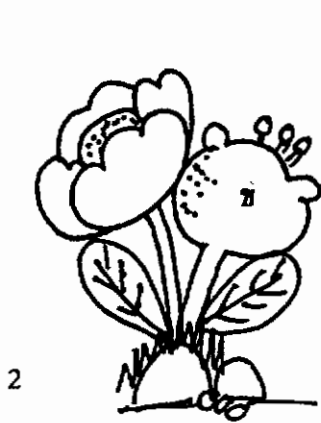
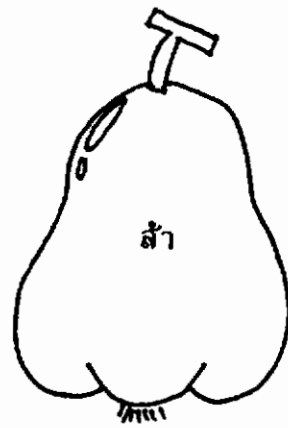
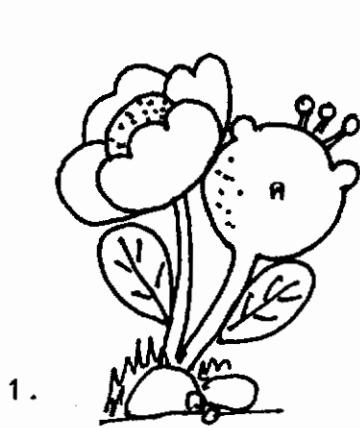
คำชี้แจง ให้นักเรียนโยงตัวอักษรจากรูปภาพด้านซ้ายมือ จับคู่กับตัวอักษรจากรูปภาพด้านขวามือ
จะประสมกันเป็นคำควบกล้ำแล้วนำคำนั้นมาเขียนบนช่องรูปภาพด้านขวามือ นำคำใหม่
นั้นมาแต่งประโยค

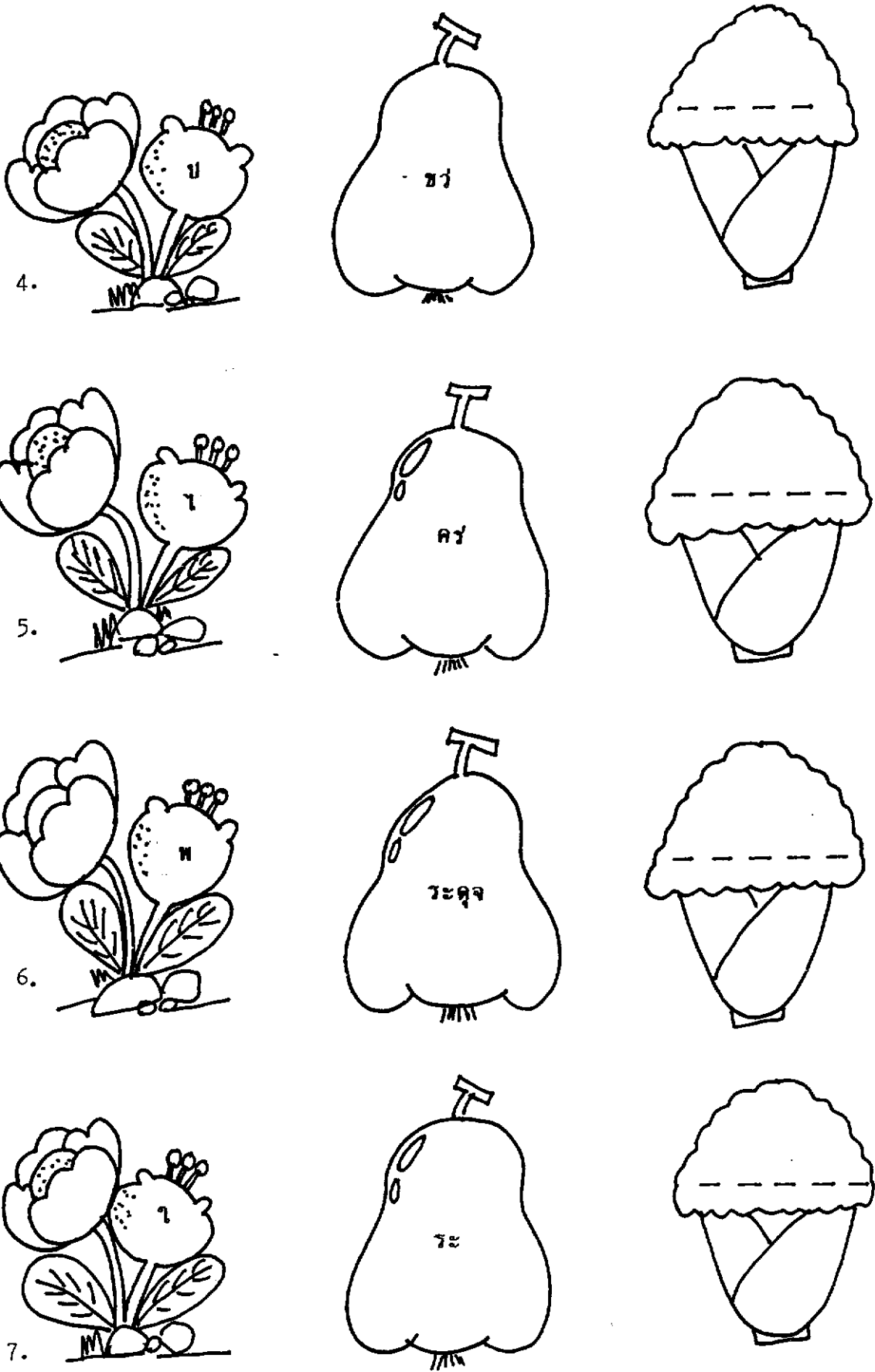
ตัวอย่าง

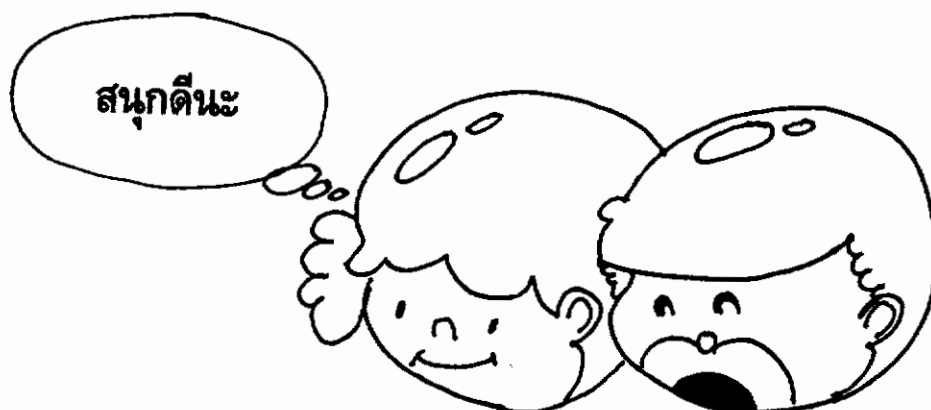
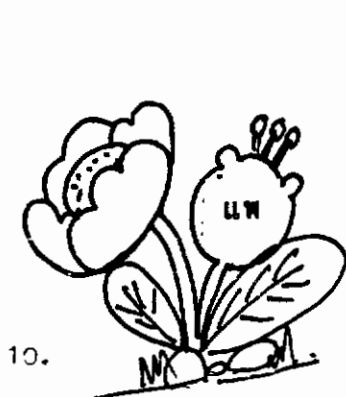
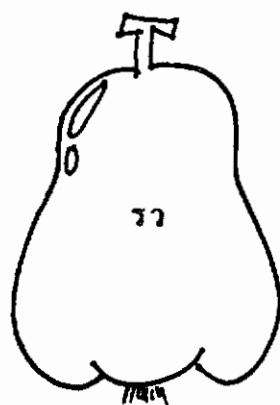
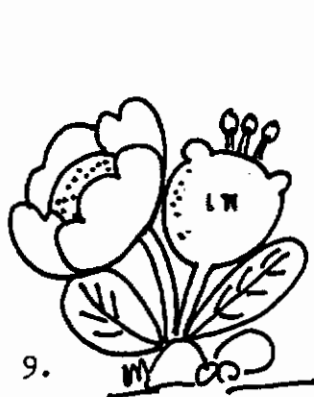
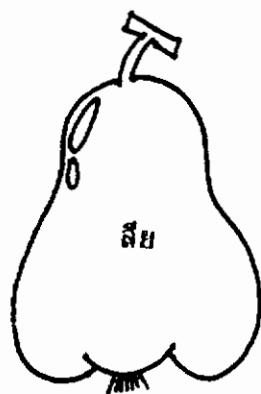
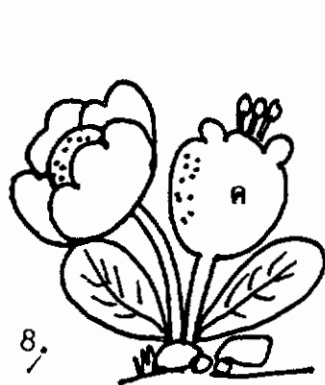

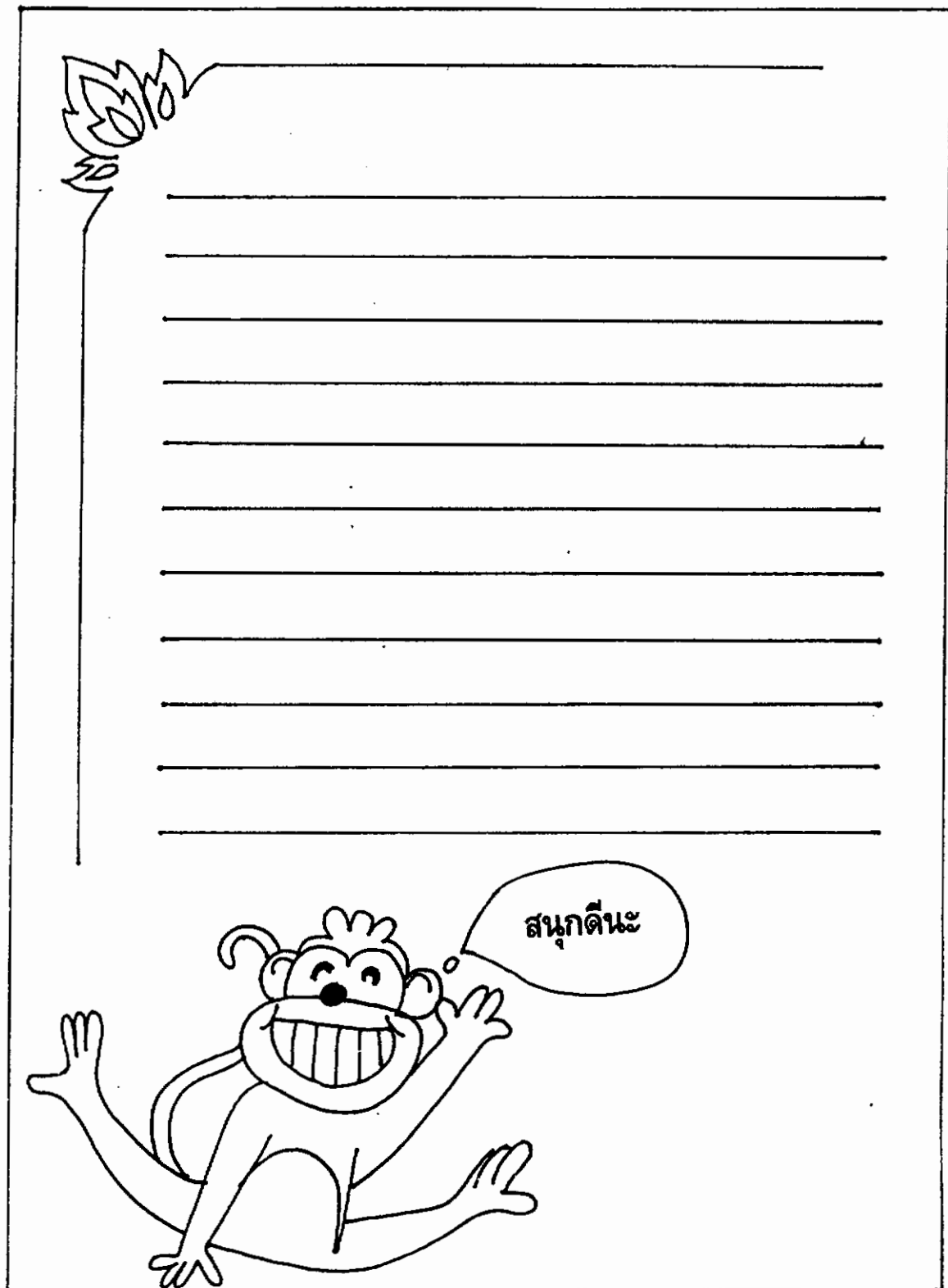
แบบฝึก “โยงคำจับคู่”

ภาคผนวก ข

- คำควบกล้ำที่ใช้ในแบบทดสอบ 100 คำ
- ตารางแสดงการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดการอ่านและเขียน คำควบกล้ำ ร ล ว
- ตารางแสดงค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ก่อนการฝึก

คำที่ใช้ในแบบทดสอบ 100 คำ จัดตามหมวดอักษรควบกล้ำ

กร

1. เกรง	2. กราย	3. กรวด	4. กราบ
5. กระหาย	6. สงกรานต์		

กล

7. กล้าว	8. กลับ	9. กล้า	10. กลอน
11. กล้วย	12. กลาง	13. กลัว	14. กลิ้ง
15. กลาย			

กว

16. กว้าง	17. กวาด	18. แกว่ง	19. ทองกวาว

ขร

20. ขรุขระ	21. ขริ้ว

ขล

22. ขอลง	23. ขลุ่ย	24. ขลาด	25. เขลา
26. ขอลก	27. ขลัง		

ขว

28. ขว้าง	29. ขวาน	30. ขวัญ	31. ขวาง
32. แขวก	33. แขวน	34. ขว่ว	

คร

35. ไคร	36. ครอง	37. ครีกรั้ว	38. ครอบครั้ว
39. สงเคราะห์	40. ไคร่	41. ครบ	42. คราว
43. ครีม	44. สงคราม		

คล

45. คลอง	46. คล่องแคล่ว	47. โคลน	48. เกล็ด
49. คลุก	50. คลาน	51. คลาย	

คว

52. ควั่น	53. ความ	54. ควาย	55. คว่า
56. คว่ำ	57. ควัก		

คร

58. ตรวจตรา	59. เตรียม	60. ไตร่ตรอง	61. ตรง	62. ตรากตรำ

ปร

63. ปราบกฏ	64. ประคอง	65. ไพรตปราน	66. ปราชญ์
67. ประโยชน์	68. ปรมีอ	69. รับประทาน	70. ปรับปรุง
71. ไปร่ง	72. เปรมปรีดิ์	73. เปรียบ	74. ประกาศ

ปล

75. เปลี่ยนแปลง	76. ปลุก	77. ปลอด	78. ปลิด
79. ปลานปล้ม	80. ปลา	81. เปลือก	

พร

82. พระ	83. พริก	84. พรำ	85. พร้อมเพรียง
86. สะพรั่ง	87. แพรว	88. พราย	89. เพรศ

พล

90. เพลง	91. พลุพุดาน	92. เพลิน	93. พลาด
94. เพลี้ย	95. พลาย	96. พลอย	

ผล

97. แผล	98. เผลอโผล	99. ผลัด	100. ผลาญ

ตาราง 49 แสดงการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดการอ่าน

ข้อที่ คนที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25
1	0	0	1	1	1	1	1	1	1	0	0	1	1	1	1	1	0	0	1	0	1	1	1	1	1
2	1	0	0	1	1	0	0	1	0	0	0	0	1	1	0	1	1	0	1	0	1	0	1	0	1
3	1	1	0	0	0	1	0	1	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0
4	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	1	0	1	0	1	1	0	1	0	0
5	0	1	0	0	0	0	0	0	1	1	0	1	1	0	1	0	1	1	1	0	1	1	1	0	0
6	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	1	0	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	0
7	0	0	0	0	1	1	0	1	0	0	0	0	1	0	0	0	0	1	0	0	0	1	1	1	0
8	0	0	0	0	0	0	1	1	0	1	1	0	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0
9	1	1	0	1	1	1	1	1	1	0	1	1	0	1	1	1	1	0	1	0	0	1	1	1	1
10	0	0	1	0	1	1	1	0	1	1	0	1	1	0	0	1	0	0	1	0	0	1	1	1	1
11	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	0	1	0	1	0	0	0	1	0	1	0	0	1	1	1
12	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	1	1	0	1	0	0
13	0	1	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	1	1	1	1	1	1	0	1	1	0	1	0	1
14	1	1	0	0	0	1	0	0	1	1	0	1	1	0	1	0	1	0	1	1	1	1	1	1	0
15	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	0	0	0	0	0	1	0	0
16	0	1	1	1	1	0	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	0	0
17	0	1	0	0	1	0	1	1	1	0	1	0	1	1	0	0	0	1	0	1	1	1	1	0	1
18	0	1	0	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0	0	1	0	0	0	1	1	1	0	0	0
19	0	0	0	1	0	1	1	1	1	1	0	0	1	0	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1
20	0	0	0	0	0	0	1	0	1	0	0	0	1	1	0	0	0	0	0	1	1	0	1	0	0
21	0	0	1	1	1	0	1	1	1	0	1	1	0	0	0	0	1	0	1	0	1	1	0	1	1
22	0	1	0	0	1	1	0	1	0	1	0	1	1	1	1	1	1	0	0	0	1	1	1	0	1
23	1	1	1	1	1	0	1	0	1	0	0	0	1	1	1	0	0	1	0	0	1	1	1	0	1
24	0	0	0	1	1	1	1	1	0	0	0	1	1	1	1	1	1	1	0	1	1	0	1	1	0
25	1	0	0	0	0	1	0	1	1	1	0	1	1	0	0	1	0	1	1	1	0	1	0	0	0
26	0	0	0	0	1	0	0	0	0	1	0	1	1	0	0	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1
27	0	1	0	1	0	0	1	1	0	0	0	0	1	0	1	0	1	1	0	0	1	0	1	0	0
28	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	1	0	1	0	0	0	1	0	0	1	0	0	1	1
29	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	0	0	1	0	0	1	1	0	1	0	0
30	1	1	0	0	1	0	1	1	0	1	0	0	1	1	0	0	1	1	0	1	0	1	0	0	1
Σ	8	12	5	9	13	11	13	17	14	12	5	14	22	16	12	15	15	15	12	15	21	17	24	12	14
p	.27	.40	.17	.30	.43	.37	.43	.57	.47	.40	.17	.47	.73	.53	.40	.50	.50	.50	.40	.50	.70	.57	.80	.40	.47
q	.73	.60	.83	.70	.60	.63	.57	.43	.53	.60	.83	.53	.27	.47	.60	.50	.50	.50	.60	.50	.30	.43	.20	.60	.53
pq	.20	.24	.14	.21	.24	.23	.25	.25	.25	.14	.25	.20	.25	.24	.25	.25	.25	.25	.25	.25	.21	.25	.16	.24	.25

ข้อที่ คนที่	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75
1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	0	1
2	1	1	1	1	0	0	1	1	0	0	1	1	1	0	0	0	0	0	1	0	0	1	1	0	0
3	1	1	0	1	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0	1	1	0	1	1	0	0	0	0	0	1
4	0	0	1	1	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	1	0	0
5	1	0	0	1	1	0	0	1	1	0	0	0	0	0	1	1	0	0	0	1	0	0	0	1	0
6	0	0	0	1	0	0	0	1	1	0	0	0	1	0	1	0	0	1	1	1	1	0	0	0	0
7	0	0	0	1	0	0	1	0	0	0	0	1	0	0	0	1	0	0	1	1	0	0	1	0	0
8	0	0	1	1	0	0	1	0	0	1	0	1	1	0	0	1	0	0	0	0	0	1	0	0	0
9	1	1	1	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1	0	1	1	0	1	1	1	1	1	1	0	1
10	1	1	1	1	0	0	1	0	0	0	1	1	1	0	1	1	0	1	1	1	1	1	0	0	0
11	0	0	0	0	0	0	0	1	0	1	0	0	0	0	1	0	1	0	1	1	0	0	0	0	0
12	0	0	0	1	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0
13	0	0	0	1	0	0	0	0	1	0	0	0	1	0	0	0	0	1	0	1	0	0	0	1	0
14	0	0	0	0	1	0	1	0	1	0	1	1	0	0	1	1	0	0	1	1	0	0	0	0	0
15	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	1	1	0	0	0	0
16	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	1	0	1	0
17	0	0	1	1	1	0	1	1	0	0	0	0	1	0	1	1	0	1	1	1	1	0	0	1	1
18	0	0	0	1	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0	0	0	0	1	1	1	0	0	0	0	0
19	1	0	0	0	1	1	0	0	1	1	0	1	1	0	1	1	0	1	1	1	1	1	0	0	1
20	0	0	0	1	1	0	0	0	1	1	1	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0
21	1	0	1	0	1	1	1	0	0	1	0	1	1	1	1	1	0	0	1	0	1	1	1	0	1
22	0	0	0	0	1	1	0	0	0	0	1	1	0	0	0	1	0	1	1	1	0	0	1	0	0
23	0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	1	0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	1
24	0	0	0	1	1	1	0	0	1	0	1	1	0	0	1	0	1	1	1	0	1	0	0	0	0
25	1	1	1	1	0	1	1	1	0	1	1	0	1	1	1	1	0	0	0	0	1	1	0	0	0
26	1	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	1	0	1	1	0	1	0
27	0	1	1	0	0	0	0	1	0	0	0	1	1	0	0	0	0	0	1	1	0	1	1	0	0
28	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	1	1	1	1	0	0	0	0
29	0	0	0	1	1	1	1	0	1	1	0	0	0	0	0	1	0	0	1	1	1	0	0	0	0
30	0	1	1	1	1	0	1	0	0	0	1	1	1	0	0	0	0	0	1	1	1	1	1	1	0
Σ	11	10	13	22	14	9	14	11	16	11	11	18	15	5	15	17	4	16	23	21	17	12	11	5	7
p	.36	.33	.43	.73	.46	.30	.46	.36	.53	.36	.36	.60	.50	.16	.50	.56	.13	.53	.76	.70	.56	.40	.36	.16	.23
q	.64	.67	.57	.27	.54	.70	.54	.64	.47	.64	.64	.40	.50	.84	.50	.44	.87	.47	.24	.30	.44	.60	.64	.84	.77
pq	.23	.22	.25	.20	.25	.21	.25	.23	.25	.23	.23	.24	.25	.13	.25	.25	.11	.25	.17	.21	.25	.24	.23	.13	.18

ข้อที่ คนที่	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100	X	X ²
1	1	1	1	1	1	1	0	1	0	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	0	0	80	6400
2	0	1	1	1	1	1	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	1	0	0	1	1	0	0	0	0	51	2601
3	0	1	1	1	0	0	0	0	0	0	1	0	1	0	0	0	1	0	1	1	0	0	0	0	0	38	1444
4	1	1	1	1	0	0	0	0	0	0	1	0	1	0	0	0	1	0	1	1	1	0	1	0	0	31	961
5	1	1	1	1	1	0	0	1	0	0	1	0	0	1	1	1	1	0	0	1	1	1	1	0	0	45	2025
6	1	1	1	1	1	1	1	0	0	0	1	0	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	1	0	0	47	2209
7	1	1	1	1	1	1	0	0	0	0	1	0	1	0	0	0	1	0	1	0	0	1	0	0	0	37	1369
8	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	1	29	841
9	1	1	1	1	1	1	0	0	0	1	1	0	1	0	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	0	82	6724
10	1	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1	0	1	0	1	1	1	0	1	1	0	1	1	1	0	64	4096
11	0	1	1	1	0	1	1	0	0	1	1	0	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	1	0	0	28	784
12	1	1	1	1	1	1	1	0	0	1	1	0	0	0	0	0	1	0	1	1	1	1	0	0	0	18	324
13	1	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1	0	1	0	1	1	1	0	1	1	1	1	1	0	0	51	2601
14	1	1	1	1	0	1	0	0	0	1	1	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0	0	46	2116
15	1	1	1	1	1	1	0	0	0	0	1	0	1	0	0	0	0	0	1	0	0	1	1	0	0	17	289
16	0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	0	0	1	1	1	1	1	1	1	1	0	1	0	79	6241
17	1	1	1	1	1	1	0	0	0	0	1	0	1	1	1	0	1	0	1	1	1	1	1	0	0	61	3721
18	0	0	1	0	0	1	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	1	0	1	1	1	0	0	32	1024
19	1	1	1	1	0	1	0	1	0	1	1	0	0	0	0	0	1	0	1	1	1	1	0	0	0	72	5184
20	1	1	1	1	0	1	1	0	0	0	1	0	0	0	0	0	1	1	1	1	1	0	0	0	0	35	1225
21	1	1	1	1	1	1	0	1	0	0	1	0	1	0	0	0	1	0	0	1	1	0	0	0	1	56	3136
22	1	1	1	1	0	0	0	0	1	1	1	0	1	0	0	0	1	0	1	1	1	1	0	0	0	49	2401
23	0	1	1	1	1	1	1	1	0	1	1	0	1	0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	0	73	5329
24	1	0	0	1	1	1	0	0	0	1	1	0	1	0	1	1	1	0	1	1	1	1	1	0	0	48	2304
25	1	1	1	1	0	1	0	0	0	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	53	2809
26	1	1	0	0	0	0	0	0	0	1	1	0	1	0	0	0	1	0	1	0	1	0	0	0	0	48	2304
27	1	1	0	1	0	1	0	1	0	1	1	0	1	0	0	1	1	0	1	1	1	1	1	0	0	39	1521
28	0	1	0	1	1	1	0	1	0	0	1	0	0	1	0	0	0	0	0	1	1	1	0	0	0	37	1369
29	1	1	1	1	1	1	0	0	0	1	1	0	1	0	0	0	1	0	1	1	1	1	0	0	0	40	1600
30	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0	1	0	0	1	0	1	0	0	0	52	2704
Σ	10	14	19	14	13	15	28	6	13	22	11	13	10	7	20	14	11	12	15	17	17	21	13	5	6	1438	77656
p	.33	.46	.63	.46	.43	.50	.93	.20	.43	.73	.36	.43	.33	.23	.66	.46	.36	.40	.50	.56	.56	.70	.43	.16	.20		
q	.67	.54	.37	.54	.57	.50	.07	.80	.57	.27	.64	.57	.67	.77	.34	.54	.64	.60	.50	.44	.44	.30	.57	.84	.80		
pq	.22	.25	.23	.25	.25	.25	.07	.16	.25	.20	.23	.25	.22	.18	.22	.25	.23	.24	.25	.25	.25	.21	.25	.13	.16	.22	.12

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดการอ่านคำควบกล้ำ

หาความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR - 20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson - 20)
(พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538 : 123)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right\}$$

เมื่อ n หมายถึง จำนวนข้อ

p หมายถึง สัดส่วนของคนทำถูกในแต่ละข้อ

q หมายถึง สัดส่วนของคนทำผิดในแต่ละข้อ $1 - p$

S_t^2 หมายถึง ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

$$\begin{aligned} S_t^2 &= \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N^2} \\ &= \frac{30(77656) - (1438)^2}{30(30)} \\ &= 290.93 \end{aligned}$$

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned} r_{tt} &= \frac{100}{99} \left\{ 1 - \frac{22.12}{290.93} \right\} \\ &= 0.93 \end{aligned}$$

ดังนั้น ความเชื่อมั่นได้เท่ากับ 0.93

ตาราง 50 แสดงการหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดการเขียน

ข้อที่ คนที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25
1	0	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	0	1	0	1	1	0	1	1	1	1	1	1	0	1
2	1	1	1	0	0	1	1	0	1	1	0	1	0	0	1	0	0	1	1	0	0	0	1	0	1
3	0	0	1	1	1	0	1	0	0	1	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	0	0	0
4	0	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0	1	1	1	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0
5	0	0	1	1	1	0	1	0	1	1	0	0	0	0	1	0	1	1	1	1	0	0	1	0	0
6	1	1	1	0	1	0	1	0	1	1	0	1	0	0	1	0	1	0	1	1	1	1	0	0	0
7	0	1	0	0	0	1	1	0	1	1	1	1	0	0	1	0	0	0	0	1	0	1	0	0	0
8	0	1	1	0	0	0	1	0	0	1	0	1	0	0	0	0	0	1	1	0	0	0	1	0	0
9	0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	0	0
10	0	0	1	1	1	1	1	1	1	0	0	0	0	1	1	0	0	0	0	1	1	1	0	1	1
11	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	1	1	0	0	1
12	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	1	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0
13	1	1	1	1	1	0	1	0	0	1	0	0	1	1	1	0	1	0	1	0	0	1	1	1	0
14	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	1	0	0	0	1	0	0	0	0	1	0	1	0	0	0
15	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	1	1	1	0	0
16	1	1	1	1	0	1	1	0	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	0	1	1	1	0	1
17	1	0	1	0	1	1	1	0	1	1	0	0	0	0	1	0	0	1	1	1	1	1	0	0	0
18	1	0	0	1	0	0	1	0	1	1	0	0	0	0	0	0	1	0	0	1	1	1	1	0	0
19	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	1	1	0	1	1	0	1	1	1	1	1	1	0	1
20	0	0	1	0	0	0	1	0	0	1	0	1	0	1	0	1	1	0	0	0	0	0	1	0	0
21	1	0	1	1	0	0	0	1	0	1	1	1	0	0	0	1	0	1	0	1	1	1	0	0	0
22	0	1	1	1	0	1	1	0	1	1	0	1	1	0	1	0	0	0	1	1	1	1	0	0	0
23	1	1	1	1	1	1	1	0	0	0	0	0	1	1	1	1	1	0	0	1	1	1	1	1	0
24	0	0	0	0	1	0	1	0	0	1	1	0	0	1	1	1	0	0	0	0	1	0	0	1	0
25	0	1	1	0	0	1	1	1	0	0	1	0	0	0	1	1	0	1	0	1	1	0	1	0	0
26	0	0	0	1	0	1	1	0	0	1	0	0	0	0	1	1	1	0	1	1	1	1	0	1	0
27	0	1	1	0	0	1	1	0	0	1	1	0	0	0	1	1	0	1	1	0	0	0	1	0	0
28	0	0	0	0	0	1	0	0	1	1	1	1	1	0	0	1	1	0	1	0	0	1	0	0	0
29	0	0	0	0	1	1	1	0	0	1	0	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	1	0	0	0
30	1	1	1	1	1	1	1	0	0	0	0	1	0	0	0	1	0	1	1	0	0	0	0	0	0
Σ	21	26	24	26	17	25	6	10	4	16	29	0	17	6	9	10	24	5	22	23	21	23	12	4	1
p	.70	.87	.80	.87	.57	.83	.20	.33	.13	.53	.97	0	.57	.20	.30	.33	.80	.17	.73	.77	.70	.77	.40	.13	.03
q	.30	.13	.20	.13	.43	.17	.80	.67	.87	.47	.03	1.0	.43	.80	.70	.67	.20	.83	.27	.23	.30	.23	.60	.87	.97
pq	.21	.11	.16	.11	.25	.14	.16	.22	.11	.25	.03	0	.25	.16	.21	.22	.16	.14	.20	.18	.21	.18	.24	.11	.03

ข้อที่ คนท	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50
1	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	0	0	1	1	1	1	1	1	1
2	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	1	1	0	1	0	0	0	0	0	0	1	0
3	0	1	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	1	0	0	0	0	0
4	1	1	1	1	0	0	1	1	0	0	0	1	0	0	0	1	1	0	1	1	0	1	0	1	1
5	0	0	0	0	0	1	1	0	1	0	0	1	0	0	0	1	0	0	1	1	0	0	0	1	1
6	1	1	1	1	0	0	1	1	0	1	1	1	0	1	0	1	0	1	0	0	1	1	0	1	0
7	0	0	0	0	0	0	0	1	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	1	0	1	0
8	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	1	1	0	0	0	0	0
9	1	1	1	1	0	0	1	1	1	1	1	0	0	0	0	1	0	0	1	1	1	1	0	0	1
10	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	0	1	1	1	1	0	1	1
11	1	0	0	0	0	0	0	0	1	1	0	1	0	0	0	1	0	0	0	1	0	1	0	1	1
12	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	1	0	1	1	0	0	1	0	1	0	0	0
13	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	1	0	1	1	0	1	0	0	1	1	1	1	1	1	1
14	0	1	1	0	0	0	1	1	1	0	1	0	0	1	0	1	0	0	0	1	0	0	0	0	0
15	0	1	0	0	0	0	0	0	0	1	0	1	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	1	0	1
16	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	1	0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
17	1	1	1	0	0	0	1	1	0	1	0	1	0	0	1	1	1	0	1	1	1	1	0	1	0
18	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	1	0	1	0	1	0
19	1	1	1	0	0	0	1	0	0	1	0	0	0	0	1	1	1	0	0	1	1	1	1	1	1
20	1	1	1	0	0	1	1	1	0	1	0	1	0	0	1	1	1	1	0	1	1	1	0	0	0
21	0	1	0	1	0	0	1	1	1	0	1	1	0	1	1	0	1	1	0	0	0	0	0	0	0
22	0	0	1	0	0	0	1	1	0	0	1	1	0	0	0	1	0	0	0	1	0	1	0	0	0
23	1	1	1	0	0	1	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	1	1
24	0	1	1	0	1	1	1	1	1	0	1	0	0	1	0	1	0	0	1	0	1	1	0	1	0
25	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	1	1	0	1	0	0	0
26	0	1	1	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	1	1	0	1	0
27	1	1	1	0	0	0	1	0	0	1	0	1	1	1	0	1	1	0	0	0	0	0	0	1	0
28	0	1	0	0	0	0	0	0	0	1	0	1	1	1	1	1	1	0	0	1	0	0	0	0	0
29	0	1	1	0	0	0	1	1	0	1	0	0	0	0	1	1	0	0	1	0	1	1	0	1	0
30	0	0	1	1	0	0	1	0	0	1	0	1	0	0	0	1	1	0	0	1	1	1	1	1	1
Σ	15	21	17	10	4	8	21	17	12	17	10	15	7	12	11	27	12	5	14	22	14	22	5	20	11
p	.50	.70	.57.33	.13	.27.70	.57.40	.57.33	.50	.23.40	.37	.90	.40.17	.47	.73	.47	.73	.17	.67.37							
q	.50	.30	.43	.67	.87	.73.30	.43.60	.43.67	.50	.77.60	.63	.10	.60.83	.53	.27	.53	.27	.83	.33.63						
pq	.25	.21	.25.20	.11	.29.21	.25.24	.25.22	.25	.18.24	.23	.09	.24.14	.25	.20	.25	.20	.14	.22.23							

ข้อที่ กรณี	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75
1	1	1	0	1	0	1	1	1	1	1	1	1	0	1	1	1	0	1	1	0	0	1	1	0	1
2	0	1	1	1	0	1	1	0	1	1	0	0	1	0	1	1	1	1	0	0	0	1	1	0	0
3	1	1	0	1	0	1	1	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0
4	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	0	1	0	0	1	0	0	1	0	0	0	1	0	0	0
5	1	1	0	0	0	1	1	0	0	1	0	1	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	1	0	0
6	1	1	1	1	0	1	1	0	0	1	0	1	0	1	0	0	1	0	0	0	0	0	1	0	0
7	1	1	0	0	1	1	1	0	0	1	0	1	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	1
8	1	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0	0	1	1	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0
9	1	1	0	1	0	1	1	1	0	1	0	1	0	1	1	1	0	1	1	0	0	1	0	0	0
10	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	0	1	1	0	1	1	0	0	1	1	0	1
11	1	1	1	0	1	1	1	0	1	1	0	1	0	1	1	0	0	1	0	0	0	1	1	0	0
12	1	1	1	1	0	1	1	0	0	1	1	1	0	1	1	1	0	1	1	0	0	0	0	0	0
13	1	1	1	1	1	1	0	1	1	1	0	1	1	1	1	1	0	1	1	0	0	1	1	0	1
14	1	1	1	1	0	1	1	0	0	1	0	1	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
15	1	1	0	1	0	1	1	0	1	1	0	1	0	1	1	0	0	1	0	0	0	1	0	0	0
16	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	0	1	1	0	0
17	1	1	0	1	1	1	1	1	0	1	0	1	0	0	1	1	0	1	0	0	0	1	0	0	0
18	1	1	1	0	1	1	1	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	1	0	0
19	1	1	0	1	0	1	1	0	0	1	0	1	0	1	1	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0
20	1	1	1	1	1	1	1	0	0	0	0	1	0	1	1	1	1	1	0	0	0	1	1	0	0
21	1	1	1	0	0	1	0	0	0	1	0	1	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0
22	1	1	0	0	0	1	1	1	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
23	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	0	1	1	1	0	1
24	1	1	1	1	0	1	1	0	1	0	0	1	0	0	0	0	1	1	0	0	1	0	0	0	0
25	1	0	0	1	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
26	1	0	0	1	1	1	1	0	0	1	0	1	1	0	0	0	1	1	1	0	0	0	1	0	0
27	1	0	1	1	1	1	1	0	0	1	0	0	0	0	1	0	1	0	0	0	0	1	1	0	0
28	1	0	1	1	0	1	1	0	0	1	0	1	0	0	1	0	0	1	1	0	0	1	1	0	0
29	1	1	1	1	1	1	1	0	0	1	0	1	0	1	0	0	0	1	0	0	0	1	1	0	0
30	1	0	1	0	0	1	1	0	1	0	0	1	0	1	1	1	0	1	0	0	0	1	1	0	0
Σ	29	24	17	22	13	29	27	22	11	24	5	25	4	15	18	12	8	22	9	0	2	16	18	0	5
p	.97	.80	.57	.73	.43	.97	.90	.73	.37	.80	.17	.83	.13	.50	.60	.40	.27	.73	.30	0	.07	.53	.60	0	.17
q	.03	.20	.43	.27	.57	.03	.10	.27	.63	.20	.83	.17	.87	.50	.40	.60	.73	.27	.70	1.0	.93	.47	.40	1.0	.83
pq	.03	.16	.25	.20	.25	.03	.09	.20	.23	.16	.14	.14	.11	.25	.24	.24	.20	.20	.21	0	.07	.25	.24	0	.14

ข้อ กมท	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100	X	X ²	
1	0	0	1	1	1	1	1	1	0	1	0	1	0	1	1	0	1	1	1	1	1	1	0	0	1	75	5625	
2	0	0	1	1	0	0	1	0	0	1	0	1	0	0	0	0	0	0	0	1	1	0	1	0	1	37	1369	
3	0	0	0	1	0	0	1	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	22	484	
4	0	0	1	0	0	1	1	0	0	1	0	1	0	0	0	0	1	1	0	0	0	0	0	1	0	1	47	2209
5	0	0	1	0	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	1	1	0	1	0	0	39	1521	
6	0	0	0	0	1	1	1	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0	1	0	1	1	0	0	0	1	53	2809	
7	0	0	0	1	1	1	1	0	0	0	0	1	0	0	1	1	0	1	0	1	1	1	0	0	1	38	1444	
8	0	0	1	0	0	1	1	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	17	289	
9	0	0	1	1	1	1	1	0	0	1	1	1	0	0	1	0	1	1	1	1	1	0	1	0	1	63	3969	
10	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	0	0	1	1	1	1	0	1	0	1	78	6804	
11	0	0	0	0	0	1	1	1	0	1	0	1	0	0	1	1	0	0	0	1	1	0	1	0	1	44	1936	
12	0	0	0	0	0	0	1	1	0	1	0	1	0	0	1	0	1	1	0	1	1	0	1	0	1	47	2209	
13	0	0	0	1	1	1	1	1	0	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	0	1	76	5776	
14	0	0	0	0	0	1	1	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0	0	0	0	0	1	0	1	0	34	1156	
15	0	0	0	0	0	1	1	1	1	1	0	1	0	0	1	0	0	1	0	1	0	0	1	0	1	40	1600	
16	0	0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	1	0	1	1	1	1	1	1	1	0	1	83	6889	
17	1	0	1	1	0	1	0	1	0	1	1	1	0	0	0	0	0	1	1	0	0	0	1	1	0	56	3136	
18	0	0	0	0	0	1	0	0	1	1	0	1	0	0	0	0	0	1	0	1	1	0	0	0	0	28	784	
19	0	0	1	1	1	0	1	1	0	1	0	1	0	0	1	0	0	0	0	1	1	0	0	0	0	47	2209	
20	0	1	0	0	0	0	1	0	0	1	1	1	0	0	0	0	1	1	0	1	0	0	0	0	1	51	2601	
21	0	0	0	1	1	1	1	0	0	1	0	1	0	0	0	0	0	1	0	1	1	0	1	0	1	42	1764	
22	0	0	1	0	0	1	1	0	0	1	0	1	0	0	1	0	0	0	0	1	1	0	1	0	0	36	1296	
23	0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	0	0	1	0	1	1	1	82	6724	
24	0	1	0	0	1	0	1	0	0	0	0	1	0	0	0	0	1	0	1	0	1	0	0	0	1	48	2304	
25	0	0	1	0	1	1	1	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0	0	0	0	0	1	21	441	
26	0	0	1	1	0	0	0	0	0	1	0	1	0	1	0	0	1	0	0	1	0	1	1	0	0	37	1369	
27	0	0	1	0	0	1	1	0	0	1	0	1	0	0	0	0	1	1	1	0	0	0	0	0	1	46	2116	
28	0	0	1	0	0	1	1	0	0	1	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	37	1369	
29	0	0	1	1	0	1	1	0	0	1	1	1	0	0	0	0	1	0	0	1	1	0	0	0	0	48	2304	
30	0	0	1	0	0	0	1	0	0	1	0	1	0	0	1	0	0	1	0	1	1	0	1	0	0	40	1600	
Σ	2	4	18	14	12	22	26	10	5	22	9	28	3	5	16	4	12	17	8	20	20	5	17	2	19	1412	75386	
p	.07	.13	.60	.47	.40	.73	.87	.33	.17	.73	.30	.93	.10	.17	.53	.13	.40	.57	.27	.67	.67	.17	.57	.07	.63			
q	.93	.87	.40	.53	.60	.27	.13	.67	.83	.27	.70	.07	.90	.83	.47	.87	.60	.43	.73	.33	.33	.83	.43	.93	.37			
pq	.07	.11	.24	.25	.24	.20	.11	.22	.14	.20	.21	.07	.09	.14	.25	.11	.24	.25	.20	.22	.22	.14	.25	.02	.23	17.79		

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดการเขียนคำความกล้า

หาความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR - 20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson - 20)
(พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538 : 123)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S_i^2} \right\}$$

เมื่อ n หมายถึง จำนวนข้อ

p หมายถึง สัดส่วนของคนทำถูกในแต่ละข้อ

q หมายถึง สัดส่วนของคนทำผิดในแต่ละข้อ $1 - p$

S_i^2 หมายถึง ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

$$\begin{aligned} S_i^2 &= \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N^2} \\ &= \frac{30(75386) - (1412)^2}{30(30)} \\ &= 297.60 \end{aligned}$$

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned} r_{tt} &= \frac{100}{99} \left\{ 1 - \frac{17.79}{297.60} \right\} \\ &= 0.95 \end{aligned}$$

ดังนั้น ความเชื่อมั่นได้เท่ากับ 0.95

ตาราง 51 แสดงคะแนนการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ก่อนได้รับการฝึกของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวนทั้งหมด 70 คน

ลำดับที่	ชื่อ - สกุล	คะแนนการอ่าน (100)	คะแนนการเขียน (100)
1.	ค.ช.ณานู ประสิทธิ์	22	65
2.	ค.ช.สุวัฒน์ กันหา	66	59
3.	ค.ช.อภิชาติ สียงนอก	35	31
4.	ค.ช.วีระศักดิ์ ถนอมพุทธชา	24	26
5.	ค.ช.นเรศ เจริญนวล	45	42
6.	ค.ช.ภาณุวัฒน์ กองสะอาด	71	69
7.	ค.ช.สมศักดิ์ นอกสายออ	55	54
8.	ค.ช.โชคชัย เจนละหาน	53	45
9.	ค.ช.พิเชษฐ์ เจนผักแว่น	42	34
10.	ค.ช.วิทยา จันทร์เรือง	19	31
11.	ค.ช.พรศักดิ์ เงินทอง	30	42
12.	ค.ช.ไพโรจน์ บานโพธิ์	35	49
13.	ค.ช.ศราวุฒิ พิสนอก	34	37
14.	ค.ช.ปัญญา ผาดโรสง	40	32
15.	ค.ช.อภิชาติ ทองสูงเนิน	39	28
16.	ค.ช.ประทีป เพชรพรา	35	22
17.	ค.ช.ประเทือง เพชรพรา	23	8
18.	ค.ช.บุญสม สุ่มะหิงพันธุ์	27	18
19.	ค.ช.เกรียงไกร พลเดช	19	42

ตาราง 51 (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อ - สกุล	คะแนนการอ่าน (100)	คะแนนการเขียน (100)
20.	ค.ช.สราวุฒิ แนนเสลา	41	60
21.	ค.ช.พิชิตชัย สีมาวง	37	71
22.	ค.ช.อภิเดช ทรัพย์สมบัติ	43	27
23.	ค.ช.สุชาติ หีกขุนทด	60	70
24.	ค.ช.บุญเสาร์ รัตนวิชัย	20	35
25.	ค.ช.อาทิตย์ กำลังฤทธิ์	38	67
26.	ค.ช.สนธยา พงจันทร์	55	69
27.	ค.ช.เทพรังสรรค์ ทอนสูงเนิน	56	69
28.	ค.ช.ชัยวัฒน์ นิมาลา	63	66
29.	ค.ช.ชัยวัฒน์ แสงคารา	31	59
30.	ค.ช.ทรงฤทธิ์ ชินแสน	71	67
31.	ค.ญ.อนุรักษ์ อารักษ์แก้ว	35	70
32.	ค.ญ.ปาริชาติ อันไพล	77	65
33.	ค.ญ.คนิดา แสนเกา	47	44
34.	ค.ญ.ลำเพย สิงขรอาจ	33	41
35.	ค.ญ.ยุพิน เป้ามะโน	71	79
36.	ค.ญ.อรพิน รักงาม	57	63
37.	ค.ญ.เพ็ญศิริ จันทรเรือง	53	65
38.	ค.ญ.สุนันทา บุปผามารโล	47	57

ตาราง 51 (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อ - สกุล		คะแนนการอ่าน	คะแนนการเขียน
			(100)	(100)
39.	ค.ญ.ญาณี	ศรียางนอก	45	62
40.	ค.ญ.กาญจนา	เสนา	39	43
41.	ค.ญ.กัญญาณี	สวัสดิ์สูง	75	74
42.	ค.ญ.กรนิภา	ชมเส็ง	64	65
43.	ค.ญ.นิภา	ทองเกิด	39	41
44.	ค.ญ.นิตยา	อื้อชัยภูมิ	52	65
45.	ค.ญ.จรรยา	นาคนิบ	51	51
46.	ค.ญ.จตุพร	โรคสมิมา	17	9
47.	ค.ญ.ทองเต็ม	บุญเกลี้ยง	71	67
48.	ค.ญ.หิวงใจ	นารีจันทร์	11	11
49.	ค.ญ.สุวัฒน์	ปานสาสี่	80	70
50.	ค.ญ.มินตรา	เพยโรคสูง	66	83
51.	ค.ญ.นรินทร์	บุริยศ	59	70
52.	ค.ญ.อุทัยวรรณ	เขาวราช	36	50
53.	ค.ญ.จันทร์เพ็ญ	คาโรสม	58	69
54.	ค.ญ.เสาวนีย์	ถนอมพุกษา	52	58
55.	ค.ญ.แพน	เรือนสันเพ็ยะ	62	71
56.	ค.ญ.เครือวัลย์	ทันรังกา	80	69
57.	ค.ญ.ประนอม	ลีษาเกิด	54	60

ตาราง 51 (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อ - สกุล	คะแนนการอ่าน (100)	คะแนนการเขียน (100)
58.	ค.ญ.ยุภา สืบสาย	71	62
59.	ค.ญ.สมมาตร บกสันเพียะ	64	77
60.	ค.ญ.สุภาณี คิชขุนทด	75	73
61.	ค.ญ.จารุวรรณ ทศพิมพ์	23	27
62.	ค.ญ.กัลยาณี สืบกำบัง	67	66
63.	ค.ญ.ธาริณี สี่รุ่งเรือง	91	89
64.	ค.ญ.สุวรรณดี มูลคำ	33	18
65.	ค.ญ.ยุภา กัณฑา	53	55
66.	ค.ญ.ประไพ แสงชัยภูมิ	42	59
67.	ค.ญ.อุทัย กมลกลาง	56	53
68.	ค.ญ.ยุพิน ก้อนสันเพียะ	46	35
69.	ค.ญ.สุนันทา ศรีแป้	38	67
70.	ค.ญ.บังอร พรหมรินทร์	14	27

ตาราง 52 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว

ลำดับที่	X	X ²
1	22	484
2	45	2025
3	71	5041
4	34	1156
5	60	3600
6	38	1444
7	31	961
8	77	5929
9	11	121
10	52	2704
11	62	3844
12	53	2809
13	42	1764
14	56	3136
15	38	1444
	$\Sigma X = 692$	$\Sigma X^2 = 36462$

$$S^2 = \frac{n \Sigma X^2 - (\Sigma X)^2}{n(n-1)}$$

$$= \frac{15 \times 36462 - (692)^2}{15 \times 14}$$

$$= 324.12$$

ตาราง 53 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว

ลำดับที่	X	X ²
1	54	2916
2	42	1764
3	32	1024
4	22	484
5	18	324
6	71	5041
7	69	4761
8	44	1936
9	62	3844
10	65	4225
11	70	4900
12	50	2500
13	62	3844
14	27	729
15	35	1225
	$\Sigma X = 723$	$\Sigma X^2 = 39517$

$$\begin{aligned}
 S^2 &= \frac{n \Sigma X^2 - (\Sigma X)^2}{n(n-1)} \\
 &= \frac{15 \times 39517 - (723)^2}{15 \times 14} \\
 &= 333.45
 \end{aligned}$$

ตาราง 54 แสดงคะแนนการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว ก่อนได้รับการฝึกและหลังได้รับการฝึกของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 15 คน

ลำดับที่	ชื่อ - สกุล	คะแนนการอ่านก่อนฝึก	คะแนนการอ่านหลังฝึก	
			(100)	(100)
1.	ค.ช.ณานุ ประสิทธิ์	22	84	
2.	ค.ช.นเรศ เจริญแนว	45	84	
3.	ค.ช.ภาณุวัฒน์ กองสะอาด	71	78	
4.	ค.ช.ศราวุฒิ พิศนอก	34	80	
5.	ค.ช.สุชาติ หีกขุนทด	60	82	
6.	ค.ช.อาทิตย์ กาลังฤทธิ์	38	80	
7.	ค.ช.ชัยวัฒน์ แสงคารา	31	70	
8.	ค.ญ.ปาริชาติ อ้นไหว	77	82	
9.	ค.ญ.พีงใจ นาริจันทร์	11	62	
10.	ค.ญ.เสาวนีย์ ถนอมพุดชา	52	93	
11.	ค.ญ.แพน รอนสันเทียะ	62	94	
12.	ค.ญ.ยุภา กันหา	53	83	
13.	ค.ญ.ประไพ แสงชัยภูมิ	42	81	
14.	ค.ญ.ฉัตรณี กมลกลาง	56	94	
15.	ค.ญ.สุนันทา ศรีแป้	38	89	

ตาราง 55 แสดงคะแนนการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ก่อนได้รับการฝึกและหลังได้รับการฝึกของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (จำนวนนักเรียน 15 คน)

ลำดับที่	ชื่อ - สกุล		คะแนนการเขียนก่อนฝึก	คะแนนการเขียนหลังฝึก
			(100)	(100)
1.	ค.ช. สมศักดิ์	นอกสายออ	54	70
2.	ค.ช. พรศักดิ์	เงินทอง	42	78
3.	ค.ช. ปัญญา	ผาดโหลสง	32	70
4.	ค.ช. ประทีป	เพชรหรัฯ	22	73
5.	ค.ช. บุญสม	สุมะหิงพันธุ์	18	63
6.	ค.ช. พิชิตชัย	ลีมาวง	71	87
7.	ค.ช. เทพรังสรรค์	ทอนสูงเนิน	69	95
8.	ค.ญ. คณิดา	แสนเกา	44	88
9.	ค.ญ. ญาณี	ศรียางนอก	62	96
10.	ค.ญ. กรณิกา	ชมเส็ง	65	95
11.	ค.ญ. นรินทร์	บุริยศ	70	96
12.	ค.ญ. อุทัยวรรณ	เขาวราช	50	80
13.	ค.ญ. ยุภา	สืบสาย	62	85
14.	ค.ญ. จารุวรรณ	ทศพิมพ์	27	71
15.	ค.ญ. ยุพิน	ก้อนสันเทียะ	35	70

ตาราง 56 แสดงจำนวนคนที่อ่านคำควบกล้ำผิด คิดเป็นร้อยละจากมากไปหาน้อย ก่อนได้รับการฝึก (จำนวนนักเรียน 15 คน)

ลำดับที่	คำ	จำนวนคนที่อ่านผิด	ร้อยละ
1.	รับประทาน	13	86.7
2.	กล้วย	12	80.0
3.	เพสียง	11	73.3
4.	ขรัว	11	73.3
5.	เพริศ	11	73.3
6.	แผล	11	73.3
7.	ประโยชน์	11	73.3
8.	ปลัด	10	66.7
9.	พร้อมเพรียง	10	66.7
10.	ประดุจ	10	66.7
11.	ครีม	10	66.7
12.	ประกาศ	10	66.7
13.	กระหาย	10	66.7
14.	ผลาญ	10	66.7
15.	พริก	10	66.7
16.	เพลง	10	66.7
17.	แพรวพรรณ	10	66.7
18.	ศรีภคินี	9	60.0
19.	เขลา	9	60.0

ลำดับที่	คำ	จำนวนคนที่อ่านผิด	ร้อยละ
20.	เปรียบ	9	60.0
21.	โคลน	9	60.0
23.	คลุก	9	60.0
24.	ปรากฏ	9	60.0
25.	โหลก	9	60.0
26.	พลาด	9	60.0
27.	เพลิน	9	60.0
28.	ขลัง	9	60.0
29.	กรวด	9	60.0
30.	ครอง	9	60.0
31.	สงเคราะห์	9	60.0
32.	คราว	9	60.0
33.	คลอง	8	53.3
34.	กลัว	8	53.3
35.	สงคราม	8	53.3
36.	สงกรานต์	8	53.3
37.	ครอบครัว	8	53.3
38.	เฟลอไฟล	8	53.3
39.	ตรวจตรา	8	53.3
40.	เปลือก	8	53.3
41.	พระ	8	53.3

ลำดับที่	คำ	จำนวนคนที่อ่านผิด	ร้อยละ
42.	เตรียม	8	53.3
43.	โหล่ง	8	53.3
44.	ไคร่	8	53.3
45.	ครบ	8	53.3
46.	โปรง	7	52.9
47.	สะพรั่ง	7	46.7
48.	เปลี่ยนแปลง	7	46.7
49.	ปรับปรุง	7	46.7
50.	กลิ้ง	7	46.7
51.	ไคร	7	46.7
52.	ปลอด	7	46.7
53.	ขลุ่ย	7	46.7
54.	ขวาน	7	46.7
55.	ตราครุฑ	7	46.7
56.	ควัก	7	46.7
57.	พรา	7	46.7
58.	ขรุขระ	7	46.7
59.	คลาน	7	46.7
60.	เคล็ด	7	46.7
61.	ปลาบปลื้ม	7	46.7
62.	ปลูก	7	46.7
63.	คล้องแครง	7	46.7

ลำดับที่	คำ	จำนวนคนที่อ่านผิด	ร้อยละ
64.	ไขว้	6	40.0
65.	กล้ำ	6	40.0
66.	ฉลาด	6	40.0
67.	พลอย	6	40.0
68.	กว้าง	6	40.0
69.	ผลัด	6	40.0
70.	กลับ	6	40.0
71.	กลอน	6	40.0
72.	ข้าง	6	40.0
73.	ปราชญ์	6	40.0
74.	ปลา	6	40.0
75.	กราย	6	40.0
76.	ปรบมือ	6	40.0
77.	กล่าว	6	40.0
78.	กวาด	6	40.0
79.	คว่ำ	6	40.0
80.	เปรมปรีดิ์	6	40.0
81.	โปรดปราน	6	40.0
82.	คล้าย	6	40.0
83.	พลาย	6	40.0
84.	ไต่ตรง	5	40.0
85.	ตรง	5	33.3

ลำดับที่	คำ	จำนวนคนที่อ่านผิด	ร้อยละ
86.	ขวัญ	5	33.3
87.	เกรง	5	33.3
88.	พราย	5	33.3
89.	แซวก	5	33.3
90.	แกว่ง	4	26.7
91.	ขวาง	4	26.7
92.	กลาง	4	26.7
93.	คว้น	4	26.7
94.	ควาย	4	26.7
95.	กราบ	4	26.7
96.	คว่ำ	4	26.7
97.	กลาย	3	20.0
98.	แซวน	3	20.0
99.	ทองกวาว	2	13.3
100.	ความ	2	13.3

ตาราง 57 แสดงจำนวนคนที่เขียนคำควบกล้ำผิดคิดเป็นร้อยละจากมากไปหาน้อย ก่อน
ได้รับการฝึก (จำนวนนักเรียน 15 คน)

ลำดับที่	คำ	จำนวนคนที่เขียนผิด	ร้อยละ
1.	เปรมปรีดิ์	14	93.3
2.	ปราชญ์	14	93.3
3.	เพริศ	14	93.3
4.	ปลาบปลื้ม	13	86.7
5.	แพรวพราว	13	86.7
6.	ผลาญ	13	86.7
7.	คว่ำ	12	80.0
8.	โหล่ง	12	80.0
9.	ครึกครื้น	12	80.0
10.	โหลก	11	73.3
11.	เฟลอไฟล	11	73.3
12.	ขรุขระ	11	73.3
13.	สงกรานต์	11	73.3
14.	ไขว่	10	73.3
15.	สะพรั่ง	10	66.7
16.	พลุกพล่าน	10	66.7
17.	โปรง	10	66.7
18.	พรว้า	10	66.7
19.	ประคอง	10	66.7
20.	ควัก	10	66.7

ลำดับที่	คำ	จำนวนคนที่อ่านผิด	ร้อยละ
21.	ขรัว	10	66.7
22.	คสองแคว	10	66.7
23.	ครัม	10	66.7
24.	ขว้าง	9	60.0
25.	ขล้ง	9	60.0
26.	เบรียบ	9	60.0
27.	สงเคราะห์	9	60.0
28.	เพลี่ย	9	60.0
29.	ตรากตรา	9	60.0
30.	ปลิด	9	60.0
31.	กราย	8	53.3
32.	แกว่ง	8	53.3
33.	พร้อมเพรียง	4	53.3
34.	โปรดปราน	8	53.3
35.	เขลา	8	53.3
36.	คว่ำ	8	53.3
37.	ปราณ	8	53.3
38.	เคล็ด	8	53.3
39.	ไคร่	8	53.3
40.	เปลี่ยนแปลง	8	53.3
41.	กลาย	7	46.7

ลำดับที่	คำ	จำนวนคนที่อ่านผิด	ร้อยละ
42.	ขวาน	7	46.7
43.	ทองกวาว	7	46.7
44.	ครบ	7	46.7
45.	ครอง	7	46.7
46.	พลาย	7	46.7
47.	ขลุ่ย	7	46.7
48.	พลาด	7	46.7
49.	ขลาด	7	46.7
50.	เกรง	7	46.7
51.	คว้น	6	40.0
52.	ผลัด	6	40.0
53.	กรวด	6	40.0
54.	กลิ้ง	6	40.0
55.	กลอน	6	40.0
56.	โคตรตรง	6	40.0
57.	ขวัญ	6	40.0
58.	คล้าย	6	40.0
59.	คลอง	5	40.3
60.	โคลน	5	33.3
61.	เตรียม	5	33.3
62.	พราย	5	33.3
63.	ตรวจตรา	5	33.3

ลำดับที่	คำ	จำนวนคนที่อ่านผิด	ร้อยละ
64.	เพลีน	5	33.3
65.	แซวก	5	33.3
66.	ศรว	5	33.3
67.	คดุก	5	33.3
68	กวาด	4	26.7
69	คลาน	4	26.7
70	สงคราม	4	26.7
71.	กล้าว	4	26.7
72.	ปรับปรุง	4	26.7
73.	ขวาง	4	26.7
74.	ปลอด	4	26.7
75.	แขวน	4	26.7
76.	กลาง	4	26.7
77.	แผล	4	26.7
78.	กราบ	4	26.7
79.	ประโยชน์	4	26.7
80.	เปลือก	3	20.0
81.	ปรบมือ	3	20.0
82.	ความ	3	20.0
83.	ใคร	3	20.0
84.	กลัว	2	13.3
85.	พลอย	2	13.3

ลำดับที่	คำ	จำนวนคนที่อ่านผิด	ร้อยละ
86.	กว้าง	2	13.3
87.	กลับ	2	13.3
88.	พริก	2	13.3
89.	ครอบครัว	2	13.3
90.	ประกาศ	2	13.3
91.	รับประทาน	2	13.3
92.	ควาย	2	13.3
93.	เพลง	2	13.3
94.	พระ	2	13.3
95.	กล้า	1	6.7
96.	ตรง	1	6.7
97.	กล้วย	1	6.7
98.	กระหาย	1	6.7
99.	ปลูก	1	6.7
100.	ปลา	1	6.7

ตาราง 58 แสดงจำนวนคนที่อ่านคำควบกล้ำผิดคิดเป็นร้อยละจากมากไปหาน้อยหลัง
ได้รับการฝึก (จำนวนนักเรียน 15 คน)

ลำดับที่	คำ	จำนวนคนที่อ่านผิด	ร้อยละ
1.	รับประทาน	9	60.0
2.	ขรัว	8	53.3
3.	เพริศ	8	53.3
4.	กลัว	7	46.7
5.	พระ	7	46.7
6.	พลาด	6	40.0
7.	กราย	6	40.0
8.	เพลิน	6	40.0
9.	เพลิง	6	40.0
10.	ครบ	6	40.0
11.	ประโยชน์	6	40.0
12.	สังเคราะห์	6	40.0
13.	กระหาย	6	40.0
14.	ผลาญ	5	33.3
15.	ตรง	5	33.3
16.	กลับ	5	33.3
17.	พริก	5	33.3
18.	คราว	4	26.7
19.	โหลก	4	26.7
20.	กวาด	4	26.7

ลำดับที่	คำ	จำนวนคนที่อ่านผิด	ร้อยละ
21.	พร้อมเพรียง	4	26.7
22.	ใคร่	4	26.7
23.	ครอง	4	26.7
24.	แพร่	4	26.7
25.	สะพรั่ง	4	26.7
26.	เปรียบ	4	26.7
27.	คล้าย	4	26.7
28.	ปรากฏ	4	26.7
29.	เขลา	4	26.7
30.	เพี้ยน	3	20.0
31.	เบลอ	3	20.0
32.	คล่องแคล่ว	3	20.0
33.	คลุก	3	20.0
34.	ขว้าง	3	20.0
35.	คว้น	3	20.0
36.	โคลน	3	20.0
37.	ผลัด	3	20.0
38.	ขลัง	3	20.0
39.	สงคราม	3	20.0
40.	คลอง	3	20.0
41.	กราบ	3	20.0

ลำดับที่	คำ	จำนวนคนที่อ่านผิด	ร้อยละ
42.	ปลอด	3	20.0
43.	ปรบมือ	3	20.0
44.	กล่าว	3	20.0
45.	สงกรานต์	2	13.3
46.	ปราชญ์	2	13.3
47.	กว้าง	2	13.3
48.	คว่ำ	2	13.3
49.	พรา	2	13.3
50.	เตรียม	2	13.3
51.	ขรุขระ	2	13.3
52.	กลาน	2	13.3
53.	เคส็ด	2	13.3
54.	แมล	2	13.3
55.	ควาย	2	13.3
56.	ขวัญ	2	13.3
57.	กรวด	2	13.3
58.	ครอบครัว	2	13.3
59.	ปลาบปลื้ม	2	13.3
60.	เพลอเพล	2	13.3
61.	กลาย	2	13.3
62.	พลุกพसान	2	13.3
63.	ปลูก	2	13.3

ลำดับที่	คำ	จำนวนคนที่อ่านผิด	ร้อยละ
64.	ขวาน	2	13.3
65.	ปรับปรุง	2	13.3
66.	ตราครุฑ	2	13.3
67.	โปรง	1	6.7
68.	โตรตรอง	1	6.7
69.	คร้ม	1	6.7
70.	กลาง	1	6.7
71.	เปรมปรีดิ์	1	6.7
72.	พราย	1	6.7
73.	ความ	1	6.7
74.	ตรวจตรา	1	6.7
75.	แขวก	1	6.7
76.	ขลาด	1	6.7
77.	ไขว่	1	6.7
78.	แกว่ง	1	6.7
79.	คว่ำ	1	6.7
80.	โปรดปราน	-	-
81.	กล้า	-	-
82.	ใคร	-	-
83.	ประดุจ	-	-
84.	ประกาศ	-	-
85.	ปลา	-	-

ลำดับที่	คำ	จำนวนคนที่อ่านผิด	ร้อยละ
86.	พลาย	-	-
87.	กลอน	-	-
88.	ศรีภครินทร์	-	-
89.	กล้วย	-	-
90.	พลอย	-	-
91.	ขวาง	-	-
92.	เกรง	-	-
93.	ควัก	-	-
94.	แขวน	-	-
95.	ปลิด	-	-
96.	ทองกวาว	-	-
97.	กลิ้ง	-	-
98.	ขลุ่ย	-	-
99.	โข่ง	-	-
100.	เปลี่ยนแปลง	-	-

ตาราง 59 แสดงจำนวนคนที่เขียนคำควบกล้ำผิดคิดเป็นร้อยละจากมากไปหาน้อยหลังได้รับการฝึก (จำนวนนักเรียน 15 คน)

ลำดับที่	คำ	จำนวนคนที่เขียนผิด	ร้อยละ
1.	ผลอโผล	10	66.7
2.	ผลาญ	10	66.7
3.	ปลาบปลื้ม	9	60.0
4.	เฟริศ	8	53.3
5.	ปราชญ์	8	53.3
6.	สงเคราะห์	7	46.7
7.	คสองแคว	7	46.7
8.	แพรว	7	46.7
9.	สงกรานต์	7	46.7
10.	เปรมปรีดิ์	7	46.7
11.	ควัก	6	40.0
12.	ครึกครื้น	6	40.0
13.	เขลา	6	40.0
14.	ขรัว	6	40.0
15.	สะพรั่ง	6	40.0
16.	เปลี่ยนแปลง	6	40.0
17.	พลุพลุ	6	40.0
18.	เปรี้ยว	5	33.3
19.	คลาย	5	33.3
20.	ขรุขระ	5	33.3

ลำดับที่	คำ	จำนวนคนที่อ่านผิด	ร้อยละ
21.	เกรง	5	33.3
22.	ปลอด	4	26.7
23.	ปลิด	4	26.7
24.	ไขว่	4	26.7
25.	โหลง	4	26.7
26.	โหลก	4	26.7
27.	ปรับปรุง	4	26.7
28.	คว่ำ	4	26.7
29.	ไตรตรอง	4	26.7
30.	คร่ำ	4	26.7
31.	ขลัง	4	26.7
32.	ขวัญ	4	26.7
33.	พร้อมเพรียง	4	26.7
34.	กรวด	4	26.7
35.	ครบ	4	26.7
36.	กลาย	4	26.7
37.	คลุก	3	20.0
38.	ขว้าง	3	20.0
39.	เพรีย	3	20.0
40.	แขวน	3	20.0
41.	คว้น	3	20.0

ลำดับที่	คำ	จำนวนคนที่อ่านผิด	ร้อยละ
42.	พรา	3	20.0
43.	ทองกวาว	3	20.0
44.	กราบ	3	20.0
45.	คราว	3	20.0
46.	โปรคปราน	3	20.0
47.	ประคจ	3	20.0
48.	ตรวจตรา	3	20.0
49.	ปราณ	2	13.3
50.	โคร	2	13.3
51.	ขลาด	2	13.3
52.	กลอน	2	13.3
53.	แกว่ง	2	13.3
54.	ตรากตรา	2	13.3
55.	กลิ้ง	2	13.3
56.	กล่าว	2	13.3
57.	ครอง	2	13.3
58.	ความ	2	13.3
59.	ประโยชน์	2	13.3
60.	แซวก	2	13.3
61.	พลัด	1	6.7
62.	พลอย	1	6.7
63.	พลาย	1	6.7

ลำดับที่	คำ	จำนวนคนที่อ่านผิด	ร้อยละ
64.	ขลุ่ย	1	6.7
65.	กวาด	1	6.7
66.	กว้าง	1	6.7
67.	ขวาง	1	6.7
68.	เตรียม	1	6.7
69.	กราย	1	6.7
70.	โคลน	1	6.7
71.	ควาย	1	6.7
72.	เพลิน	1	6.7
73.	ครอบครั้ว	1	6.7
74.	พราย	1	6.7
75.	ปรบมือ	1	6.7
76.	คลอง	-	-
77.	ปลูก	-	-
78.	รับประทาน	-	-
79.	กระหาย	-	-
80.	เปลือก	-	-
81.	กล้วย	-	-
82.	พริก	-	-
83.	ขวาน	-	-
84.	กล้วย	-	-
85.	โปรง	-	-

ลำดับที่	คำ	จำนวนคนที่อ่านผิด	ร้อยละ
86.	คว่ำ	-	-
87.	พลาด	-	-
88.	ปลา	-	-
89.	กลาง	-	-
90.	กลาน	-	-
91.	เคล็ด	-	-
92.	ผล	-	-
93.	กล้า	-	-
94.	ใคร	-	-
95.	เพลง	-	-
96.	พระ	-	-
97.	สงคราม	-	-
98.	กลับ	-	-
99.	ตรง	-	-
100.	ประกาศ	-	-

ตาราง 60 แสดงคะแนนที่ได้จากการทดสอบการอ่านคำควบกล้ำ จากการทำแบบฝึกหัดท้ายแบบฝึก
(จำนวนนักเรียน 15 คน)

ชื่อ - สกุล	คะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดท้ายแบบฝึก										รวม
	ชุดที่1 (6)	ชุดที่2 (7)	ชุดที่3 (8)	ชุดที่4 (9)	ชุดที่5 (10)	ชุดที่6 (11)	ชุดที่7 (12)	ชุดที่8 (12)	ชุดที่9 (12)	ชุดที่10 (13)	
ค.ช.มานู ประสิทธิ์	5	6	7	8	9	10	11	10	9	11	86
ค.ช.นเรศ เจริญแนว	5	6	7	8	9	9	11	11	9	12	87
ค.ช.ภาณุวัฒน์ กองสะอาด	5	5	6	9	9	10	9	10	9	8	80
ค.ช.ศราวุฒ พิสนอก	4	6	7	8	9	10	10	11	8	8	81
ค.ช.สุชาติ หิวกุณฑ	5	6	7	8	9	10	10	10	10	10	85
ค.ช.อาทิตย์ กำลังฤทธิ์	5	7	6	8	8	11	8	9	10	8	80
ค.ช.ชัยวัฒน์ แสงคารา	5	7	8	7	10	10	12	11	10	10	90
ค.ญ.ปาริชาติ อันโหว	6	7	8	8	10	11	12	10	9	12	93
ค.ญ.พีรจ นาริจันทร์	4	4	7	7	7	8	9	8	8	9	71
ค.ญ.เสาวนีย์ ถนอมพุทธา	6	7	8	9	10	11	12	11	12	12	98
ค.ญ.แพน รอนสันเพียะ	6	6	7	8	9	10	10	10	9	10	85
ค.ญ.บุภา กันหา	5	6	7	8	9	9	11	10	11	10	86
ค.ญ.ประไพ แสงชัยภูมิ	5	6	7	8	10	9	10	9	9	10	83
ค.ญ.ฉัตรณี กมลกลาง	6	7	8	10	10	10	10	10	11	13	95
ค.ญ.สุนันทา ศรีแป้	6	7	8	8	10	11	11	10	12	13	96
ΣX	78	93	108	122	138	149	156	150	146	156	1,296
$\bar{X}$	5.20	6.20	7.20	8.13	9.20	9.93	10.40	10.00	9.73	10.40	86.40

ตาราง 61 แสดงคะแนนที่ได้จากการประเมินการอ่านคำควบกล้ำ หลังการฝึก (จำนวนนักเรียน 15 คน)

ชื่อ - สกุล	คะแนนที่ได้จากการประเมินการอ่านหลังฝึก										
	ชุดที่1	ชุดที่2	ชุดที่3	ชุดที่4	ชุดที่5	ชุดที่6	ชุดที่7	ชุดที่8	ชุดที่9	ชุดที่10	รวม
	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(12)	(12)	(13)	(100)
ค.ช.ณานู ประสิทธิ์	4	5	5	9	5	10	12	9	12	13	84
ค.ช.นเรศ เจริญแนว	5	7	4	8	8	11	11	8	11	11	84
ค.ช.ภาณุวัฒน์ กองสะอาด	4	3	6	8	9	10	6	11	12	9	78
ค.ช.ศรวิชัย พิสนอก	5	5	5	8	7	11	11	7	10	11	80
ค.ช.สุชาติ พิภพทศ	4	6	8	8	6	11	6	10	11	12	82
ค.ช.อาทิตย์ กาลังฤทธิ์	5	4	4	8	9	10	10	8	10	12	80
ค.ช.ชัยวัฒน์ แสงคารา	1	5	4	5	6	8	10	11	9	11	70
ค.ญ.ปาริชาติ อันโหว	5	5	7	7	10	10	8	10	9	11	82
ค.ญ.พิงใจ นารีจันทร์	5	5	3	7	8	4	9	8	4	9	62
ค.ญ.เสาวนีย์ วัฒนพทชา	5	7	7	8	10	11	12	12	10	11	93
ค.ญ.แพน โอนสันเทียะ	6	7	8	8	10	10	11	12	12	10	94
ค.ญ.ยุภา กันหา	5	5	4	7	8	11	12	12	7	12	83
ค.ญ.ประไพ แซงชัยภูมิ	5	6	4	9	7	11	12	12	5	10	81
ค.ญ.อุทัย กมลกลาง	6	7	8	8	10	11	11	12	10	11	94
ค.ญ.สุนันทา ศรีแป้	5	5	7	8	80	11	11	11	10	13	89
ΣX	70	82	84	116	121	150	152	153	142	166	1,236
$\bar{X}$	4.67	5.47	5.60	7.73	8.06	10.00	10.13	10.20	9.47	10.07	82.40

การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว โดยวิธีสูตร

$$E_1 = \frac{(\sum X)}{\frac{N}{A}} \times 100$$

$$E_2 = \frac{(\sum F)}{\frac{N}{B}} \times 100$$

- เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการที่จัดไว้ในบทเรียนคิดเป็นร้อยละจากการทำแบบฝึก
- E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (พฤติกรรมที่เปลี่ยนในตัวผู้เรียนหลังการเรียน) คิดเป็นร้อยละ
- $\sum X$ แทน คะแนนรวมของผู้เรียนจากแบบฝึก
- F แทน คะแนนรวมของการทดสอบหลังเรียน
- N แทน จำนวนผู้เรียน
- A แทน คะแนนเต็มของแบบฝึก
- B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบ

แทนค่า

$$E_1 = \frac{(1296)}{\frac{15}{100}} \times 100$$

$$= 86.40$$

$$E_2 = \frac{(1236)}{\frac{15}{100}} \times 100$$

$$= 82.40$$

$$E_1/E_2 = 86.40/82.40$$

ตาราง 62 แสดงคะแนนที่ได้จากการทดสอบการเขียนคำควบกล้ำ จากการเขียนตามคำบอกท้ายแบบฝึก
(จำนวนนักเรียน 15 คน)

ชื่อ - สกุล	คะแนนที่ได้จากการเขียนตามคำบอกท้ายแบบฝึก										รวม
	ชุดที่1 (10)	ชุดที่2 (10)	ชุดที่3 (10)	ชุดที่4 (10)	ชุดที่5 (10)	ชุดที่6 (10)	ชุดที่7 (10)	ชุดที่8 (10)	ชุดที่9 (10)	ชุดที่10 (10)	
ค.ช.สมศักดิ์ นอกสายออ	7	8	8	7	8	7	8	8	7	7	75
ค.ช.พรศักดิ์ เงินทอง	8	8	7	8	8	7	8	9	8	9	80
ค.ช.ปัญญา พาดโรสง	7	8	9	9	9	8	7	7	9	8	81
ค.ช.ประทีป เพชรหล้า	9	7	8	8	7	8	7	7	8	8	77
ค.ช.บุญสม สุ่มะหิงพันธุ์	7	7	7	8	7	7	8	7	7	8	83
ค.ช.พิชิตชัย สีมาวง	8	9	8	8	10	10	9	8	8	8	86
ค.ช.เทพรังสรรค์ ทอนสูงเนิน	9	10	9	9	10	10	10	10	9	10	96
ค.ญ.ศนิดา แสนเภา	8	8	9	9	10	9	10	10	8	10	91
ค.ญ.ณัฏฐิ ศรียางนอก	10	8	10	8	10	10	8	10	9	9	92
ค.ญ.กรณิภา ขมเส็ง	9	8	10	10	10	9	9	8	10	10	93
ค.ย.นรินทร์ บุริยศ	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	90
ค.ญ.อุทัยวรรณ เขาวราช	9	8	9	8	9	10	8	9	8	9	87
ค.ญ.ยุภา สืบสาย	9	8	8	9	9	9	8	8	10	9	87
ค.ญ.จารุวรรณ ทศนิพัทธ์	8	8	9	9	8	9	8	7	7	7	80
ค.ญ.ยุพิน ก้อนสันเทียะ	8	8	8	9	8	8	9	8	7	8	81
ΣX	125	122	128	128	132	130	126	125	124	129	1,269
$\bar{X}$	8.33	8.13	8.53	8.53	8.80	8.67	8.40	8.33	8.27	8.60	84.60

ตาราง 63 แสดงคะแนนที่ได้จากการประเมินการเขียนคำควมกล้า หลังการฝึก (จำนวนนักเรียน 15 คน)

ชื่อ - สกุล	คะแนนที่ได้จากการประเมินการเขียนหลังการฝึก										
	ชุดที่1 (10)	ชุดที่2 (10)	ชุดที่3 (10)	ชุดที่4 (10)	ชุดที่5 (10)	ชุดที่6 (10)	ชุดที่7 (10)	ชุดที่8 (10)	ชุดที่9 (10)	ชุดที่10 (10)	รวม (100)
ค.ช.สมศักดิ์ นอกสายออ	6	5	6	7	7	9	10	7	7	6	70
ค.ช.พรศักดิ์ เงินทอง	8	4	8	7	7	10	9	8	9	8	78
ค.ช.ปัญญา พาคไรสง	8	4	5	8	7	10	7	9	6	6	70
ค.ช.ประทีป เพชรหล้า	9	4	7	6	8	8	9	8	7	7	73
ค.ช.บุญสม สุ่มะหิงพันธุ์	8	4	2	5	8	8	7	7	8	6	63
ค.ช.พิชิตชัย สีมาวง	10	9	7	8	8	9	9	9	9	9	87
ค.ช.เทพรังสรรค์ ทอนสูงเนิน	9	10	10	10	9	9	8	10	10	10	95
ค.ญ.คณิดา แสนเภา	8	8	8	8	7	10	9	10	10	10	88
ค.ญ.ญาณิ ศรียางนอก	10	7	10	10	9	10	10	10	10	10	96
ค.ญ.กรณิภา ชมเสีง	9	9	10	10	10	10	9	10	8	10	95
ค.ญ.นรินทร์ บุริยศ	10	9	9	10	8	10	10	10	10	10	96
ค.ญ.อุทัยวรรณ เยาวราช	9	7	7	8	7	9	9	10	8	6	80
ค.ญ.ยุภา สืบสาย	9	5	9	10	8	9	9	10	8	8	85
ค.ญ.จารุวรรณ ทศพิมพ์	9	4	6	8	6	9	9	7	6	7	71
ค.ญ.ยุพิน ก้อนสันเทียะ	8	5	6	6	8	10	7	7	7	6	70
ΣX	130	94	110	121	117	140	131	132	123	119	1,217
$\bar{X}$	8.67	6.27	7.33	8.06	7.80	9.33	8.73	8.80	8.20	7.93	81.13

การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว โดยใช้สูตร

$$E_1 = \frac{(\sum X)}{\frac{N}{A}} \times 100$$

$$E_2 = \frac{(\sum F)}{\frac{N}{B}} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการที่จัดว่าแบบนักเรียนคิดเป็นร้อยละจากการทำแบบฝึก

E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (พฤติกรรมที่เปลี่ยนในตัวผู้เรียนหลังการเรียนรู้) คิดเป็นร้อยละ

$\sum X$ แทน คะแนนรวมของผู้เรียนจากแบบฝึก

F แทน คะแนนรวมของการทดสอบหลังเรียน

N แทน จำนวนผู้เรียน

A แทน คะแนนเต็มของแบบฝึก

B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบ

แทนค่า

$$E_1 = \frac{(1296)}{\frac{15}{100}} \times 100$$

$$= 84.60$$

$$E_2 = \frac{(1217)}{\frac{15}{100}} \times 100$$

$$= 81.13$$

$$E_1/E_2 = 84.60/81.13$$

ตาราง 64 เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนการอ่านคำควบกล้ำก่อนและหลังการฝึก

ชื่อ-สกุล	I	F	$F - I = D$	D^2
ค.ช.ณานุ ประสิทธิ์	22	84	62	3844
ค.ช.นเรศ เจริญแนว	45	84	39	1521
ค.ช.ภาณุวัฒน์ กองสะอาด	71	78	7	49
ค.ช.ศราวุฒิ พิสนอก	34	80	46	2116
ค.ช.สุชาติ พิกขุนทด	60	82	22	484
ค.ช.อาทิตย์ กำลังฤทธิ์	38	80	42	1764
ค.ช.ชัยวัฒน์ แสงคารา	31	70	39	1521
ค.ญ.ปาริชาติ อันโหว	77	82	5	25
ค.ญ.พึงใจ นาริจันทร์	11	62	51	2601
ค.ญ.เสาวนีย์ ถนอมพุดซา	52	93	41	1681
ค.ญ.แพน รอนสันเพียะ	62	94	32	1024
ค.ญ.ยุภา กันหา	53	83	30	900
ค.ญ.ประไพ แสงชัยภูมิ	42	81	39	1521
ค.ญ.ฉัตรณี กมลกลาง	56	94	38	1444
ค.ญ.สุนันทา ศรีแป	38	89	51	2601
ΣX	692	1236	544	23096
$\bar{X}$	46.13	82.40	36.27	-

ตาราง 65 เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนการเขียนคำควบกล้ำก่อนฝึกและหลังการฝึก

ชื่อ - สกุล	I	F	$F - I = D$	D^2
ค.ช.สมศักดิ์ นอกสายออ	54	70	16	256
ค.ช.พรศักดิ์ เงินทอง	42	78	36	1296
ค.ช.ปัญญา ผาโคโรสง	32	70	38	1444
ค.ช.ประทีป เพชรหรรษา	22	73	51	2601
ค.ช.บุญสม สุ่มะปิงพันธุ์	18	73	51	2601
ค.ช.พิชิตชัย สีมาวง	71	63	45	2025
ค.ช.เทพรังสรรค์ ทอนสูงเนิน	69	87	16	256
ค.ญ.คณิดา แสนเภา	44	88	44	1936
ค.ญ.ญาณี ศรียางนอก	62	96	34	1156
ค.ญ.กรณิกา ชมเส็ง	65	95	30	900
ค.ญ.นรินทร์ บุริยศ	70	96	26	676
ค.ญ.อุทัยวรรณ เขาวราช	50	80	30	900
ค.ญ.ยุภา สืบสาย	62	85	23	523
ค.ญ.จารุวรรณ ทศพิมพ์	27	71	44	1936
ค.ญ.ยุพิน ก้อนสันเทียะ	35	70	35	1225
ΣX	723	1217	494	17812
$\bar{X}$	48.20	81.13	32.93	-

การทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างการฝึกอ่านคำควบกล้ำทั้งก่อนฝึก
และหลังฝึก

ทดสอบค่า t (t-test แบบ Dependent) โดยใช้สูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์.
2538 : 165)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{(n-1)}}}$$

t = อัตราส่วนวิกฤติ

D = 544

D² = 23096

($\sum D$)² = 295936

n = 15

$$\begin{aligned} \text{แทนค่า } t &= \frac{544}{\sqrt{\frac{15(23096) - (295936)}{(15 - 1)}}} \\ &= \frac{544}{\sqrt{\frac{50504}{14}}} \\ &= \frac{544}{60.06} \\ t &= 9.05 \end{aligned}$$

ระดับความมีนัยสำคัญที่ .01 (ค่า t จากตาราง One-tailed test) ที่ระดับ .01
มีค่า 2.624 โดย df = 14

แสดงว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนฝึกและหลังฝึกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เพราะค่า t
ที่คำนวณได้ 9.05 มากกว่า 2.624

การทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างการเขียนค่าความกล้าทั้งก่อนฝึก
และหลังฝึก

ทดสอบค่า t (t-test แบบ Dependent) โดยใช้สูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์.
2538 : 165)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{(n-1)}}$$

t = อัตราส่วนวิกฤติ

D = 494

D² = 17812

($\sum D$)² = 244036

n = 15

$$\begin{aligned} \text{แทนค่า } t &= \frac{494}{\sqrt{\frac{15(17812) - 244036}{(15 - 1)}}} \\ &= \frac{494}{\sqrt{\frac{23144}{14}}} \\ &= \frac{494}{40.65} \\ t &= 12.15 \end{aligned}$$

ระดับความมีนัยสำคัญที่ .01 (ค่า t จากตาราง One-tailed test) ที่ระดับ .01
มีค่า 2.624 โดย df = 14

แสดงว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนฝึกและหลังฝึกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เพราะค่า t
ที่คำนวณได้ 12.15 มากกว่า 2.624

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. อาจารย์ธนวดี ชีรภัทรสกุล ผู้ช่วยผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)
2. อาจารย์พจวจิตต์ กษมากรณ์ อาจารย์ 3 ระดับ 9 โรงเรียนวัดพรหมสาคร
อ.เมือง จ.สิงห์บุรี
3. อาจารย์ยุพิน โภณฑา อาจารย์ 1 ระดับ 4 โรงเรียนบ้านวังน้ำเขียว
อ.บางสะพาน จ.ประจวบคีรีขันธ์

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางกาญจนา สังสอาด

เกิดวันที่ 18 สิงหาคม 2508

สถานที่อยู่ปัจจุบัน 16 หมู่ 2 ต.จักรสีห์ อ.เมือง จ.สิงห์บุรี

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์ 1 ระดับ 4

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนวัดจักรสีห์ อ.เมือง จ.สิงห์บุรี

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2527 มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนสิงห์บุรี

พ.ศ.2532 กศ.บ. เอกการประถมศึกษา จาก มศว บางแสน

พ.ศ.2540 กศ.ม. เอกการประถมศึกษา จาก มศว ประสานมิตร

การแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว
ของนักเรียนที่มีภาษาอีสานเป็นภาษาถิ่น

บทคัดย่อ
ของ
กาญจนา สังสอาด

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการประถมศึกษา
กันยายน 2540

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนที่มีภาษาอีสานเป็นภาษาถิ่น โดยศึกษาปัญหาการอ่านและการเขียน ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านวังตะเฒ่า อำเภอนองบัวระเหว จังหวัดชัยภูมิ เพื่อสร้าง และหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ โดยตั้งเกณฑ์ประสิทธิภาพไว้ 80/80 และนำแบบฝึกไปใช้ฝึกกับนักเรียนที่มีปัญหาดังกล่าวที่มีความสามารถในการอ่านและการเขียนได้ถูกต้องมากขึ้น

ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน และการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว โดยนำคำจำนวน 100 คำ จากหนังสือเรียนภาษาไทยเล่ม 1, 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 นำไป ทดสอบกับนักเรียนโรงเรียนบ้านวังตะเฒ่า จำนวน 70 คน นำผลมาวิเคราะห์ว่านักเรียนคนใดมี ปัญหาการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ และนักเรียนมีปัญหาการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำคำใด มากน้อยเพียงใด ทำการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นกับนักเรียนที่มีปัญหาการอ่านจำนวน 15 คน กับ นักเรียนที่มีปัญหาการเขียน 15 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 30 คน นำแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่อง ในการอ่าน 10 แบบฝึก และแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียน 10 แบบฝึก นำไปฝึกกับกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ก่อนฝึกและหลังฝึก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งแสดงว่า หลังการฝึก แล้วนักเรียนมีความสามารถในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ได้สูงขึ้น และ ประสิทธิภาพของแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านคือ 86.40/82.40 ประสิทธิภาพของ แบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียน คือ 84.60/81.13 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (80/80) แสดงว่า แบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว มี ประสิทธิภาพสูงเพียงพอที่จะนำไปใช้ได้

SPEECH CORRECTION OF THE STUDENTS WITH NORTHEASTERN DIALECT
IN READING AND SPELLING WORD CLUSTERS WITH
ร ล ว CONSONANTS

AN ABSTRACT
BY
KANCHANA SANGSARD

Presented in partial fulfillment of the requirements of the
Master of Education Degree in The Elementary Education
at Srinakarinwirot University
September 1997

The purpose of this research was to undertake the speech correction of the students with the Northeastern dialect in reading and spelling word clusters with ๕ ๑ ๓ consonants of Grade-5 students in Ban Wang Takhe School, Amphoe Nong Bua Rawae, Changwat Chaiyaphum; to construct and test the efficiency of exercises on reading and spelling word clusters with ๕ ๑ ๓ consonants against the criterion of 80/80; and to use those exercises with the students with such problems in order to read and spell right more correctly.

The researcher constructed the test on ability in reading and spelling word clusters with ๕ ๑ and ๓ consonants from 100 words chosen from Thai Readers, Books 1 and 2 for Grade-5 students. The test was administered with 70 students in Ban Wang Takhe School. The results were analysed to see any students with problems in reading and spelling cluster words, and which cluster words created such problems. then the students with problems were chosen through the stratified random sampling technique, including 15 students with reading problems, and 15 students with spelling problem, the total sample of 30 students. Ten reading correction exercises and 10 spelling correction exercises were assigned to both groups, respectively.

The research results revealed that the students differently had ability in reading and writing word clusters with ๕ ๑ and ๓ before and after exercises with statistical significance at the .01 level. This showed that after the exercises students increased the ability in reading and spelling word clusters with ๕ ๑ and ๓ Consonants; and the efficiency of the reading correction exercises was 86.40/82.40 and the spelling correction exercises was 84.60/81.13, higher than the Criterion of 80/80. This showed that the reading correction exercises and spelling correction exercises of word clusters with ๕ ๑ and ๓ consonants had the efficiency high enough to be applicable.